

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 105

Ple del Parlament

Sessió 48, tercera i darrera reunió, dijous 2 de juliol de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 48.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tota la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada major, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d'el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026

200-00026/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026.

Com bé saben, i d'acord amb l'article 134.4 del Reglament, el debat s'inicia amb un torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar llur posició sobre el conjunt dels treballs fets per la comissió i sobre les esmenes reservades. Aquestes intervencions seran de major a

menor, acabant pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per un temps màxim de vint minuts per a cada grup. La votació del dictamen sobre el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2026 es farà en acabar el debat.

A continuació té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. President de la Generalitat, membres del Govern, diputats, diputades, avui aquest Parlament no vota només un pressupost, avui discutim dos models de Catalunya. Avui discutim en aquest Parlament si Catalunya continua instal·lada en la resignació o Catalunya recupera l'ambició i el lideratge. Perquè aquests no són uns pressupostos qualssevol; aquests són uns pressupostos d'un govern que ha necessitat, per presentar-los, dos anys –dos anys–; dos anys amb Catalunya funcionant amb decrets de pròrroga, amb ampliacions de crèdit: dos anys perduts. Però, quan finalment vostès estan en disposició de presentar pressupostos, fan una cosa insòlita, absolutament insòlita: entrar-los a Registre en aquest Parlament amb tota l'arrogància –m'ho permetran– i, automàticament, al cap de tres setmanes, retirar-los, i, això sí, fent una reserva de bossa de quasi 800 milions per veure com recondueixen la situació amb els socis. Per què? Perquè no tenien els suports polítics.

Això, senyors i senyores diputats, és tot menys normalitat. Se li pot dir el que sigui a aquest Govern, però normalitat no ho és; no hi han ni precedents des de la Transició a la recuperació de la nova Generalitat de Catalunya. Aquest és un govern, per tant, que primer ocupa el poder –per a això sí que van haver-hi presses: ocupar el poder– i després intenta construir una majoria. Quan el que cal en un país és exactament el contrari: primer construeixes un projecte de país amb una majoria estable i després governes. Però, malauradament, constatem que després de dos anys no hi ha projecte de país; sí que els hi reconec que hi ha projecte de partit, però no projecte de país. És el poder pel poder, la gestió precària, amb una majoria precària, i un punt, crec que fora de lloc, d'arrogància.

I em permetran que..., ahir en vam tenir un bon exemple. I ho dic amb tota la cordialitat. I l'hi dic al president de la Generalitat amb tota la cordialitat, perquè jo li tinc molt respecte i, a més, jo li reconec que vostè és un perfil amb un to institucional i amb un to moderat sempre. Però ahir va tindre un to, jo crec, massa arrogant, amb tots els grups parlamentaris. A tots els grups parlamentaris no els va contestar: els va renyar. No va esgotar els temps. I això és massa habitual ja en el nostre grup parlamentari, perquè ja fa massa temps, president, que vostè no contesta al nostre grup parlamentari. I no és qüestió de si ens agrada o no –que segur que

no ens agrada, o probablement hi podem coincidir o no—, sinó, senzillament, que nosaltres li parlem de naps i vostè contesta cols, i no esgota els temps. I no em correspon això amb el tarannà o la percepció de tarannà que jo tinc de vostè. Per tant, li demanaríem que rectifiqui en aquest sentit, perquè és respecte institucional al principal partit de l'oposició. I això és l'essència de la democràcia.

Però hi ha una cosa que també em va sorprendre d'ahir, que és que el mateix to d'arrogància també va ser amb els seus socis de govern, i això lliga amb pressupostos. També amb els seus socis de govern. I em pregunto: això és un mal dia, que el pot tenir tothom, o això és un punt d'inflexió? «Ja tinc els pressupostos al cabàs; per tant, vaig “suelto” ja. I, per tant, senyors dels Comuns, senyors d'Esquerra Republicana —avui probablement voten—, doncs, a partir d'aquí, hi ha un abans i un després.» I jo puc entendre que sigui esgotador estar pendent d'ocurrències d'alguns dels seus socis, però li vull recordar que no té majoria, que no es pot governar amb arrogància sense majoria, perquè, probablement, no en té prou, lògicament, com ho hem vist en aquests dos anys, amb els seus diputats. I segur que vostè convindrà amb mi, i hi estariem d'acord la majoria en aquest hemicicle, que governar amb arrogància no està bé, però governar amb arrogància quan no es té una majoria és irresponsabilitat. I, per tant, com que no fa amb el seu tarannà, espero que hi hagi una reconducció en aquest sentit.

Dit això, ja els hi reconec, per això, sí, que vostès tenen poder, però no tenen un rumb clar. Governar és decidir cap a on vols portar el país; governar no és resistir. I vostès crec que resisteixen més que no governen. Durant mesos hem sentit repetir moltes vegades que aquests són els pressupostos més grans de la història. Jo reconec que és una frase efectista, però és també profundament enganyosa, perquè si descomptem la inflació acumulada, l'encariment dels serveis públics, l'augment dels costos farmacèutics, l'increment salarial i les noves necessitats demogràfiques, home, la realitat és molt menys triomfalista. I és aquí on tots constatem la tensió de tots els serveis públics al país. I no cal que recordi —avui en tindrem un exemple— que vostès deuen acumular en poc temps el rècord de protestes dels diferents àmbits del país. I això té conseqüències.

I, més enllà de que puguin gestionar millor o pitjor, que crec que, francament, la gestió seria molt i molt millorable, hi ha una part que no és culpa seva directament. Hi ha un motiu de fons —és l'elefant que tenim tots a l'habitació i que ens afecta i que el pateixen tots els ciutadans—, i és que Catalunya pateix un infrafinançament estructural. Ara bé, que no siguin ara corresponsables no vol dir que no tinguin la responsabilitat de prendre decisions respecte a això. Perquè cada any —cada any— marxen milers de milions d'impostos dels catalans que no

tornen, que no reverteixen respecte als catalans. Aquest és el problema de fons: el dèficit fiscal amb Espanya. I vostès l'ignoren. I vostès perpetuen, parlant d'un nou model de finançament, que al final és, senzillament, una altra vegada el règim comú, una altra vegada el cafè per a tothom. I aquí Catalunya sempre –sempre– perd. I aquí reiterem, en seu parlamentària, que tenim una oportunitat històrica els diputats de Junts a Madrid, amb els diputats del PSC, amb els diputats d'Esquerra Republicana, de fer un canvi de paradigma i aconseguir un finançament just. Però vostès s'hi neguen. I els seus socis, amb tots els respectes i sense acritud, s'ho empassen. No ho entenc. A canvi de què? Potser algun dia ho sabrem.

Però encara hi ha una contradicció més gran en tot plegat: com que patim un dèficit fiscal, com que no tenim prous diners a la Generalitat perquè estem mal finançats, en comptes de collar el Govern de Madrid, el que fem és collar els ciutadans de Catalunya. I així, mentre les famílies han perdut poder adquisitiu durant aquests anys per la puja de preus, el Govern ha decidit passar de puntetes i no deflactar l'IRPF, no rebaixar els impostos per igualar-los a la capacitat adquisitiva dels ciutadans de Catalunya. I això té un nom: això és una pujada d'impostos encoberta i, bàsicament, sobre les classes treballadores i mitjanes d'aquest país. I no són per filosofia; és senzillament per no molestar el Govern espanyol posant sobre la taula el problema de fons, que és el model de finançament. Per tant, hi ha un eslògan aquí: Madrid, el Govern espanyol, colla la Generalitat. Què fa la Generalitat? Colla més encara els ciutadans de Catalunya. I això no és just.

Aquest pressupost tampoc representa la centralitat que tant proclamen; representa una altra cosa. Representen uns pressupostos condicionats permanentment pels partits que els imposen la seva agenda. Cada setmana una sessió, cada un una rectificació, i el resultat, al final, són uns pressupostos sense direcció, sense model nacional, sense projecte de futur. I, mentre això passa, tenim el món sanitari al límit, tenim el món educatiu insatisfet, els serveis socials tensionats, els sectors productius reclamant un suport que no troben i, massa sovint, una precarietat i preocupant absència de sensibilitat amb la llengua nacional del país, amb el català, i una falta de sensibilitat amb les institucions pròpies del país. I crec que això no és casualitat: això és la conseqüència de no tenir un model nacional al país.

Però nosaltres, la gent de Junts, no hem vingut només a dir «no». Junts no ha presentat una esmena a la totalitat per quedar-se amb la crítica; que és necessària, però no ens quedem en la crítica. I per això hem presentat 1.300 esmenes –1.300 esmenes. No són un exercici parlamentari; són una proposta alternativa al Govern, són uns pressupostos alternatius. Perquè, darrere de cada esmena que els hi hem presentat, darrere de les 1.300 esmenes, hi

ha tot un procés d'escolta activa, amb professionals sanitaris, amb mestres, amb universitats, amb empresaris i pagesos, amb bombers i policies, amb entitats socials, amb els alcaldes d'aquest país, amb els diferents territoris del país. Sí, amb els diferents territoris del país, perquè nosaltres seguim creient en una Catalunya en xarxa, escoltant el territori i no governant des d'un despatx.

Les nostres esmenes, totes tenen un fil conductor: Catalunya necessita un canvi de rumb, un canvi de timó, necessitem recuperar l'ambició. I per això els hi deia que tenim l'oportunitat històrica d'assolir el concert econòmic. No és un eslògan –no és un eslògan–; és una eina imprescindible de sobirania. Els impostos dels catalans han de revertir als catalans i els han de decidir els catalans, perquè –això va dirigit independentment de les sensibilitats polítiques de cadascú– sense control dels nostres recursos, diputats del Partit Socialista a Catalunya, no hi ha autogovern efectiu; sense el control dels nostres recursos, diputats d'Esquerra Republicana, no avançarem cap a la independència. No és la condició suficient, evident, però és la condició necessària. I, per tant, aquesta és una proposta essencial que seguim mantenint i que fem l'estesa de mà perquè tots plegats ens en podem sortir.

Defenseu també, en les nostres esmenes, una fiscalitat justa, que no castigui les classes mitjanes i que incentivi l'esforç, l'emprenedoria i la inversió. Defenseu uns serveis públics forts, però també eficients, perquè la qualitat dels serveis públics..., evidentment, el mínim és la quantitat de diners que hi poseu, però també com els gestioneu i els resultats que n'obtenen els ciutadans, que al final és el nostre capteniment.

Defenseu les infraestructures que el país necessita, i que ara és inajornable i que és urgent, i no només a l'àrea metropolitana, també a totes les comarques del país, sobretot en aquells territoris que massa sovint queden oblidats, perquè defenseu un país cohesionat socialment, però també territorialment. És indestruïble la cohesió social de la cohesió territorial.

I, sobretot, les nostres esmenes defenseu la transformació i evolució del nostre model econòmic. Aquest és el gran debat que, em permetran, crec que vostès han decidit ignorar en aquests pressupostos. Vostès treuen pit de créixer en quantitat. I, sí, creixem en quantitat. Però després el PIB *per capita* cada vegada és més baix. Perquè la qüestió no és créixer només en quantitat, és créixer en qualitat. I Catalunya no pot seguir competint per salaris baixos. Aquest no és un bon model. No podem resignar-nos a perdre competitivitat i tot basar-ho en sous baixos. I no és el nostre model de tradició industrial d'aquest país. Però un govern ha d'acompanyar el teixit productiu. Perquè Catalunya té un potencial extraordinari. Tenim universitats excel·lents, centres de recerca de primer nivell. Tenim talent, emprenedors, un teixit industrial sòlid. Generem molt coneixement, i ara toca, ara és el moment de convertir

aquest coneixement en prosperitat d'alt valor afegit –ara és el moment. I els pressupostos són un instrument de desplegar instruments de transferència, de donar les condicions per desenvolupar fons de capital risc publicoprivats, de donar eines per a programes d'acceleració de la innovació, de creació de més incubadores, d'establir el marc de finançament alternatiu al bancari –absolutament condició necessària en un desenvolupament d'aquest tipus.

Exactament igual que, al segle XIX, Catalunya va ser l'únic país del sud d'Europa que es va incorporar a la Revolució Industrial, Catalunya, en aquests moments, és l'únic país del sud d'Europa que té les condicions per incorporar-se a la quarta revolució industrial, la revolució del coneixement. Però per fer-ho, Catalunya necessita un govern que lideri; un pressupost que posi els elements que ho catalitzin, que ho faci possible. Perquè la millor política social, la millor política de desenvolupament d'un país és el tenir un model econòmic que generi oportunitats, productivitat i sous dignes. Els sous dignes en un país et reforcen la societat del benestar i et permeten un estat del benestar potent. I tenim l'oportunitat de fer-ho.

Vaig acabant, president. Catalunya no és un país condemnat a la decadència, i portem dos anys en els quals a la ciutadania, en general, hi ha un estat d'ànim que no és bo. I és responsabilitat de tots, però segur que hi ha una responsabilitat principal del Govern del país. Per tant, Catalunya, ho torno a dir, no és un país condemnat a la decadència; Catalunya és un país amb un potencial immens. El que necessita no és resignació. Catalunya necessita lideratge. Catalunya no necessita administrar les limitacions; necessita superar-les. Catalunya no necessita governs que ocupin el poder; necessita governs que transformin el país. I, sí, Catalunya necessita pressupostos, però no aquests.

Catalunya necessita un pressupost amb ambició nacional, amb un model econòmic de creixement compartit, amb un finançament just, amb una fiscalitat justa, amb serveis públics forts i amb la confiança que aquest país pot liderar el sud d'Europa. Perquè nosaltres, els diputats de Junts, la gent de Junts per Catalunya, no ens resignem a gestionar la Catalunya que tenim. Nosaltres, la gent de Junts, volem construir la Catalunya que pot ser i serà: una Catalunya econòmicament pròspera, socialment justa i culta, espiritualment plena i políticament lliure. Aquesta Catalunya és possible i nosaltres els hi oferim la col·laboració, però això requereix un canvi de rumb radical.

Nosaltres creiem que és possible i aquesta és l'alternativa que plantejem. Si vostès rectifiquen i fan el canvi de rumb, ens hi trobaran. Si no, la bona notícia, també, per a Catalunya, és que si no ho volen fer en aquesta legislatura, tots tranquils, que Junts per

Catalunya estarà en disposició a la propera legislatura de rellevar-los en el Govern i liderar el procés que necessita aquest país.

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia, president. President del Parlament, president de la Generalitat, conselleres, consellers, diputades, diputats, senyores i senyors, doncs avui aquí, en aquest Parlament, culmina la tramitació dels pressupostos de la Generalitat. Fa unes setmanes els hi deia, des d'aquest mateix faristol, que Esquerra Republicana considerava que Catalunya no es podia permetre continuar instal·lada en una pròrroga pressupostària de forma permanent.

Catalunya necessita pressupostos, no perquè el Govern se'ls hagi guanyat, no perquè el Govern hagi fet els deures, sinó perquè el país no es pot permetre continuar aturat. Ho vaig dir llavors i ho reitero en aquest moment: un país que arrossega dèficits estructurals en habitatge, en infraestructures, en serveis públics i en capacitat de decisió, no es pot permetre renunciar a avançar amb totes les eines que té al seu abast.

En política hi ha qui confon la coherència amb l'immobilisme. Nosaltres, Esquerra Republicana, pensem exactament el contrari. Ser coherents és defensar els mateixos objectius i, al mateix temps, saber aprofitar cada moment, cada negociació per acostar-nos-hi. Des d'Esquerra Republicana no creiem en els xecs en blanc, però tampoc en el bloqueig com a projecte polític. Creiem en una política exigent, una política que negocia, que condiona, que obté avenços i que, quan arriba a un acord, el compleix. Aquesta és la nostra manera d'entendre la política. Aquesta és la manera de ser i de fer d'Esquerra Republicana.

Per això, des del primer dia vam fixar una prioritat molt clara: si hi havia d'haver pressupostos havien de servir perquè Catalunya guanyés capacitat de decisió, reforcés els seus serveis públics i disposés de més recursos per començar a corregir alguns dels grans desequilibris que arrossega des de fa massa temps. Els pressupostos per si sols no resolen els problemes que té el país. Seria ingenu creure's aquesta afirmació, perquè..., però sí que permeten decidir quin país volem construir i cap a on volem anar. I aquests pressupostos incorporen una agenda de país que no hi era abans de la negociació amb Esquerra Republicana.

Tots els acords que hem incorporat poden semblar diferents entre si, però persegueixen el mateix objectiu, una mateixa idea: construir més país, generar més oportunitats i reforçar la capacitat de Catalunya per decidir el seu futur. Per nosaltres, guanyar sobirania no és una qüestió retòrica, és donar més capacitat de decisió al nostre país, és disposar de més instruments per decidir aquí allò que avui, massa temps i sovint, es decideix lluny de Catalunya. Perquè el gran problema estructural que continua tenint aquest país és que massa decisions estratègiques sobre els nostres recursos, sobre les nostres infraestructures, sobre la nostra economia es continuen decidint i depenent de l'Estat espanyol. Ho veiem amb el dèficit fiscal. Ho veiem amb l'incompliment reiterat de les inversions. Ho veiem amb rodalies. Ho veiem amb la governança dels aeroports. I ho veiem sempre que Catalunya no disposa de les eines necessàries per exercir plenament la seva sobirania.

Per això, Esquerra Republicana no es conforma amb denunciar aquesta realitat. Ho farem, ho farem les vegades que calgui i quan convingui. Però la nostra obligació és construir alternatives. I Esquerra Republicana és alternativa. És aprofitar cada negociació per ampliar els espais de decisió del nostre país. Perquè la sobirania no es proclama, es construeix dia a dia, s'exerceix a diari i hem d'aspirar a tota la sobirania.

Guanyar sobirania també vol dir reforçar les institucions pròpies del nostre país, dotar-les de més capacitat, de més recursos i de més eines perquè puguem exercir les competències que ja tenim i també les que aspirem a tenir. Per això, aquestos pressupostos incorporen reforços molt importants. Per exemple, l'Agència Tributària de Catalunya, 521 milions d'euros per a l'agència. No és una qüestió de caràcter administratiu, és una decisió política, perquè reforçar l'Agència Tributària no és només reforçar una administració, és construir més país.

La mateixa lògica explica un altre dels acords que hem incorporat: afrontar, d'una vegada per totes, el dèficit inversor crònic de l'Estat a Catalunya, que durant massa anys hem vist que es va anunciant i es va traduint en que es faran obres i trobem que hi ha pressupostos que no s'acaben d'executar o que s'executen molt per sota del que s'havia compromès. I, per cert, infraestructures que acumulen retard rere retard i que són infraestructures bàsiques i importants per al nostre país, per a la garantia dels drets dels nostres ciutadans.

Per això, impulsem un consorci paritari d'inversions entre l'Estat i la Generalitat, perquè la Generalitat ha de poder participar de la planificació, del seguiment i la fiscalització de les inversions estatals. I en el mentrestant –sempre hem de pensar en el mentrestant– un instrument que permeti desplegar i crear tot el que toca fer, que és una societat mercantil d'inversions a Catalunya, que permetrà redactar projectes, impulsar estudis i evitar que la manca de projectes continuï sent una excusa per ajornar inversions imprescindibles i que, per

tant, la construcció de més país passa també per la planificació i el control. Perquè nosaltres no ens resignem a denunciar els incompliments. El que volem és construir eines perquè cada vegada sigui més difícil que aquests incompliments es produeixin.

També fem un pas important en la governança d'infraestructures estratègiques per al futur econòmic del país. La reformulació del Consorci de la Zona Franca permet que la Generalitat i l'ajuntament de la capital del país hi tinguin una posició majoritària. I avancem igualment en la creació de l'autoritat aeroportuària catalana, en la governança aeroportuària, en el desplegament de competències sobre secretaris i interventors municipals, en la participació de la Generalitat en la governança de l'escola de maquinistes o en la culminació del traspàs de la seguretat ciutadana als ports i als aeroports.

Tots aquests acords responen també a un únic objectiu: guanyar més sobirania, tenir la capacitat d'autogovernar-nos més i millor. Aquesta continua sent una de les grans diferències entre Esquerra Republicana i altres maneres d'entendre la política. Nosaltres no ens conformem a reclamar més autogovern; treballem perquè aquest autogovern es tradueixi en institucions més fortes, amb més capacitat de decisió i amb més sobirania efectiva.

En segon lloc, hi ha un repte que travessa el conjunt del país, el conjunt dels ciutadans, i és, sens dubte, l'habitatge. L'accés a l'habitatge és probablement la principal preocupació de milers de joves que avui no es poden emancipar, de famílies que destinen una part desproporcionada dels seus ingressos al lloguer, de treballadors que es veuen obligats a viure cada vegada més lluny d'allà on treballen, i també de molts municipis que perden població perquè no poden oferir habitatge assequible ni oportunitats per desenvolupar un projecte de vida. Per això, quan Esquerra Republicana parla del dret a l'habitatge, no en parla únicament en termes de construir més habitatges, que també, però en parla també en termes de model de país. Perquè estem convençuts que l'emergència habitacional i el desequilibri territorial són dues cares d'una mateixa realitat.

Catalunya no pot continuar concentrant població, activitat econòmica i oportunitats només en una part del territori, mentre una altra part del territori veu com perd habitants, serveis i activitat econòmica. Les dades són conegudes de tothom: tres quartes parts de la població viuen entre l'AP-7 i la costa, mentre la major part del territori es despobra dia a dia. Aquest desequilibri no és només una qüestió demogràfica; és sobretot una qüestió d'igualtat, perquè condiciona les oportunitats de les persones en funció del lloc on viuen, dificulta l'accés a l'habitatge, tensiona encara més els grans nuclis urbans i acaba determinant també l'accés als serveis públics, a la mobilitat i a les oportunitats econòmiques.

I nosaltres no acceptem una Catalunya a dues velocitats. No acceptem que hi hagi municipis condemnats a perdre futur ni barris condemnats a degradar-se. No acceptem que el codi postal acabi determinant les oportunitats vitals de la ciutadania del nostre país. És precisament per això que aquests pressupostos incorporen tres grans apostes que responen a aquesta mateixa visió de país, la Catalunya sencera: la línia orbital ferroviària, el pla de pobles i el programa Regenera. Tres actuacions diferents que comparteixen un mateix objectiu: reequilibrar Catalunya, generar oportunitats arreu del territori i entendre que garantir el dret a l'habitatge també exigeix garantir millor mobilitat, més cohesió territorial i una aposta decidida per la rehabilitació i la regeneració urbana.

La línia orbital ferroviària n'és un bon exemple. No estem parlant únicament de via ferroviària; estem parlant d'una nova manera de moure's, d'entendre la mobilitat del país, d'una xarxa menys radial, amb més connexions transversals i més capacitat de vertebrar Catalunya sense la necessitat de passar sempre per la capital del país. Parlem de cent vint quilòmetres de via, de trenta-nou estacions i d'una infraestructura pensada per donar serveis a 3 milions i mig de persones. Però sobretot parlem també de política d'habitatge, perquè si volem reduir la pressió sobre els preus, hem de garantir que les persones puguin viure en més llocs del país sense renunciar a oportunitats laborals, educatives o als serveis públics. La mobilitat és cohesió territorial i la cohesió territorial és política d'habitatge.

La segona gran aposta és el pla de pobles. No és únicament una línia pressupostària de 400 milions d'euros destinada als municipis de menys de cinc mil habitants; és una manera diferent d'entendre el desenvolupament del país. Durant massa anys hem assumit com si fos inevitable que determinats municipis perdessin població, serveis i activitat econòmica, com si la concentració permanent de persones i oportunitats en les grans àrees urbanes fos una conseqüència natural i irreversible. Nosaltres no compartim aquesta resignació. Per això el pla de pobles aposta per rehabilitar espais públics, recuperar patrimoni, facilitar habitatge assequible, impulsar activitat econòmica, adaptar els municipis als efectes del canvi climàtic i garantir serveis públics de qualitat. En definitiva, perquè viure en un poble no ha de significar tenir menys oportunitats que viure en una gran ciutat.

La tercera gran aposta és el programa Regenera, perquè davant de l'emergència habitacional és evident que cal construir més habitatge, però també és evident que això sol no serà suficient. Hi ha barris en els pobles i ciutats que necessiten intervencions integrals; hi ha edificis degradats que poden tornar a formar part del parc residencial; hi ha habitatges buits que es poden recuperar, i nuclis històrics als pobles i les ciutats que poden ser o poden tornar a ser espais per viure-hi: una dotació estable de 160 milions d'euros anuals i complements de

finançament de l'Institut Català de Finances. El programa Regenera fa precisament aquesta aposta: rehabilitar, regenerar i recuperar pobles i ciutats. Perquè garantir el dret a l'habitatge també vol dir dignificar barris, evitar processos de degradació urbana i mobilitzar un parc residencial que avui continua infrautilitzat.

En definitiva, el dret a l'habitatge no es garantirà només construint habitatges, també cal reequilibri territorial: invertir en mobilitat, rehabilitar el que ja existeix i generar oportunitats arreu del país, la Catalunya sencera. Aquesta és la mirada d'Esquerra Republicana. Aquesta és la mirada que hem volgut incorporar en aquests pressupostos, perquè només hi haurà una Catalunya cohesionada si les oportunitats deixen de dependre del municipi on neixes o del barri on vius.

En tercer lloc, hi ha una cosa que defineix Esquerra Republicana i que mai no hem deixat de defensar i defensarem, que és que la construcció nacional va lligada a la construcció social, va lligada a l'estat del benestar, a la necessitat d'enfortir l'estat del benestar. Per nosaltres no hi ha país fort amb serveis públics febles, no hi ha cohesió nacional si una família ha d'esperar mesos per a una visita mèdica, no hi ha igualtat d'oportunitats si el codi postal o el nivell de renda condicionen les oportunitats educatives dels nostres infants, i no hi ha llibertat real quan l'accés als drets més bàsics depèn de la capacitat econòmica de cadascú de nosaltres. *(Aplaudiments.)*

Per això, l'aposta clara pel reforç dels serveis públics, perquè Catalunya arrossega massa anys de tensions acumulades, anys d'infrafinançament, d'increment de població o de noves necessitats socials i d'una pressió creixent sobre uns serveis públics que han hagut de donar resposta a situacions extraordinàriament complexes. Aquesta realitat la coneixem totes i tots. La coneixen també els professionals que cada dia sostenen el sistema sanitari, els mestres, els professors, els treballadors socials, els servidors públics i, sobretot, la ciutadania, que massa sovint té la percepció que els serveis arriben més tard del que caldria.

Davant d'aquesta realitat no serveixen discursos simplistes; calen més recursos, més planificació i una mirada de llarg recorregut. I és aquí on Esquerra Republicana també ha volgut condicionar aquests pressupostos. De quina manera? Reforçant el sistema públic de salut amb un fons extraordinari de 250 milions d'euros destinats a començar a corregir el dèficit estructural de finançament que arrossega el sistema sanitari català, però també posant l'accent en la necessitat de no perdre professionals i de planificar per on marxen els professionals dels serveis sanitaris. Per això també hem impulsat un equip específic per analitzar necessitats futures i no deixar marxar el talent que tenim.

I hem volgut també posar un èmfasi especial en la salut mental, la salut mental infantil i juvenil, perquè hi ha una generació que ha crescut marcada per la pandèmia, per la incertesa i per noves formes de vulnerabilitat que les administracions públiques no poden ignorar. Incrementar els recursos destinats a salut mental no és només reforçar un servei públic; és prevenir desigualtats futures i garantir més oportunitats per als joves.

Però si hi ha un servei públic que determina les oportunitats de present i de futur en una societat i que s'ha de desplegar a mitjà i a llarg termini és, sens dubte, l'educació. No hi ha millor política d'igualtat que una escola pública forta. És allà on una societat decideix si vol que el futur dels seus infants depengui del talent i de l'esforç o de l'origen familiar i de la renda. Per això, cada vegada que reforcem l'educació pública no només estem invertint en coneixement; estem invertint en cohesió social, en igualtat d'oportunitats i en el futur del nostre país. Aquest és també un dels compromisos d'Esquerra Republicana, un pla d'inversions educatives que haurà d'arribar als 400 milions d'euros anuals l'any 2030, impulsar la climatització i l'adequació dels centres escolars i el compromís que el Govern continua treballant per buscar una solució en el conflicte amb els docents. Hem de resoldre el conflicte amb els docents i amb l'escola. Es resol escoltant els professionals, planificant a llarg termini i dotant el sistema dels recursos que necessita.

En definitiva, quan parlem de reforçar els serveis públics, no parlem d'incrementar únicament partides pressupostàries; parlem de la garantia dels drets, de la garantia dels drets i les llibertats del conjunt dels ciutadans; parlem de construir una societat cohesionada; parlem de protegir les classes treballadores i les classes mitjanes, i parlem, sobretot, d'entendre que el progrés d'un país no es mesura només pel seu creixement econòmic, sinó també per la qualitat dels serveis públics que és capaç d'oferir a la seva ciutadania.

Hi ha una darrera prioritat per a Esquerra Republicana, que és la principal, perquè és una qüestió de país. Parlo de la llengua catalana, perquè el català és molt més que el nostre patrimoni cultural; és la llengua pròpia del nostre país, de Catalunya. És la llengua que articula l'espai públic compartit. És una de les principals eines de cohesió nacional que tenim com a país. I precisament per això, ens preocupa la situació que té la llengua catalana avui. I no podem normalitzar que el català perdi presència en àmbits on fins fa pocs anys, doncs, era plenament habitual. No ens podem resignar davant la disminució de l'ús social del català. No podem actuar com si aquesta fos una qüestió que només afecta una part de la ciutadania. Quan retrocedeix el català, retrocedeix una eina fonamental de cohesió col·lectiva. I defensar el català no és anar contra ningú ni aixecar fronteres; és exactament el contrari: és garantir

que una societat cada vegada més diversa continuï compartint una llengua comuna que permet construir un projecte col·lectiu compartit.

Aquests pressupostos... *(l'oradora estossega)* –perdó. Aquests pressupostos reforcen les polítiques lingüístiques, nous recursos per augmentar l'oferta de cursos de català, consoliden noves línies de suport a la creació cultural i audiovisual en català, en aquest cas, i reforcen les eines necessàries perquè la llengua continuï guanyant presència en aquells espais on avui es decideix bona part del seu futur. Perquè la cohesió nacional no es construeix només des de les institucions; es construeix des de l'escola, des de la cultura, des dels mitjans de comunicació, des del món digital, des de la capacitat que té una societat d'incorporar-hi nous parlants i de garantir que qualsevol persona que arribi a Catalunya pugui fer del català una llengua d'oportunitats, de convivència i de plena ciutadania. *(Aplaudiments.)*

Esquerra Republicana dona suport a aquests pressupostos, no perquè creguem que resolen tots els problemes que té el país –no els resolen–, hi donarem suport perquè incorporen eines, recursos i grans projectes de país que no hi eren abans de la negociació amb Esquerra Republicana. Perquè permeten que Catalunya guanyi més sobirania, més cohesió territorial, més serveis públics, més oportunitats i més capacitat de decidir. Nosaltres entenem, Esquerra Republicana entén els pressupostos com una eina política al servei del país, una oportunitat per construir una Catalunya més forta, més justa i amb més sobirania.

Avui també comença una nova etapa per al Govern. El Govern disposarà de recursos *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, president–..., el Govern disposarà avui de recursos i d'instruments necessaris per desplegar els compromisos adquirits. Per tant, també augmenta la seva responsabilitat i les seves obligacions. Ja no hi ha excuses. Ja no hi ha excuses per ajornar decisions. Ja no hi haurà excuses per no desplegar els acords. Ja no hi haurà excuses per no liderar.

Governar Catalunya és molt més que gestionar el dia a dia; és defensar els interessos del país davant de l'Estat espanyol; és construir més sobirania; és protegir la llengua; és reforçar els serveis públics; és generar oportunitats arreu del territori; és garantir drets i llibertats. Els membres del Govern no seran o no heu de ser els portaveus del Govern espanyol, sou el Govern de Catalunya.

Esquerra Republicana continuarà fent el que ha fet durant tota aquesta negociació, ser...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Ester Capella i Farré

Acabo, president. Deixi'm acabar. (*Remor de veus.*) Ser útil...

El president

El temps és el temps, senyora diputada.

Ester Capella i Farré

Deixi'm acabar. Ser útil al país. Continuarem negociant quan això permeti aconseguir nous avenços. Continuarem exigint el compliment dels acords. Continuarem condicionant les decisions perquè Catalunya guanyi recursos, més competències, més capacitat de decidir, més sobirania. Perquè la nostra responsabilitat no és amb cap govern, és amb Catalunya...

El president

Li faig el segon advertiment, ha d'acabar.

Ester Capella i Farré

...i amb els ciutadans de Catalunya. Ara la pilota està a la seva teulada, la teulada del Govern.

Gràcies. I gràcies, president, per la seva paciència.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. President... Ha marxat la vicepresidenta Albiach, volia saludar-la.

Consellers, conselleres, diputats, diputades, està clar que la senyora Capella necessita molt de temps per defensar uns pressupostos del Partit Socialista. Jo crec que necessita molt de temps i jo crec que amb el temps que li han donat encara no en té prou, no?

El senyor Illa va començar aquest mandat enredant la ciutadania. Va dir que la seva primera llei seria l'aprovació d'aquests pressupostos; dos anys ha trigat el Govern –dos anys–, i sis mesos després d'una presentació fallida. Jo crec que el president ha perdut l'oportunitat de poder dir que aquesta etapa, que aquest mandat és el mandat de l'estabilitat; aquesta oportunitat ja és una oportunitat perduda. Perquè, a més, vostès estan aprovant un pressupost per a 2026 i estem al juliol. És surrealista, aquesta situació. Això no és estabilitat, és una cosa contrària a l'estabilitat.

Avui aquesta cambra no decideix simplement si aprova o rebutja uns pressupostos. Avui decidim si avalem un model que condemna Catalunya a continuar instal·lada en la resignació

o si afirmem que hi ha una alternativa possible a aquesta lenta decadència que fa massa anys que arrosseguem. Perquè els pressupostos mai són un simple exercici comptable, són la fotografia més fidel d'un Govern. Darrere de cada partida pressupostària hi ha una prioritat política, una escala de valors i una manera d'entendre la relació entre administració i ciutadans. I aquests pressupostos, més enllà de les xifres que contenen, expliquen amb claredat absoluta quin és el projecte que vostès representen.

Vostè, president, va arribar al Palau de la Generalitat prometent una nova etapa. Va assegurar que deixaria enrere els blocs, que recuperaria la centralitat política i que Catalunya tornaria a ocupar el lloc que li corresponia. Però la realitat és exactament la contrària: avui Catalunya no té un govern que pensi en Catalunya, té una Generalitat convertida en una delegació política del sanchisme. Les decisions més importants del seu Govern ja no corresponen a les necessitats dels catalans, sinó a les necessitats parlamentàries de Pedro Sánchez. Cada cessió a Esquerra Republicana, cada renúncia davant dels Comuns, cada concessió institucional respon a un únic objectiu: mantenir viu un govern a Madrid, encara que això impliqui afeblir Catalunya, i continuar desmantellant, liquidant la presència de l'Estat a Catalunya. Aquest és el veritable sentit polític d'aquests pressupostos. No són els pressupostos que necessita Catalunya; són els pressupostos que necessita Salvador Illa per continuar governant i Pedro Sánchez per continuar resistint.

Hi ha una expressió que vostè repeteix de manera gairebé obsessiva: prosperitat compartida. Reconec que és un magnífic eslògan. El problema és que no resisteix el mínim contacte amb la realitat. Perquè la prosperitat no es reparteix des del seu despatx, senyor Illa. No es reparteix fent vídeos al TikTok ni a l'Instagram. La prosperitat no neix d'un decret ni d'una campanya de comunicació. La prosperitat es crea. I no la crea vostè; la creen els autònoms que obren la persiana cada matí, els empresaris que arriquen el seu patrimoni, els treballadors que s'esforcen cada dia, els professionals liberals, els comerciants, les petites i mitjanes empreses i totes aquelles famílies que sostenen amb els seus impostos l'estat de benestar. Quan un govern grava aquest esforç amb una pressió fiscal cada vegada més elevada, quan multiplica la burocràcia, quan penalitza la iniciativa privada i quan converteix l'Administració en el centre de tota activitat econòmica, el que acaba compartint no és prosperitat, el que acaba compartint és empobriment. Per això la seva prosperitat compartida no és un model econòmic, senyor Illa, és una estafa política.

Mentre vostè parla de prosperitat, hi ha milers de famílies que han renunciat a comprar un habitatge; mentre vostè parla de prosperitat, molts joves marxen perquè no troben oportunitats a Catalunya; mentre vostè parla de prosperitat, la classe mitjana veu com,

treballar, cada vegada garanteix menys el seu poder adquisitiu. I aquesta és probablement la gran derrota del seu Govern, president. Perquè si alguna cosa ha caracteritzat Catalunya durant dècades ha estat l'existència d'una classe mitjana forta, emprenedora i dinàmica, una societat on l'esforç tenia recompensa i on el progrés personal era possible. Avui aquesta classe mitjana és la gran perjudicada de les seves polítiques, la gran perjudicada d'aquest pressupost. Cada vegada costa més arribar a final de mes, cada vegada costa més estalviar, costa més comprar un habitatge, costa més mantenir un petit negoci, costa més contractar, costa més invertir. I davant d'aquesta realitat, la resposta del seu Govern sempre és la mateixa: més impostos, més despesa, més intervenció i més administració. Per això afirmem que aquests pressupostos són probablement l'eina més eficaç de Salvador Illa per culminar el procés de liquidació de la classe mitjana catalana. No perquè incorporin una única mesura especialment perjudicial, sinó perquè consoliden un model que castiga sistemàticament qui crea riquesa i protegeix, en canvi, l'expansió constant de l'aparell administratiu.

I aquí arribem al que, al nostre entendre, és el problema de fons. El problema ja no són uns mals pressupostos, el problema és que la Generalitat ha deixat de funcionar com una administració al servei de la ciutadania per convertir-se en una administració al servei dels partits que l'ocupen. Durant massa anys s'han anat acumulant organismes, agències, consorcis, empreses públiques, alts càrrecs, assessors i estructures paral·leles. Cada nou problema ha trobat sempre la mateixa resposta: crear un nou organisme, una nova oficina, una nova direcció general, una nova estructura. Amb el senyor Illa també creix l'Administració. Mentrestant, els serveis públics continuen col·lapsats, les infraestructures continuen deteriorant-se i els ciutadans continuen pagant cada vegada més impostos. Catalunya té avui una administració molt més gran, però no té un govern més eficaç.

Per això nosaltres diem que Catalunya necessita molt més que uns pressupostos diferents. Catalunya necessita una autèntica refundació de la Generalitat, necessita tornar a posar l'Administració al servei dels ciutadans i no al servei dels partits de l'establishment, necessita una Generalitat que deixi de créixer cap endins i torni a mirar cap enfora, una Generalitat que entengui que la seva missió no és controlar la societat, sinó servir-la millor. Però aquest canvi és impossible mentre la política econòmica del seu Govern continua estant dirigida pels Comuns. El senyor Illa es va presentar com el candidat de la moderació i de la centralitat. Quina presa de pèl, no? La realitat és que aquestes decisions, aquestes grans decisions econòmiques del seu Govern, les condicionen aquells que fa anys que confonen la prosperitat amb la intervenció, l'èxit empresarial amb un problema i la iniciativa privada com una amenaça. Els Comuns marquen l'agenda econòmica, la política econòmica –i ells estan

orgullosos, evidentment–; Esquerra marca l'agenda institucional, i vostè es limita a administrar aquest equilibri precari mentre Catalunya continua perdent lideratge. Això no és liderar, president, això és administrar la inèrcia. Vostè no està transformant Catalunya. Vostè ha convertit la Generalitat en una gestoria i vostè és l'encarregat d'aquesta gestoria, simplement administra els problemes que hereta sense resoldre'n cap.

La crisi de l'habitatge continua, la sanitat continua tensionada, rodalies continua col·lapsada, la inseguretat continua creixent, la burocràcia continua ofegant empreses i autònoms, la pressió fiscal continua sent de les més altes d'Espanya, i davant de cadascun d'aquests problemes, el seu Govern respon sempre igual: més anuncis, més propaganda i més despesa. Governar no és conviure amb els problemes; Governar és resoldre els problemes. I vostè, senyor Illa, ha renunciat a resoldre'ls. Per això Catalunya necessita passar pàgina, sí. Necessita passar pàgina del socialisme, que ha assumit bona part de les receptes del nacionalisme i que ha convertit la Generalitat en una administració cada vegada més gran, més cara i més inútil. Volem passar pàgina, volem girar full de la Catalunya subvencionada, de la Catalunya de la menjadora política, de la Catalunya del socialisme clientelar, de la Catalunya de la imposició burocràtica, de la Catalunya de l'infern fiscal, de la Catalunya del Partit Socialista i dels seus socis, i de la Catalunya que penalitza heretar l'esforç dels nostres pares.

I hi ha alternativa, senyor Illa –hi ha alternativa. Hi ha un partit disposat a recuperar una Catalunya com a casa comuna de tots els catalans, la casa gran de la Catalunya real, una Catalunya on imperi l'ordre, la llibertat i la prosperitat. La representa el Partit Popular, l'alternativa a la decadència del nacionalisme, l'alternativa a la decadència del socialisme. Una alternativa que torna a confiar en la llibertat, en l'esforç, en la iniciativa privada, en la classe mitjana i amb una Generalitat refundada que estigui al servei dels ciutadans i no dels interessos del seu partit. *(Aplaudiments.)*

Sis-centes esmenes; sis-centes esmenes del Partit Popular. Senyor Illa, senyora Romero, no m'agradaria sentir-los més dient que el Partit Popular no té propostes. Sis-centes propostes avui. Suposo que se les deuen haver llegit. Política fiscal, habitatge, serveis públics i de qualitat, infraestructures, seguretat, lluita contra l'ocupació il·legal, una educació en llibertat, una sanitat menys tensionada: sis-centes esmenes per construir una Catalunya millor.

Permeti'm acabar amb una reflexió, president. Vostè va arribar dient que representava el canvi, però amb el pas dels mesos cada vegada és més evident que no ha canviat el model; simplement, l'administra amb unes formes més amables, potser, tot i que ahir no va ser la mostra d'aquestes formes. Ha assumit les polítiques del nacionalisme, ha assumit les

exigències d'Esquerra, ha entregat la política econòmica als Comuns i ha convertit la Generalitat en una peça més de l'estratègia política del sanchisme. I li ho dic amb tota sinceritat: cada dia se li posa més cara d'Artur Mas, no perquè pensin igual –potser sí–, sinó perquè tots dos acaben representant el mateix: un president atrapat pels seus socis, incapaç de liderar un projecte propi i disposat a sacrificar l'interès general per mantenir-se una mica més al poder. Ja sap on va acabar Artur Mas.

Per tot això, perquè aquests pressupostos no representen el futur que mereixen els catalans, sinó la consolidació d'un model esgotat i fallit, el Grup Parlamentari del Partit Popular hi votarà en contra. I no ho fem només assenyalant el problema, ho fem presentant una alternativa per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Bon dia, senyors diputats. Bien, señores socialistas, comunistas y separatistas de Esquerra Republicana que pretenden aprobar este presupuesto, les voy a pedir que piensen por un momento en una familia catalana cualquiera, una familia normal española. Dos padres que trabajan: él, conductor de autobús, gana 2.100 euros netos; ella, madre, pues, a media jornada maestra, 1.050; 3.150 ingresos netos. Dos hijos –seis y ocho años–: escuela pública, sanidad pública. Y viven en Hospitalet de Llobregat; una propiedad con hipoteca. Gastos mensuales: 1.150; comunidad, 90; IBI prorrateado, 45 euros; luz, 90; gas, 35; agua, 55; internet de inmueble, 65; alimentación, 800; transporte y combustible, 180 –un poco ajustado–; comedor escolar, 180, porque no lo cubre; material escolar y actividades, 150; seguros hogar y coche, 110; ropa y calzado para los cuatro, 120; ocio y pequeños imprevistos, 180. Total de gastos: 3.250. Ingresan 3.150. Tienen gastos ajustados, 3.250. ¡No llega a fin de mes! Es un ejemplo que termina cada mes con un déficit, en este caso concreto de 100 euros. Y cualquier gasto imprevisto –una avería del coche, un dentista, una reparación de la casa, cambiar la nevera o la lavadora– es un drama, es un drama que no saben cómo asumir; recorriendo a ahorros que no tienen o reduciendo otros gastos, que no saben cuáles reducir. Una pareja de treinta y cinco años, trabajando, con dos niños que madrugan, que cumplen las normas y que pagan sus impuestos, y que aun así no llegan a fin de mes, o con

el agua al cuello, y que tienen que sentarse, la pareja, y decidir: «¿Qué recibo devolvemos? ¿El de la luz? ¿El del comedor del colegio?» Y es un auténtico drama.

Porque esta es la Cataluña real de 2026, no la Cataluña de los informes oficiales de UGT, de Comisiones Obreras, de Foment, de las campañas institucionales del PSC, del Govern de *tothom*, la Cataluña que ustedes venden en sus despachos. La Cataluña real es la de la madre que compara precios –los productos, la fruta– en el Aldi o en el Mercadona; la del joven que no puede formar una familia; la del autónomo, que trabaja más que nunca, que paga más impuestos que nunca y que cobra menos que nunca; la del jubilado (*aplaudiments*), que tiene que, por las mañanas, acompañar a sus nietos al colegio, porque su hija y su yerno trabajan, y que, por supuesto, tiene que sacar parte de su pensión para poder comprar zapatos nuevos a los nietos.

Y mientras ellos cuentan los euros para llegar a fin de mes, la Generalitat de Catalunya..., sus gobiernos cuentan miles de millones, ya 49.000 millones de euros –nuevo récord–, para seguir alimentando una maquinaria política cada vez más grande, más cara y más alejada de la realidad. Porque al final la pregunta es muy sencilla: ¿qué preferimos? ¿Qué prefieren los catalanes? ¿Qué prefieren ustedes? ¿Ayudar a los trabajadores y a las familias o seguir exprimiéndoles a impuestos? ¿Facilitar el acceso a la vivienda o seguir cobrando un diez por ciento cuando alguien se compra su vivienda habitual? O sea, freírles a impuestos con un atraco fiscal a la vivienda habitual. ¿Reducir el gasto político o seguir manteniendo una Generalitat de Catalunya llena de duplicidades, agencias, observatorios, chiringuitos y estructuras paralelas que no sirven para nada? ¿Priorizar a los nacionales en las ayudas sociales y en la vivienda de protección oficial o tratarles igual o peor que a los que acaban de llegar? (*Alguns aplaudiments.*)

Hay dos modelos, dos caminos, dos Cataluñañas. La Cataluña de los que producen, trabajan, sufren –como esta familia que les he explicado antes– y levantan esta tierra cada mañana con su esfuerzo y con el esfuerzo de sus antecesores. O la Cataluña de los burócratas, de los políticos, que viven de quienes producen y encima regalan nuestros productos y nuestros recursos a los extranjeros que acaban de llegar. Y estos presupuestos dejan muy claro de qué lado están ustedes.

Estamos en junio de 2026 y Cataluña sigue sin presupuestos. Probablemente se aprueben hoy –tarde, muy tarde. Llevamos dos años con las cuentas prorrogadas y, aunque hoy los aprueben, apenas podrán ejecutarse. Estamos en junio... Por más que ustedes se empeñen, estos no son los presupuestos de 2026. Estamos asistiendo a un nuevo fracaso de su Gobierno. Estamos discutiendo el presupuesto de toda una legislatura, porque luego no

vendrán nuevos pactos; ya se hará prórroga, porque vendrán elecciones y no se atreverán a llegar a pactos. Estamos contrastando el modelo de Cataluña que ustedes defienden y el que defiende VOX.

Y en VOX somos los primeros que defendemos que una administración sería necesita presupuestos a tiempo. O sea, la Generalitat no lo es. Porque sin presupuestos hay incertidumbre, parálisis y deterioro de los servicios públicos. Pero tan malo es no tener presupuestos como tener unos presupuestos malos. Porque un mal presupuesto no resuelve los problemas, los agrava. Y eso es exactamente lo que ocurre hoy, porque la Cataluña de 2026 no es la Cataluña de 2023, es peor. Y estamos peor, precisamente, por esos presupuestos de 2023 que aprobaron los mismos, cambiando un poco el orden de los partidos: era Esquerra, PSC, Comuns; ahora es PSC, Esquerra, Comuns. El orden de los factores no altera el mal producto.

Tenemos más inflación, más dificultades para acceder a la vivienda, más inseguridad, más listas de espera, más infierno fiscal, más pobreza y más familias que no llegan a fin de mes. Y, sin embargo, ustedes presentan unos presupuestos que parecen redactados para una Cataluña imaginaria, idílica, de sueño; una Cataluña donde se puede vivir tranquilamente paseando por la calle –y eso no es verdad–; donde se puede comprar una vivienda sin problemas –y eso no es verdad–; donde nadie espera una operación –y eso..., el otro día se demostró que la lista es interminable–; donde nadie teme perder su empleo –y lo vemos cada día, que la gente pierde su empleo–; donde los impuestos no ahogan. Pero esa Cataluña no existe –esa Cataluña no existe. La Cataluña real está fuera de estas cuatro paredes, está fuera del Parlament de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Y los graves problemas de inseguridad, de vivienda, de trabajos que no permiten llegar a fin de mes, de industria y campo deslocalizados, de inmigración descontrolada, de servicios públicos saturados, de falta de natalidad nacional, de infierno fiscal, son culpa de sus políticas, aquí y en el Congreso, y son culpa de sus presupuestos, un gran instrumento aquí y en el Congreso. Y la Cataluña real está diciendo «basta», está harta. Porque, mientras los catalanes son más pobres, la Generalitat recauda más que nunca, para luego malgastar el dinero del esfuerzo de los trabajadores y las familias en sus obsesiones y en sus despilfarros. Y eso tiene un nombre: espolio fiscal injusto y confiscatorio. Y por eso seguimos defendiendo la enmienda a la totalidad de VOX.

Y anunciamos tres cosas: primero, que mantenemos la enmienda a la totalidad –por eso renunciamos a maquillajes de enmiendas parciales–; segundo, que tendremos en consideración algunas de las enmiendas asumibles del PP, y que del resto votaremos en

contra por ser corresponsables de la deriva política y fiscal que padecemos los catalanes por sus pactos en el Parlament y en el Congreso de los Diputados. Y a Junts, un aviso: o sea, no sean trileros. Les seves esmenes, la 134, la 137, de supressió o bonificació de l'impost de successions..., presenti-ho al Congrès. Tindran el recolzament. Nosaltres volíem suprimir aquest impost, però lo que no val és allà no defensar-ho i aquí fer veure que presentes esmenes. *(Alguns aplaudiments.)*

Algunas cifras de estos nefastos presupuestos: ingresos, fiscalidad y recaudación. 50.000 millones de ingresos presupuestados. Las familias pierden poder adquisitivo y ustedes recaudan más y se jactan de ello. Veintiocho por ciento más de aumento de tributos y tasas. Treinta y siete por ciento más de IRPF recaudan; o sea, de lo que les sacan a los trabajadores cada mes de su esfuerzo, de sus nóminas, y luego dilapidan en obsesiones y costosas estructuras innecesarias, como generar más plazas en la Agència Tributaria de Catalunya y no aprovechar los de la agencia nacional.

Y ya que hablamos de IRPF, el martes se acabó el plazo para presentar la declaración de renta. Y recordemos la infamia –es una infamia–: la Generalitat de Catalunya te deja deducir la cuota de los partidos políticos –del PSC, de Comuns, de otros partidos– y de entidades separatistas –de Òmnium Cultural. Y no te puedes desgravar el coste de la vivienda habitual íntegro. Y no te puedes desgravar el coste del colegio de tus hijos. *(Alguns aplaudiments.)* Es un auténtico escándalo que dice mucho de sus prioridades. *(Remor de veus.)* ¿No se les cae la cara de vergüenza cuando van a cenar con los amiguetes? ¿Te puedes desgravar la cuota de un partido político, el que sea, y no el cole de tus hijos? Menudo escándalo.

También pretenden recaudar más por IVA. *(Remor de veus.)*

La vicepresidenta primera

Silenci, diputats.

Joan Garriga Doménech

Ara la vicepresidenta sent una miqueta objectiva. Això està bé.

También pretenden recaudar más por IVA: más de un veintitrés por ciento, que es la cesta de la compra de ese supermercado. Sucesiones: un veinte por ciento más. ITP: un veintisiete por ciento más, que incluye el diez por ciento o más por comprar tu vivienda habitual. Siguen en sus trece, porque hacen negocio con la vivienda habitual. Los fondos extranjeros se quedan nuestros inmuebles para especular, pero la Generalitat de Catalunya comisiona el diez por ciento o más cuando quieres comprar tu piso para vivir. Otro escándalo.

Capítulo de gastos. Despilfarro en sus obsesiones ideológicas y en sus chiringuitos. O en transformación feminista: de 6,9 millones a 9,5; incremento del treinta y siete por ciento. Línea Acol de contratación de ilegales –¡de ilegales!, no de nacionales–: 20 millones de euros, mientras reducen el apoyo a nuestro sector primario y a nuestros currantes. ¡Qué vergüenza también! (*Alguns aplaudiments.*)

Acción exterior, 142 millones; un 450 por ciento más des de 2015. Como aquí todo va bien, ¿eh?, ayudamos al exterior. Cooperación: multiplican por dos, 88,4 millones. Como aquí todo va bien, duplicamos la ayuda al exterior. Es ironía. Embajadas: 13 millones de euros, veinte delegaciones, más de cien trabajadores. Discriminación de la escuela concertada, que solo recibe el diez por ciento del incremento presupuestario cuando representan el treinta por ciento del sistema educativo.

Política lingüística de imposición: más cuarenta y tres por ciento. Imposición del monolingüismo: 85 millones. Pacte nacional per la llengua, per discriminar l'altra llengua catalana, que és l'espanyol: 200 millones de euros. La «corpo» –ese conglomerado de medios sectarios, progres y separatistas–: 390 millones de todos los catalanes. Altos cargos: 18 millones de euros. Multas y sanciones –que el otro día lo recordó nuestro diputado–: más treinta y nueve por ciento, casi 1.000 millones. Pero eso sí, tutelados y extutelados, de 5.300 a 5.950, que saben que nos cuesta 4.000 euros al mes. Un preso extranjero, por cierto, unos 6.000 euros al mes, cuando un maestro apenas cobra 2.000 euros al mes.

Porque en los presupuestos se detectan fácilmente sus prioridades. Miren, objetivos presupuestarios. Actuaciones y programas. Feminismos y transformación feminista. No una actuación, ni dos, ni tres –o programas–, ni cuatro, ni cinco, ni diez, ni quince, ni veinte, ni treinta, ni cuarenta y dos, ni sesenta y ocho, ni setenta y cuatro, ni noventa y cinco, ni ciento dos, ni ciento veinte, ni ciento cuarenta, ni ciento sesenta, ni ciento ochenta y dos, ni doscientos diez, ni doscientos quince, ni doscientos cuarenta y seis, ni trescientos cinco, ni trescientos sesenta, ni cuatrocientos cinco, ni cuatrocientos..., quinientas sesenta y una actuaciones y programas para feminismos y transformación feminista. Para familia, un programa –un programa. (*Alguns aplaudiments.*) Para natalidad, cero actuaciones y programas –cero actuaciones y programas para fomentar la natalidad. Y con esas actuaciones y programas, pues, nuestra sociedad morirá.

En definitiva, sus presupuestos tienen más administración que soluciones, más estructuras que resultados y más propaganda que gestión. Porque mientras ustedes aprietan a los catalanes el cinturón, la Generalitat ensancha su estructura y sus gastos. Han convertido a la Generalitat de Catalunya en una máquina de recaudar impuestos, de repartir subvenciones,

olvidándose de algo esencial: que primer van els de casa. Porque recaudan como nunca y gastan como nunca. Y, sin embargo, los catalanes vivimos peor que nunca. Y el problema de Cataluña no es la falta de recursos; es que la Generalitat ha confundido gobernar con gastar, gestionar con subvencionar. Y estos no son los presupuestos que necesitamos los catalanes. Son los presupuestos de una administración que se ha convertido en un fin en sí misma.

Y quiero terminar como he empezado, dirigiéndome a esa familia normal, a la Cataluña real, de la calle, que madruga, que trabaja, que intenta educar a sus chavales y tirarlos para adelante, que lo pasa mal en la cola del súper porque no sabe qué producto dejar, porque no sabe si la tarjeta le va a alcanzar el saldo. Y eso pasa –eso pasa. Vayan ustedes a la cola y lo verán. Y que cumple sus obligaciones, y que no puede hacer, quizá, una semana de vacaciones y solo puede hacer tres o cuatro días. Y espera que las instituciones estén a la altura de sus esfuerzos. Y no lo están.

Decirles a esa Cataluña real, a esa familia, que no están solos, que acabaremos desalojando a estos corruptos socialistas, a los traidores de los trabajadores, a los que arruinan a nuestras familias, a los que nos quieren dividir, y protegeremos nuestra seguridad, que está castigada por esa inmigración ilegal, porque los extranjeros representan el cincuenta y dos por ciento de los presos de nuestras cárceles. Protegeremos nuestro campo, nuestra industria, frente a esa competencia desleal que ustedes han fomentado; nuestros comercios, que cierran mientras abren muchos comercios extranjeros. Protegeremos nuestros servicios públicos, que están desgastados, desbordados por esa presencia descontrolada también de inmigración. Protegeremos, por supuesto, la vida, la familia, la libertad educativa. Protegeremos nuestro modelo de vida, nuestra identidad, y algo esencial: que el trabajar te permita llegar a fin de mes. Y con estos presupuestos no es posible.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Parlar de pressupostos és parlar de la vida de la gent. I la vida de la majoria dels 8 milions de catalans i catalanes està travessada per les dificultats per pagar un lloguer o per la impossibilitat de comprar-se un pis on viure. I, conscients d'aquesta realitat, els Comuns vam entrar a la negociació de pressupostos amb el Govern. Com saben, nosaltres vam signar un primer acord el mes de febrer i ara farà gairebé

dos mesos que el vam ampliar. I, tot i que n'hem parlat a bastament, dels pressupostos del 2026, jo crec que és important recordar algunes de les mesures que hem acordat amb el Govern.

Primer, saben que els nostres vots tenien un objectiu molt clar. Habitatge, habitatge i habitatge. Els Comuns votarem a favor d'aquest pressupost, primer, perquè pensem que és important que Catalunya tinga tots els recursos possibles al seu abast, i, segon, perquè volem marcar les polítiques públiques d'aquest Govern, com a mínim en habitatge. Perquè que quede clar que les cases són per viure; les cases no són per invertir. Les cases no són per guanyar diners; són per viure. *(Alguns aplaudiments.)* I per això hem aconseguit una llei per prohibir les compres especulatives d'habitatge. Una llei que comença aquesta setmana a caminar al Parlament i que esperem que estiga efectiva abans del mes d'agost.

És una veritable urgència de país parar els peus als fons voltor, expulsar-los de casa nostra. Deixar clar que Catalunya està a favor de la gent i en contra dels acaparadors ha de ser la principal tasca política d'aquesta legislatura, és la clau de volta d'aquesta legislatura i també la millor manera d'aturar l'extrema dreta. I, per això, nosaltres ens ho prenem com un deure moral, sí, però també com un deure patriòtic, perquè per alguns la seua pàtria és el seu compte corrent; per a nosaltres, la pàtria sempre és un altre treballador, una altra treballadora, vinga d'on vinga.

També hem pactat una llei per facilitar que les oficines i els locals comercials buits puguin ser habitatge protegit, protegit per sempre. Mil dos-cents milions d'euros per rehabilitar cent vint barris del nostre país, 2.500 milions d'euros en polítiques d'habitatge –doblem els ajuts de lloguer– i una direcció general de disciplina en habitatge, perquè a vore si d'una santa vegada n'hi ha algú en aquest Govern que sanciona a qui se salta la llei, perquè tenim un país que és molt valent amb els que no tenen res i són desnonats, però molt covard per multar els rics que fan frau amb les lleis d'habitatge.

Transport públic. Com saben, és un dels altres irrenunciables per a nosaltres. Tenim diverses mesures, però només en citaré dues. La primera, mantindre la rebaixa del cinquanta per cent dels abonaments del transport públic de Catalunya –parle de la T-usual, de la T-jove– per al 2027 i també per al 2028. I la segona, reconvertir l'R-Aeroport al 2030. Per què? Per acabar amb una injustícia, que és que, mentre els turistes tenen la seua pròpia línia, resulta que qui està aixecant aquest país cada dia ha d'anar anxovat i ha d'arribar tard a estudiar o a la feina.

I altres punts del nostre acord, que impliquen duplicar el pressupost de memòria democràtica, cent mil noves beques menjador, 65 milions d'euros per donar resposta al drama del

sensellarisme, la rebaixa de les taxes universitàries per a les famílies monoparentals, 40 milions d'euros per a polítiques de cooperació o 100 milions d'euros per a l'Agència de la Natura. Com veuen, estem parlant d'un pressupost, d'un acord, que és ambiciós i que té clarament l'empremta dels Comuns.

I el que hauria de ser una bona notícia per al nostre país, perquè jo crec que sempre que n'hi ha un pressupost, i més quan és expansiu, hauria de ser una bona notícia, sí que els he de dir, primer, que no és suficient per fer front a la cobdícia que tenen alguns, i segon, que queda opacat per la situació política a l'Estat.

Per què dic que no és suficient? Doncs miren, amb el grau de desigualtat i de precarietat del nostre país, un pressupost es queda massa curt per fer front a tanta pobresa i, sobretot, a tanta injustícia. Quan tu guanyes 1.500 euros al mes, però has de pagar un lloguer de mil cent euros, els comptes no surten. Quan Mercadona o altres distribuïdores estan fent beneficis rècord, els preus de l'alimentació no deixen de créixer i tu has d'omplir la nevera, o tu, agricultor, has de produir a pèrdues, el pressupost no és suficient. Quan tens quaranta anys, dues feines i has de compartir un pis, un pressupost no és suficient. I quan tens una feina, però ets del trenta per cent de catalans o de catalanes que no pot fer ni una setmana de vacances a l'any, està clar que el sistema falla per tot arreu i que els comptes no surten.

I, si volen, parlem dels joves, perquè ara també s'està produint un debat molt interessant, perquè sembla que n'hi ha una tendència d'una part de la joventut que s'inclinaria cap a opcions d'extrema dreta. Parlem-ne. Anem a vore, la gent jove d'aquest país va sortir als carrers exigint mesures per fer front al canvi climàtic. Quina va ser la resposta? Millorar les rodalies? Climatitzar les aules? No. Van dir que volien ampliar l'aeroport del Prat. Es parla molt de la seua salut mental, però, si necessiten anar a un psicòleg, ja poden tindre seixanta euros a la butxaca per pagar cada sessió, perquè, si no, que no s'esperen. Els demanem que s'esforcen i que es formen, però què passa quan arriba l'hora de buscar una feina? Troben una feina digna amb un salari que els arriba? Ens queixem de que ha baixat el nivell educatiu. Volen que parlem de què ha passat amb el decret de l'escola inclusiva o com estan les ràtios a les nostres aules? I, clar, arriben als trenta anys i encara estan vivint en casa dels pares perquè no n'hi ha qui puga pagar-se un sostre digne. Me volen explicar quines solucions li estem donant a la gent jove del nostre país perquè no mire cap a altres opcions?

I si a això hi afegim que en política no existeixen els espais buits, perquè venen altres i te'ls ocupen, l'extrema dreta va guanyant per incompareixença de les esquerres. Però si estan aprenent la visió de la vida al TikTok i tenim les xarxes socials infestades de feixistes! Volem que així estiguen defensant la democràcia? Volem que així estiguen defensant les

institucions? Si ningú els està explicant que si han pogut anar a una escola pública o que si un hospital ha salvat el seu avi és gràcies als impostos! Ningú els està dient que el feminisme també els inclou a ells, que aquí no se criminalitzen els nois i que els volem i els necessitem amb nosaltres perquè volem que siguin els nostres aliats. *(Aplaudiments.)* Poc s'escolta que si no poden accedir a un habitatge no és per culpa de les persones migrades; és perquè, en el seu moment, el Partit Popular i el Partit Socialista li van posar una catifa vermella als fons voltor i perquè tenim el país i les ciutats infestades d'*expats* que viuen aquí amb els preus d'aquí, però tenen salaris del nord d'Europa. I, per cert, mentre l'educació afectiva i sexual arriba o no arriba a les escoles –que no hi arriba, consellera–, ningú els està dient que la pornografia no és el món real, que és ficció. I, si volen, parlem de memòria democràtica, que potser amb una mica de sort l'han estudiat a les escoles, però que vivim en un país, Catalunya, que encara té més de mil fosses per obrir després de quaranta anys. Així que menys assenyalar la gent jove i més escoltar i solucionar i atendre les seues angoixes i els seus problemes. *(Aplaudiments.)*

Perquè, clar, jo, a principis de setmana, llegia: «El Meteocat activa les alertes per temperatures rècord a Catalunya.» «Trenta-nou morts en sis dies a la província de Barcelona per l'onada de calor.» «Mil tres-centes morts en una setmana a Europa per temperatures extremes, mil a França.» I jo em pregunto: quantes morts podem suportar per culpa del canvi climàtic? Quantes morts podem suportar pel canvi climàtic? I no estic preguntant quantes morts són tolerables; el que estic preguntant és quantes morts necessitem per reaccionar ja d'una santa vegada: dos mil?, deu mil?, cent mil? Perquè, clar, ens encanta dir que hem de pensar en les futures generacions, però comence a pensar que ja ens fan una mica de nosa les que estan aquí ja. Jo crec que, mentre l'aire condicionat funcione i la wifi no caiga, la fi del món, doncs ja vindrà i esperarem asseguts. I podem esperar, perquè l'emergència climàtica, igual que la salut mental, també depèn de la classe social, també depèn de qui s'ho pot pagar.

I mentre aquí molts estan defensant l'ampliació de l'aeroport del Prat i recomanen, si tens calor, que vagis com a refugi climàtic a El Corte Inglés, pocs diuen que l'ampliació de l'aeroport del Prat portaria un trenta-tres per cent més d'emissions i també 20 milions més de turistes; 20 milions més de turistes al nostre país, quan la mateixa patronal turística està dient que estem morint d'èxit, que això ja sembla més un parc temàtic que un país, i, si mirem, un de cada nou municipis ja té més llits turístics que habitants en aquell municipi. Un turisme que pesa massa sobre el nostre PIB, que condemna els territoris a la pobresa –només cal mirar la renda familiar de Lloret o de Salou– i que, a més, paga salaris de misèria. Un turisme que acostuma, a més, a estar mantingut per treballadores migrants en una situació precària, igual

que el sector de les cures, igual que el sector de l'alimentació. Per tant, les feines més bàsiques, les feines més elementals, les que són més necessàries, curiosament –no sé per què–, són les pitjor pagades. No deu ser que algú al nostre país està acaparant la riquesa? No deu ser que creixen molt els beneficis empresarials, però no creixen els salaris? Quin país estem construint, on sembla que tindre cura dels nostres avis o àvies és una feina de poc valor afegit?

I després n'hi ha alguns que encara diuen: «No, no volem la regularització de les persones migrants.» Mirin, saben el que passa? Que a vostès no els preocupa que siguin migrants; vostès el que no volen és tindre treballadors amb drets per seguir explotant-los (*alguns aplaudiments*); això és el que vostès volen. I, per tant, el nostre model és clar: regularització i drets per a tots els veïns i les veïnes; un sector turístic que ha de decreixer i alhora ha de pagar més i tractar millor els seus professionals; un sistema nacional de cures reconegut, dignificat, perquè surtin de l'esfera privada; un model agroalimentari que faci possible menjar bé i que la gent del camp també pugui viure dignament amb preus justos. I per això s'ha d'acabar amb el model, que cada vegada s'està estenent més, d'uberització del camp, on només guanyen les grans distribuïdores i les càrnies.

I, per últim, cal parlar d'indústria. A Catalunya, és cert, tenim rècord d'ocupació, però creixen un cinquanta per cent els expedients de regulació d'ocupació, els famosos EROs: Nissan, Danone, Vidrieria Rovira, Sandoz, Itarco, Nestlé, Quality Espresso, i podria seguir. Els últims deu anys, a Catalunya s'han fet fora 6.300 treballadors i, en canvi, la taxa de reemplaçament és del quaranta-cinc per cent. Què passa amb la resta de treballadors? On estan? Què estan fent? Per tant, cal reindustrialitzar, sí, però s'ha de fer amb visió de país, amb un sentit ecològic, evidentment, amb un sentit estratègic i sense deixar ningú enrere.

I, mentrestant, escoltem la patronal del nostre país parlar de l'absentisme com si fora el gran problema que tenim a Catalunya. Saben quina és la taxa d'absentisme a Catalunya? Ho saben? 0,07 per cent –0,07 per cent. I no diga que no amb el cap, senyor Canadell, perquè resulta que potser vostè és dels que està confonent les baixes laborals, que són un dret (*aplaudiments*) dels treballadors i les treballadores, amb l'absentisme. Perquè aquí el veritable escàndol no és l'absentisme. Sap quin és el veritable escàndol? Totes les hores extra que fan els treballadors i que, en canvi, no es paguen. Estem parlant de 2 milions i mig d'hores que no s'estan pagant als treballadors, un autèntic robatori per als treballadors i les treballadores del nostre país. I tots aquells que es passen la vida parlant de l'absentisme, que posen el crit al cel en contra de la reducció de la jornada, en contra del registre horari, precisament perquè no n'hi haja frau amb les hores extra, començant pel president de Foment, el senyor Sánchez

Llibre, ho fan des d'un despatx amb aire condicionat, amb un xòfer que els porta a tot arreu i amb salaris de luxe. I per això, com dic, consellera, els pressupostos ajuden, però és que, sense aturar la cobdícia d'alguns, sense nugar de mans i peus aquells que es dediquen a acaparar la riquesa, ja siga en forma de pisos, ja siga en forma d'hores extra, no n'hi ha pressupostos suficientment grans per compensar tota la desigualtat que generen.

Però és que, a més –li ho deia al principi–, l'aprovació dels pressupostos també queda opacada, malauradament, per les notícies i per les maniobres polítiques i judicials d'alguns. I les demòcrates d'aquest país hem de prendre una decisió: hem de decidir si donem la batalla perquè no es tanqui un cicle progressista i plurinacional a l'Estat..., amb matisos, amb limitacions, ho sabem, perquè coneixem el Partit Socialista, perquè també hem vist que Junts s'ha dedicat constantment a boicotejar mesures que eren cabdals per al benestar de la ciutadania, ja siga la pròrroga dels contractes de lloguer o la regulació dels lloguers de temporada. Ja veurem què fan vostès ara quan ho tornem a portar a votació. Per tant, hem de decidir si seguim amb un cicle progressista i plurinacional obert o si, en canvi, els posem la catifa vermella a aquells que volen incendiar Catalunya, als que són súbdits de Trump, als que volen que tornem als armaris, als que pensen que les persones valen el que tenen al seu compte corrent o als nostàlgics de les croades. Aquest és el dilema –aquest és el dilema. I, si arribem a la conclusió que el millor que li pot passar a Catalunya, a la seua gent, als nostres drets, a la nostra llengua, és seguir amb un cicle plurinacional i progressista obert, hem d'anar amb tota l'ambició, amb més ambició i exigència.

I jo ja els dic que els Comuns estem en aquest camí, en el camí de barrar el pas a la dreta i a l'extrema dreta i en el camí de tota tota tota l'exigència al Partit Socialista, que ha de decidir si Ferraz és un llast o, en canvi, si fa net d'una vegada. Perquè hi ha *lawfare*, clar que n'hi ha *lawfare* –clar que hi ha *lawfare*, no ens ho han d'explicar a nosaltres–, però no tot és *lawfare*. Perquè, a més, sembla que el partit Socialista ara s'ha adonat que n'hi ha una dreta judicial que fa política per carregar-se adversaris polítics i per tombar governs –també els ho dic–, que poden buscar, buscar, buscar i acabar amb vint-i-una querelles arxivades, com ens ha passat a nosaltres, a Barcelona en Comú, quan governàvem la ciutat, o et poden trobar coses perquè has comès delictes i perquè segueixes amb els vicis del bipartidisme, com li està passant al Partit Socialista en alguns casos. I vull insistir-hi: en *alguns* casos. Perquè, ho torne a dir, altres, clarament, són muntatges.

Així que, al Partit Socialista, què li diem? Doncs tota l'exigència –tota l'exigència– en un pla anticorrupció, tota l'exigència per tirar endavant polítiques socials, perquè la gent ha de notar, ha de sentir, ha de vore la utilitat del Govern i tota l'exigència també per netejar i per acabar

d'una vegada per totes amb les operacions d'estat en contra d'adversaris polítics. Perquè aquí sembla que a alguns cal recordar-los, senyors i senyores de Junts, qui és el Partit Popular. El Partit Popular és el partit més corrupte d'Europa. És el partit de les càrregues de l'1 d'octubre. És el que ataca la immersió lingüística i la unitat de la llengua. És el que ha fet una tasca ingent perquè el català no siga oficial a Europa. És el que està en contra dels indults i de l'amnistia. És el de la dana del País Valencià. És el de les morts a les residències del Madrid d'Ayuso per culpa de la covid. (*Remor de veus.*)

I dues qüestions més...

El president

Silenci, si us plau.

Jéssica Albiach Satorres

Tranquil·litzen-se. Tranquil·litat. (*Remor de veus.*) I dues qüestions més que jo no sé a vostès, però a mi...

El president

Senyora diputada... Senyora diputada, aturi's un moment. Silenci, si us plau. Pot continuar.

Jéssica Albiach Satorres

Si n'hi ha alguna cosa de les que he dit que no és certa, després ho diuen.

I dues qüestions més que a mi m'inquieten profundament del Partit Popular. És el partit que anuncia per avançat les imputacions dels rivals polítics abans de que siguen públiques. Jo no sé a vostès, però a mi no em sembla ni mig normal. I segona: és el partit que té el cinisme i la irresponsabilitat de dir que hi pot haver frau en les properes eleccions generals. Són vostès un perill i una amenaça per a la democràcia. (*Alguns aplaudiments.*) Tenim un sistema electoral. Tenim un sistema electoral que és segur i que és garantista.

I per tot això jo li pregunte als diputats i les diputades de Junts: A què estan jugant? Quin és el seu joc? Perquè aquí som tots massa adults com per saber que al Partit Popular –per no parlar de VOX, evidentment– la corrupció li importa zero, entre zero i res. De fet, aquestos dies s'està produint –el que passa és que queda tapat per tant de soroll– el judici de la Kitchen. Ho recorden? La cuina. És el judici a un militant del Partit Popular català, no un militant qualsevol, una trama de la cúpula del Ministeri de l'Interior liderada pel seu exministre Fernández Díaz. I quin era l'objectiu de la Kitchen? Boicotejar la investigació de la trama de la Gürtel. De veritat que volen que aquesta gent torni al Govern? Si les maniobres que estan impulsant no van de condemnar la corrupció, evidentment que no! Van de «el que pueda

hacer, que haga». Van de que des del principi de la legislatura van començar dient que aquest era un govern il·legítim. I el problema és que amb aquest joc qui perd és Catalunya. Així que demanem que deixen, d'una vegada per totes, aquest joc macabre.

I acabe; acabe tornant als pressupostos. President, el Govern tindrà pressupostos, però la legislatura i el futur de Catalunya dependrà de com s'aborden tres temes: habitatge, rodalies i serveis públics. I quan parlo de serveis públics estic parlant de tots, evidentment, però me vull centrar en dos. Educació: necessitem un debat de país per veure com solucionem el problema que tenim en educació. I també de salut, amb el drama de les llistes d'espera.

I per això, a partir d'ara els Comuns ens trobaran de cara, amb fermesa, amb convicció. Cada vegada que el Govern s'equivoque de prioritats, ens trobaran exigint el compliment dels acords i també ens trobaran amb la mà estesa, disposades a negociar, sempre que siga per millorar la vida de la gent.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé –ja s'ha dit–, un debat de pressupostos és un debat sobre el que en realitat es considera sagrat en un país. Per això, un pressupost no és una taula d'excel ni una suma de partides, dos rodes de premsa i tres frases amb ganxo. Un pressupost no deixa de ser una confessió velada sota anuncis, explica a qui es demana paciència, a qui se li demana esforç, a qui se li perdona tot i explica quin futur dibuixarem als que s'han de guanyar la vida.

Pensem que la riquesa més gran d'una persona que treballa no és l'herència ni el patrimoni i que ni tan sols és el sou, perquè tot això pot tornar. Pensem que el temps és l'única riquesa que no torna. Els diners poden tornar, les empreses poden tornar, inclús el feixisme pot tornar, però la tarda amb el teu pare ja no torna, als vint anys no tornen els trenta. I vuit hores, més hores extres no pagades, més esperar el tren cada dia, això no torna. I si cada matí a Catalunya, milions de persones fan una cosa molt semblant: que soni el despertador, preparar l'esmorzar als fills, aixecar-te quan encara és fosc, agafar el cotxe, el tren, la bici, la moto, entrar a una fàbrica, a una aula, a un hospital, a un súper o encadenar-te a un ordinador i començar una jornada que saps quan comença, però no quan acaba... I gairebé tothom està fent el mateix pacte amb el diable: vendre una part del seu temps. El ven per poder pagar una casa, omplir la nevera, cuidar els seus; el ven per poder viure, i moltes vegades acaba preguntant

perquè la vida, la salut mental o l'esquena no se li trenquin abans de final de mes, sense treva i fins que les mans aguantin.

Per tant, la nostra pregunta com a CUP és: aquests pressupostos retornen el temps de la gent? Aquests pressupostos fan que es deixi de dir: «Ho sento, perdona, no em dona la vida»? Aquests pressupostos reparteixen la culpa per no arribar o reparteixen la riquesa? I no podem respondre a això amb milions, s'ha de respondre amb vida. Perquè el pagès, que cobra moltíssim menys pel que produeix del que després paguem nosaltres al supermercat, recuperarà el futur? Quina és aquesta partida? Quina és aquesta obra de país? L'autònom, que treballa malalt perquè els drets li semblen una quimera, podrà respirar? S'han carregat l'oficina de la renda bàsica universal. Jo no sé quina és la proposta d'aquest Govern per a això. La parella que voldria tenir fills, però continua ajornant-ho perquè el preu del lloguer decideix per ells, recuperarà la llibertat? Si s'estan regalant diners als rendistes que no baixen el preu de l'habitatge. L'avi que espera una plaça pública recuperarà la dignitat? Quin és el gran rescat de residències en mans de Florentino que es planteja per a aquesta legislatura?

Nosaltres pensem que no i per això votem «no». Diem que no, perquè encara pensem que la gent es mereix més, que la gent es mereix el millor. I abans que comenci el festival de frases fàcils a les respostes, m'agradaria fer dos advertiments. El primer –que ho hem vist aquesta setmana–: atacar la CUP perquè en el passat va aprovar uns pressupostos no és el *hot take* que es pensen. En primer lloc, perquè eren els pressupostos del president d'Esquerra Republicana, Oriol Junqueras. Jo crec que si hi volen tenir una bona relació segurament no seria la millor idea atacar-nos a nosaltres. I sobretot, perquè eren uns pressupostos que havien de fer possible un exercici de democràcia radical i de desobediència massiva, contra unes lleis injustes que no ens deixaven decidir. No vam aprovar uns pressupostos per gestionar l'autonomia; els vam aprovar per obrir una porta. I aquella porta la van tancar a cops el rei, la Policia Nacional i l'ofec pressupostari del 155, santíssima trinitat de l'Estat. Si haguessin posat tanta força en democratitzar l'Estat, no estaria construït sobre fosses comunes i el partit judicial no ens governaria des de Madrid, a nosaltres i a vosaltres.

I el segon advertiment és més important. Crec que no és una bona idea per a ningú que es ridiculitzi l'exigència. No crec que s'hagi de menysprear la gent que encara creu que la vida podria ser millor. No crec que s'hagi de construir política on només existeixin tres opcions: la dreta que es va extremant, l'extrema dreta i vostès administrant el mal menor. Això no és un horitzó, això és una trampa. Si abans que nosaltres no hi hagués hagut homes i dones que no es resignaven, avui no existirien la jornada laboral de vuit hores, les vacances, l'escola i la sanitat pública o el dret a la baixa. I, per cert, un record a la seva consellera Olga Pané, que,

tot i haver volgut vulnerar un dret bàsic dels treballadors, ara l'està podent gaudir. I nosaltres ens alegrem de que perdés aquella batalla i que gaudeixi dels drets de tothom. Si no hi hagués hagut persones abans que nosaltres que diguessin que no podia ser impossible que es tingués un barri, que no podia ser impossible una cosa tan senzilla com tenir una biblioteca, un CAP o un bus que arribés a aquells barris que deien que era impossible, i quan els hi deien tot això van contestar que impossible era viure com vivien; sense aquells que havien estat tractats com a bèsties de càrrega, però van demanar impossibles, no estariem molts dels que poble aquest Parlament. Van imaginar, exigir i construir palaus obrers, biblioteques, escoles, cinemes, casals, llocs on no només es tractava de sostenir la vida, també fer-la una mica meravellosa.

I la nostra tasca històrica –i això ens interpel·la a tots– no pot ser «esquilmar» una mica menys aquells projectes, hauria de ser ampliar-los. Aquestes coses que els hi semblen tan ridícules que proposem la CUP no deixen de ser l'herència de tots aquells que van lluitar pels drets més bàsics que avui podem gaudir tots; també els consellers i els diputats que els intenten «esquilmar». Les propostes que fem avui estan a l'alçada d'aquells que també van somiar coses tan poderoses que els poderosos les anomenaven impossibles. I, sí, són estructures públiques, perquè treure allò essencial del mercat és fer públic un luxe privat, el més important de la vida: el temps. Perquè una cosa és fallar –fallar és humà–; una altra cosa és renunciar, i una altra cosa encara pitjor és resignar-se i dir-li «responsabilitats».

Nosaltres no hem vingut a fer amics, hem vingut a defensar el dret de tothom a viure sense permís. I no ens vam dir «unitat popular» per resignar-nos a una vida petita. Massa gent ha lluitat abans que nosaltres perquè ara renunciem a una idea tan senzilla i tan perillosa: que els treballadors mereixen més, que la vida ha de ser descaradament millor aquí i ara. Perquè si recorden aquell llibre de *Momo*, de Michael Ende, que semblava un conte infantil. Parlava de contes... O sigui, era un conte que explicava molt millor a vegades el poder que els informes econòmics. Apareixien uns homes grisos, que no entraven a robar bancs ni atracaven joieries; no saquejaven amb impostos els treballadors amb un atracament públic, que és lo que es diu «la corrupció». Feien una cosa molt més intel·ligent: s'asseien amb la gent i li deien que perdien massa el temps; que parlar amb els veïns era perdre el temps; que escoltar i llegir era perdre el temps; que cuidar i estimar era perdre el temps; que acompanyar una criatura mentre creix és perdre el temps; que viure és perdre el temps. I llavors la gent començava a córrer cada vegada més. Cada vegada treballava més i més i produïa més i més, i estalviava molt de temps i ja no vivia. I aquest és el truc. Primer et convencen de que tot allò que dona sentit a la vida no és important si no és productiu, i després et venen com a

llibertat el fet de no tenir temps per a res. I quan no pots més et diuen que no t'has esforçat prou.

Durant molts anys, jo pensava que era un conte infantil. Avui crec que és un manual d'economia política. Perquè avui dia els homes grisos ja no venen amb un barret; avui porten fulls d'excel i contractes de lloguer, llistes d'espera i horaris impossibles, deslocalitzacions, i li diuen «rendibilitat». Porten un somriure de consultora i una paraula màgica: «productivitat». Quan una família entrega mig sou al lloguer, no és mercat, és temps confiscat. Quan una dona ajorna ser mare perquè no té casa, no és llibertat, és el mercat immobiliari entrant al cos de les dones i decidint per elles. Quan un pagès ha de plegar perquè produir aliments no dona per viure, no és modernització, és un país serrant la branca que l'alimenta. I quan una residència fa negoci amb la vellesa no és col·laboració publicoprivada, és convertir l'últim tram de la vida en una factura.

I mentrestant ens venen a dir que tot va bé. Jo me'n recordo de *La haine*. Un home cau d'un pis cinquanta i mentre cau es repeteix: «Fins ara tot va bé. Fins ara tot va bé. Fins ara tot va bé, però l'important no era la caiguda» –president– «l'important era l'aterratge». I el problema d'aquests pressupostos és que confonen la caiguda amb l'estabilitat. Mentre la gent aguanti, tot va bé. Mentre les famílies retallin per dins, tot va bé. Mentre els joves ajornin la vida, tot va bé. Mentre les dones sostinguin les cures, tot va bé. Mentre el tren arribi tard, però es vagi a treballar, tot va bé.

Però no va bé. No va bé quan generacions senceres viuen demanant perdó per voler una casa, sous, pensions dignes i un futur. Ens han robat moltes coses. Ens han robat barris i cases i els han ofert, durant anys i anys de governs, en subhastes internacionals. Ens han robat la tranquil·litat i ens l'han rebatejat com a ansietat. Però sobretot ens han robat la idea de que la vida podia ser millor. I aquest és probablement el robatori més gran de tots, perquè quan un poble deixa d'imaginar que pot viure millor, el poder ja no necessita guanyar cap debat. Només s'ha de demanar paciència, una mica més de paciència, un pressupost més, unes eleccions més. Si tú no vas, ellos vuelven. I així, de *pompo*, perdem els somnis.

I així van passant els anys, però la vida no s'ajorna sense cost. Ningú –ningú–, cap generació recuperarà la maternitat ajornada i ja impossible. Ningú recuperarà el partit de futbol que no va veure de la seva canalla. Ningú recuperarà els anys vivint en una habitació, perquè un pis era impossible, o cuidar d'un pare perquè el sistema públic arribava tard. Ningú recuperarà el comerç de tota la vida i ningú recuperarà el tros de l'avi de pagès.

El temps que perdem no torna i per això governar és tant important. Governar no és gestionar expedients i administrar la resignació. No és fer que els problemes empitjorin una mica més malament. Governar és tornar el temps de vida de la gent. La política hauria de ser l'art de democratitzar el temps. Aquests pressupostos tenen més recursos, és evident. Però quina és la gran obra de govern aquí? Què recordarem d'aquí a vint anys? Quin poder retrocedeix? Quin dret s'eixampla? Uns pressupostos amb més diners, sí, però quina és la gran idea de país.

Aquests pressupostos són com una agenda plena sense cites importants, l'*scroll* infinit de vídeos del llit, una «pel·li» dolenta de diumenge a la tarda. Aquests pressupostos s'assemblen perillosament a la vida que moltes vegades tenim. Tenen partides, anuncis, rodes de premsa, però no tenen una decisió que li digui a la gent «la teva vida serà descaradament millor». Hi insisteixo: no es pot dir que salvar els mobles és fer que la vida sigui descaradament millor. Donar ajudes de lloguer que aniran directes als rendistes és fer més dèbil el conjunt i fer més fort aquells que precisament batallen perquè no tinguem habitatge per a tothom.

Per això, quan ens parlen de pressupostos amb balls de xifres que gairebé ningú pot tocar amb les mans, els proposo una altra comptabilitat. Mirem el país d'una altra manera. Pensem que si calculem el preu mitjà i com queda en preu/hora per a una parella amb una criatura, un lloguer mitjà a Barcelona ja no és una quantitat a la taula. Són vint dies i dos hores de vida cada mes només per conservar un sostre. La compra ja no és un tiquet, són una setmana, sis hores i quaranta-dos minuts de feina per posar fruita, verdura, carn i llet a taula. Unes ulleres ja no són una despesa sanitària menor; són dos jornades de treball, dos hores i set minuts de treball només per poder veure-hi bé.

I aquí hi ha el conflicte de fons: que en aquest país hi ha una Catalunya que fitxa –que obre supermercats, condueix autobusos, fa classe, cura, sembra, reparteix, es deixa l'esquena, les mans, la son i la paciència– i una Catalunya que ja no fitxa mai, que cobra rendes, que cobra edificis sencers i que encara hem de veure com en els nostres pressupostos els hi va una part. Aquests especulen amb la terra i amb les residències i decideixen des de despatxos, a milers de quilòmetres, si un poble pot seguir tenint feina o si les dones podem tenir fills.

Aquesta és la pregunta que haurien de respondre els pressupostos: de quin costat es posen, del costat de la Catalunya que fitxa o de la del costat que cobra rendes? Perquè amb la velocitat amb la que va aquest temps que ens ha tocat viure, no hi ha termes mitjans. I això no pot ser massa dur, perquè massa dur és pagar vint dies i dos hores de vida per conservar un sostre. És treballar i no arribar. La riquesa d'un país no pot ser només el que produeix. Ha de ser el que li retorna a la seva gent.

Vostès ens han presentat una Catalunya on tot és possible per als que tenen patrimoni i tot hauria de ser ajornable per als que treballen. Nosaltres diem que la Catalunya on viure no pot ser una cursa d'obstacles. I per nosaltres dir «no», no és un dir «no» de cantonada, és dir «no» per dir «sí» per poder posar l'habitatge fora de la ruleta especulativa. Dir «no» per dir «sí» a un salari mínim català, perquè el sou no és digne i no arriba al cost real de la vida. I si l'habitatge, la llum i el menjar s'han disparat, parlar de salaris sense parlar del cost de viure és fer trampes.

Dir «no» per dir «sí» vol dir transport gratuït, perquè moure's no pot ser un luxe, ha de ser arribar a la classe, a la feina, al metge, a cuidar, a temps. Dir «no» per dir «sí» vol dir una distribuïdora pública alimentària i una xarxa de supermercats públics, perquè menjar no pot dependre dels marges de quatre grans distribuïdores. Perquè la pagesia no pot treballar amb pèrdues mentre les famílies paguem preus impossibles. Perquè alimentar un país és massa important per deixar-ho només en mans dels qui especulen amb la gana. Perquè, com diu aquella frase, a la nostra gana hauríem de manar nosaltres.

I vol dir també una sanitat cent per cent pública; l'escola bressol ha de ser pública i gratuïta; la xarxa pública de cures; l'energètica pública; la cultura accessible; el català per a tothom. I no s'hi val dir que ho volem tot, perquè podríem estar construint una a una cadascun d'aquests projectes. Perquè la política industrial, on si reps diners públics no pots tractar els treballadors i el territori com si fos un clínex, hauria de ser possible. No són ocurrències, són maneres de tornar el temps.

L'habitatge públic, torna anys d'emancipació; el salari mínim torna tranquil·litat a final de mes; el transport públic ens torna hores de vida; la sanitat pública ens torna mesos d'angoixa; les cures públiques tornen temps a les dones que avui ho sostenen tot, i la cultura accessible torna bellesa; el català per a tothom, torna la igualtat. i el turisme popular torna vacances, sobretot a aquells que serveixen oci però que no poden fer-ne. Això és governar una vida sencera. Els laboristes n'hi deien «del bressol a la tomba».

I creiem que a les eleccions va haver-hi moltíssima gent que va votar pensant que calia un país més just, que calia protegir i ampliar els serveis públics, que la política podia plantar cara als que sempre els havien governat. I aquest pressupost no és el que esperaven i per això no és el debat del país i pràcticament no els importa. Jo no sé quanta gent ens està mirant ara, però sospito que no tanta com hauria en uns pressupostos que seran els pressupostos de la legislatura.

I ara la pregunta més incòmoda: si l'esquerra governa o condiona governs i la vida no millora de forma evident, qui recollirà aquesta frustració? La recollirà l'extrema dreta. Perquè quan la política no dona horitzons, sempre apareix algú venent culpables; quan la política no garanteix casa, algú assenyala el veí; quan la política no garanteix el sou, algú assenyalarà el migrant; quan la política no garanteix futur, algú assenyalarà el diferent; quan la democràcia no millora la nevera, l'extrema dreta entra per la porta de la por. I si aquí l'únic que podem dir és «no sabem, no podem fer-ho millor», vindran ells i ho destrossaran *tot*, perquè no hi ha límits quan la llei és la llei del més salvatge.

Per això, davant l'extrema dreta no n'hi ha prou amb gestionar, ni tampoc n'hi ha prou amb dir que som més educats, que tenim una millor moral; cal demostrar que la democràcia serveix per millorar la vida de la gent, que votar serveix per a alguna cosa, que la política serveix per a alguna cosa. I ho diem clar: ens empobreixen els que viuen de comprar el temps dels altres. Perquè a Catalunya gairebé tothom, tingui papers o no els tingui, viu de vendre el seu temps.

Per nosaltres és important que no es vengui la idea de que no hi ha alternativa, perquè creiem que és la frase que més agrada a aquells que esperen poder créixer en cas d'eleccions. És la frase preferida dels homes grisos que es reuneixen amb partits d'extrema dreta que només tenen dos diputats. És la frase que diu que no hi ha alternativa i que no hem d'estar en l'escàs en la vida]; que no hi ha alternativa, compra el més barat; que no hi ha alternativa perquè tots els polítics són iguals; que aquest serà l'estiu més fresc que viuràs; que els teus fills viuran pitjor que els teus pares. Nosaltres diem que és mentida, que sí que hi ha alternativa i que no és una fantasia, i que en aquest país i en molts altres, fa un segle, es van construir grans respostes de país: és política pública, és pressupost, és conflicte, és valentia i és escollir; escollir si els diners públics apuntalen negocis privats, ajudes a lloguers impossibles i beneficis dels de sempre o si construeixen drets; si l'habitatge és mercat o és llar; si la salut és una pòlissa o el CAP; si l'alimentació és negoci o sobirania del país; si el transport públic és despesa o llibertat; si l'energia és dividend o dret bàsic; si la vellesa és un nínxol de negoci o una responsabilitat col·lectiva. Tria si governar és anar tirant o tornar temps de vida.

Està bé governar amb prudència, pot ser una virtut, però quan la prudència no incomoda a ningú potser ja no és prudència, potser és una renúncia; quan la prudència no obre cap porta, potser no és prudència, potser és por, i quan la prudència sempre demana paciència als mateixos, potser ja no és prudència, és resignació.

Catalunya no necessita un govern que administri millor la resignació. Catalunya necessita un govern que la derroti. No ens demanin paciència, tornin el temps. Perquè aquest país no és pobre, aquest país produeix riquesa, té talent, té treballadors, investigadors, cultura i llengua,

té barris que s'organitzen i pobles que resisteixen, té joves que no han deixat d'imaginar. El problema no és que no puguem viure millor; el problema és que hi ha massa gent poderosa, interessada en que ens creguem que no podem perquè no hi anem i perquè ells tornin.

Aquests pressupostos no estan a l'alçada d'aquest país. Tothom que es guanya la vida, se l'ha guanyat o se l'haurà de guanyar en aquest país és un orgull. Quan deien que els treballadors podien fer jornades inacabables, va arribar una vaga històrica i les vuit hores. Quan deien que les dones havien de callar, es van rebel·lar. Jo per elles mare i elles per mi. Quan deien que gais i lesbianes estaven malalts, van sortir a trepitjar fort i amb orgull. Quan ens deien que no es podia aturar un desnonament, en vam aturar milers. Quan ens deien que no es podia votar el futur del país, vam obrir col·legis i vam posar urnes. Quan ens deien que no hi havia alternativa, vam demostrar que el final de la història no havia arribat. La història – la de veritat, no la dels llibres de text– no l'escriuen els que demanen paciència; la història l'escriuen els qui decideixen que ja han esperat prou, que «¡ja basta!», que no hi ha dret. Per això avui diem que no. No és un no petit, no és un no de cantonada, no és un no identitari. És un no de qui no es conforma amb protestar. És un no que diu sí a recuperar el temps i la vida; sí a un país on la vida sigui més fàcil per a tots aquells que, com Atles, ho sostenen tot. Quan s'acabi aquesta legislatura, ningú recordarà el número exacte de cap partida, el que recordarà la gent és una altra cosa: si va poder marxar de casa i oblidar les mudances, si va poder tenir un fill, si el seu pare va arribar a temps a una operació o en una residència; recordarà si el tren va passar i va arribar a aquell compromís tan important; recordarà aquell dinar de la gent que estimava sense mirar el compte; recordarà si va recuperar una mica del temps que li havien pres. Aquesta és l'única comptabilitat que importa.

I avui nosaltres no votem només uns números; votem si aquest país es resigna a esperar o es decideix a començar. Cap govern pot tornar els anys que una persona ha perdut esperant, però sí que pot decidir que si la generació que ve els haurà de perdre també. Això és el que avui votem. I nosaltres diem que no a aquests pressupostos, perquè encara hem de dir que sí a una idea molt senzilla: que una vida millor no és una promesa, és una responsabilitat; que la política no existeix per administrar els límits del possible, existeix per eixamplar-los; que governar no és demanar temps a la gent ni paciència, que governar és guanyar temps; que una criatura arribi a casa i trobi algú amb temps d'escoltar-la i acompanyar-la a estudiar, perquè potser –i ningú crec que ho hagi pensat gaire últimament– el resultat de les PAU també té a veure amb com t'han pogut acompanyar o no uns pares que van fins dalt. Que una treballadora no hagi de dir mai més «no em dona la vida»; que cap dona no hagi de mirar Idealista abans de decidir si vol ser mare.

No ens demanin més paciència, tornin el temps. Perquè ja han robat moltes coses aquells que ho controlen tot, però encara no han robat el més important: la convicció de que la vida podia ser millor, que la vida pot ser descaradament millor, aquí i ara.

I deia Lefebvre que no teníem garantida la victòria, però que tampoc teníem garantida la derrota. Avui, aquí i ara, hem de fer un gir en aquesta legislatura perquè, precisament, com menys espais comunitaris existeixen, més funciona el tot contra tots. Quan permetem que espais com és una escola concertada, que serveix per segregar, que es nodreix moltes vegades de la por d'enviar els teus fills a un lloc on potser no estudien bé, on potser no tenen els millors companys, on potser no estan amb les persones que consideres que el podrien ajudar a caminar millor i prens una decisió individual perquè no t'atreveixes a confiar en el col·lectiu, en aquesta desconfiança en el col·lectiu ja germina el que després fa que entri l'extrema dreta. Quan nosaltres diem que no es pot repartir millor, arriben els que diuen: «Doncs aparta el del costat.» Quan nosaltres neguem tota possibilitat de canvi, quan només ens volem reproduir una vegada i una altra i dir: «Tranquils, perquè podria ser pitjor», llavors guanyen.

Per tant, per nosaltres és clar: la vida hauria de ser millor aquí i ara, els hi agradi o no els hi agradi als homes que sempre es financen amb corrupció, no?, els homes grisos.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Són uns pressupostos que deixen ben clar quines són les prioritats d'aquest Govern: preservar una administració cada vegada més gran, alimentar una extensa xarxa d'organismes, fundacions i càrrecs de confiança i mantenir viu el bloc parlamentari que el sosté; no per resoldre els problemes que preocupen cada dia els catalans.

Els pressupostos són sempre la màxima expressió de les prioritats d'un govern. La prioritat principal del Govern d'Illa és la seva supervivència política.

En el debat pressupostari del Ple anterior, ja vam exposar amb detall els motius pels quals Aliança Catalana rebutjava aquests comptes. Vam denunciar que el trenta-sis per cent del pressupost es destina a nòmines d'una administració amb més de 304.000 empleats públics,

una macroestructura administrativa que no deixa de créixer, mentre els serveis públics continuen col·lapsats i els catalans no perceben cap millora.

Vam denunciar també els 82 milions d'euros destinats a retribuir més de 850 alts càrrecs i assessors, tots col·locats a dit i sense cap procés de selecció transparent, que engreixen l'Administració paral·lela que han creat per satisfer els seus equilibris polítics i les quotes de partits que donen suport a aquest Govern. Quant de mal han fet les dos-centes monedes de plata, oi, senyors d'Esquerra?

Van posar sobre la taula 950 milions d'euros per cada any que absorbeixen les fundacions del sector públic, organismes que s'escapen del control parlamentari, que acumulen episodis de mala gestió i s'acaben convertint en estructures opaques finançades amb diners dels contribuents.

També vam denunciar els 395 milions d'euros destinats a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, una televisió pública que figura entre les més cares d'Europa, que ha renunciat al pluralisme per convertir-se en l'altaveu dels partits del règim; uns mitjans que utilitzen recursos públics i que es dediquen a desacreditar Aliança Catalana.

Vam criticar els 52 milions d'euros destinats a publicitat institucional, una partida que pràcticament s'ha duplicat durant l'última dècada i que serveix per comprar silencis i titulars amables.

Vam qüestionar igualment 113 milions d'euros de la conselleria d'Igualtat i Feminisme, pressupost d'aquest departament que no ha deixat de créixer i també ho ha fet en els delictes sexuals i en la inseguretat que patim moltes dones al carrer.

Les polítiques públiques no es poden mesurar pels milions que es gasten, sinó per la seguretat, la llibertat i els resultats que són capaços de garantir als contribuents. Les xifres demostren que es gasta més i que s'obtenen pitjors resultats.

Sobre el pressupost de política lingüística, vam denunciar que de poc serveixen els 85 milions d'euros de pressupost quan el mateix conseller sembla haver renunciat a defensar amb fermesa la llengua catalana. El català continua retrocedint en tots els àmbits i el Govern opta per rebaixar-ne les exigències lingüístiques. El conseller ha arribat a afirmar que no coneix cap país que exigeixi el coneixement de la llengua pròpia per treballar en una empresa privada; una afirmació fàcilment desmentible, amb exemples com el Quebec i Lituània.

També ha justificat que el president de la Generalitat i els mateixos consellers utilitzin el castellà en actes oficials a Catalunya i ha obert la porta a replantejar aspectes com la immersió lingüística, precisament en un moment on el català travessa una situació d'emergència. Com

volen revertir el retrocés de l'ús social del català si el màxim responsable de defensar-lo no transmet les exigències que hi ha i permet que es relaxin? Es veu que el català ha deixat de ser la prioritat per al mateix Govern que deu voler protegir-lo.

Vam rebutjar també els 360 milions d'euros destinats a la renda garantida, prestació que hauria d'estar reservada a protegir aquells catalans que, després d'anys treballant i contribuint al sistema, travessen per una situació de dificultat. El model actual genera un evident efecte crida i transmet el missatge que és més rendible viure de les prestacions que incorporar-se al mercat de treball.

Sempre ens han dit que la immigració venia a guanyar-se la vida. Segur? O venen a viure de l'esforç dels contribuents catalans?

I què me'n diuen dels 85 milions destinats a cooperació internacional? Més del doble del que es pressupostava fa només tres anys. Per als avis que esperen una plaça residencial, per als joves que no es poden emancipar, per a les famílies, no troben mai recursos; en canvi, sí que n'hi ha per finançar projectes a Bolívia, Colòmbia o Palestina. I per més que ho disfressin sota l'eufemisme de solidaritat, són la utilització ideològica dels recursos públics. I això s'hauria de començar a prioritzar en les necessitats dels catalans.

Denunciem la manca de rigor financer en aquests comptes. La Generalitat ja acumula més de 90.000 milions d'euros en deute només enguany. Es destinen 1.616 milions d'euros únicament a pagar interessos, diners que desapareixen sense generar cap servei públic. I encara es preveu incrementar els passius financers en 1.408 milions d'euros més perquè el seu Govern és incapaç de quadrar els comptes amb uns ingressos ordinaris. Un nou deute.

Tan important com saber en què es gasten els diners és analitzar d'on surten aquests ingressos. Aquest Govern ha renunciat a qualsevol política fiscal orientada a estimular l'activitat econòmica, la inversió i la creació de riquesa. La seva recepta és sempre la mateixa: quan la despesa creix, s'augmenta la pressió fiscal; quan els comptes no quadren, recorren a més endeutament, i quan això no és suficient, traslladen la factura a les generacions futures, com passa amb la despesa desplaçada de sanitat.

És especialment greu que aquests pressupostos també certifiquin la renúncia d'Esquerra Republicana a una de les seves grans promeses: el traspàs de la recaptació de l'IRPF i l'anomenat finançament singular. Fa només uns mesos ens deien que era una condició irrenunciable. Les seves grans proclames acaben convertides en monedes de canvi.

Els catalans continuem suportant una de les pressions fiscals més elevades de l'Estat. L'exemple més escandalós és l'impost sobre successions i donacions de l'any 2025: la

Generalitat va recaptar 1.162 milions d'euros per successions i donacions; un rècord històric. Un impost que penalitza l'esforç, l'estalvi i el patrimoni acumulat després d'anys de tota una vida de feina. Un impost profundament injust que converteix la mort d'un familiar en una nova oportunitat recaptatòria per a l'Administració. I pitjor encara és que aquests diners no serveixen per alleugerir la càrrega fiscal dels catalans, no, sinó que serveixen per continuar alimentant un model de despesa que premia la burocràcia i multiplica les seves subvencions. Els pressupostos que avui se sotmeten a votació mantenen intactes totes les partides; incorporen les esmenes aprovades dijous passat a la Comissió d'Economia i Finances, que agreugen encara més els comptes.

La resposta del Govern davant del sistema, que acumula anys de polèmiques i irregularitats i una gran pèrdua de credibilitat, és exactament el mateix: gastar més diners. Amb aquestes esmenes, les prestacions per a l'acolliment als menors tutelats passen de 511 euros mensuals pels infants de zero a nou anys, 548 pels de deu a catorze i 580 pels de quinze a disset. Aquest mateix any, mitjançant l'acord del Govern 96/2026, també s'ha ampliat el plus per a l'acolliment múltiple, que a partir d'ara es cobrarà ja des del segon infant acollit. Aquestes modificacions representen una despesa anual d'uns 36 milions d'euros. Aliança Catalana defensa que els menors estrangers no acompanyats han de ser retornats als seus països d'origen. Catalunya no pot continuar assumint en solitari una responsabilitat que correspon als estats d'on venen.

Sobre les disposicions addicionals 24 i 25, les vesteixen amb un nom tan solemne que fins i tot fa riure: Fons Addicional per a Pal·liar els Efectes Econòmics i Socials dels Conflictes Bèl·lics i Efectes del Canvi Climàtic per a Enfortir el Lideratge de Catalunya, dotat inicialment de 500 milions d'euros. Sembla que, amb aquest fons, el que hi vulguin arreglar és tots els mals del món, les guerres, el canvi climàtic i, de passada, enfortir el lideratge de Catalunya; no ens hauríem de preocupar molt més de Catalunya i no tant de l'estranger? Quan un llegeix el redactat descobreix que no hi ha ni objectius, ni criteris de repartiment, ni projectes definits, ni calendaris d'execució, només una enorme bossa de 500 milions d'euros dins d'una partida de despeses de diversos departaments perquè el Govern pugui anar distribuint aquests recursos segons la seva conveniència. Això no és fer uns pressupostos, és donar un xec en blanc al Govern.

Primer creen el Fons Addicional per a Pal·liar els Efectes Econòmics i Socials dels Conflictes Bèl·lics i els Efectes del Canvi Climàtic per a Enfortir el Lideratge de Catalunya amb 500 milions d'euros, després afegixen el Fons Addicional per al Millorament de les Polítiques Públiques, amb 360 milions d'euros més, un total de 860 milions que el Govern podrà repartir

amb un redactat tan ampli que serveix perquè en puguin fer l'ús que vulguin. Sembla que hagin decidit arreglar tots els mals del món: les guerres, el canvi climàtic i tot el que ja hem esmentat. Ens diuen que seran per al transport públic, la salut, l'educació o la protecció social. Demà es podran destinar allà on més els convingui. No és transparència ni bona gestió dels diners públics, és donar al Govern una bossa de 860 milions d'euros perquè pugui anar tapant forats i pagant les seves prioritats amb un marge de discrecionalitat que aquest Parlament no haurà d'acceptar.

Pel que fa a les esmenes de l'estat de despeses, una menció especial per a l'esmena de la CUP, perquè és tan reveladora que gairebé s'explica per si sola. Proposen destinar 10 milions d'euros a crear un fons per garantir una vida digna als presos i a les seves famílies. Ens hem begut l'enteniment? Les prioritats no eren els joves que no es poden emancipar, els avis que esperen una plaça a la residència o els catalans atrapats en llistes d'espera sanitàries? O és que anàvem equivocats? Segons la CUP, la gran urgència són els presos; ni tan sols els funcionaris i treballadors de presons, que són els qui pateixen les seves agressions –no, són els presos. Aquest afany permanent de presentar el delinqüent com la principal víctima del sistema és el que acaba impeding impulsant reformes penals i penitenciàries que fan falta; aquesta visió paternalista que deixa el personal penitenciari desemparat, treballant en centres cada vegada més tensionats i assumint riscos que no els pertoquen. Els presos tenen gimnàs, piscina i sales d'activitats, privilegis que no tenen la majoria de famílies catalanes. Tot això mentre els treballadors de les presons continuen reclamant més seguretat i més recursos. Francament, no els fa vergonya? Els presos abans que els professionals que cada dia hi treballen i garanteixen el funcionament dels centres?

Pel que fa a la resta d'esmenes, també reflecteixen tres maneres ben diferents de veure el país. Les esmenes de Junts són majoritàriament correccions puntuals i sectorials. Parlen de pagesia, sanitat animal, oliveres, indemnitzacions per danys de la fauna protegida o actuacions en determinats equipaments. Són esmenes que poden resoldre problemes puntuals, però que no qüestionen ni una sola de les grans prioritats d'aquest pressupost. Són pedaçes sobre el mateix model.

A les esmenes del Partit Popular combinen algunes propostes que podríem compartir, com la nostra crítica al malbaratament dels recursos públics o la reducció de la despesa política a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Però també inclouen una ofensiva espanyolista contra les institucions nacionals. Volen retallar recursos a la Bressola, a la casa de Perpinyà, a l'Agència Tributària de Catalunya o a l'Idescat. Aquí no hi estem d'acord.

I les esmenes de la CUP són probablement les que defineixen amb més claredat el seu model de societat. Davant de qualsevol problema, la seva resposta és sempre la mateixa: crear un nou fons, un nou organisme, una nova empresa pública o una nova estructura administrativa. Més organismes, més control, més inspectors de treball i més intervencionisme públic. Per a la CUP, l'Estat no és mai prou gran i el contribuent mai paga prou impostos.

Aliança no comparteix cap d'aquests tres camins ni els pedaços de Junts sobre el model esgotat, ni l'espanyolisme del Partit Popular quan pretén afeblir les estructures nacionals de Catalunya, ni el model hiperintervencionista de la CUP, que confon governar amb crear més administració. Aliança Catalana defensem menys burocràcia, menys despesa ideològica, més eficiència en la gestió i prioritzar els recursos públics, abans de res, per als catalans i la defensa dels interessos nacionals de Catalunya.

Tant aquests pressupostos com la llei d'acompanyament són la rendició, un manual d'instruccions per empitjorar la vida dels catalans. I per enèsima vegada, els comptes de la Generalitat accepten com a normal l'espoli que ens ofega. Espanya ens roba més de 20.000 milions d'euros l'any i vostès, en lloc de plantar-se, administren les engrunes i roben als catalans allò que són incapaços de defensar davant de Castella.

Aliança Catalana no hem vingut a administrar les engrunes que ens han deixat tots els governs que han governat fins avui; hem vingut a recuperar allò que és nostre. Els diners dels catalans han de quedar-se a Catalunya i fer-los servir per garantir el benestar, la seguretat, la prosperitat i el futur del nostre poble, que només tindrem quan es restitueixi l'Estat català. Per tots aquests motius, Aliança Catalana mantenim el nostre vot contrari.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units, té la paraula el senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, senyor vicepresident. President, consellera, conselleres, consellers, diputades i diputats, Catalunya aprovarà avui uns pressupostos necessaris, i això en un moment que viu el país i el món, no és una formalitat, és una decisió de Govern, de responsabilitat i de certesa. Davant d'una situació global d'incertesa, inflació, tipus d'interès creixents, encariment de les hipoteques, aranzels..., el pressupost és certesa; certesa per als serveis públics, per als municipis, per als proveïdors, per a les inversions i per a la majoria social que necessita institucions que no només diagnostiquin, sinó que actuïn. Fa unes setmanes dèiem que un

pressupost no es contempla, s'utilitza, arriba o no arriba, obre una plaça residencial o no l'obre, paga un proveïdor a temps o no el paga, contracta mestres o no els contracta, mobilitza habitatge o no el mobilitza, dona recursos als municipis o els deixa sols, fa que una mare pugui conciliar una mica millor, que un jove pugui imaginar una emancipació i que una persona gran no visqui esperant indefinidament una resposta.

Avui podem afirmar una cosa més important: això comença; comença la singladura de l'execució, comença el pas de la partida a l'obra, del compromís al calendari, de l'acord polític al servei públic i de la xifra a la vida quotidiana. Aquest pressupost no ho resol tot, cap pressupost ho fa, però sí que fa una cosa essencial: posa el país en moviment, amb recursos, amb instruments i amb una majoria parlamentària que assumeix la seva responsabilitat. El país tindrà 49.162 milions d'euros al servei de les seves prioritats. Tindrà més inversió, més capacitat de reforçar salut, educació, drets socials, habitatge, seguretat, llengua, indústria i món local. Tindrà una arquitectura financera solvent, dèficit contingut, estalvi corrent, pagament a proveïdors en termini i una trajectòria de deute més sostenible. I tindrà també una llei de mesures que converteix moltes prioritats en instruments: habitatge, energia, administració, fiscalitat, mobilitat, català, Mossos, Bombers, simplificació administrativa o dret a l'error. Perquè governar no és només tenir bones intencions; governar és construir mecanismes, i aquest pressupost els construeix.

El tràmit parlamentari també ha explicat moltes coses. Les esmenes expliquen què vol cadascú, però també què amaga cadascú. Expliquen si darrere un discurs hi ha una alternativa completa o només una suma de demandes sense equació pressupostària. Junts ha intentat fer del volum d'esmenes una exhibició de força: moltes esmenes, molts registres, moltes demandes territorials. Però un projecte que aspira a ser alternativa no es pesa en quilos de paper, es mesura per la seva coherència. I aquí hi ha una contradicció de fons que no es pot esquivar: Junts vol menys ingressos i més despesa. Vol rebaixar o eliminar impostos –successions, donacions, transmissions patrimonials– i altres figures fiscals, vol rebaixar els impostos als qui més tenen i alhora reclama més recursos per a tot; menys pagar i més gastar. Volen que entri menys a la caixa i que en surti més per tot arreu. Això pot funcionar en una roda de premsa, però no s'aguanta en un pressupost. La seva proposta fiscal no és neutra. Vol dir menys recursos, menys redistribució, menys capacitat de sostenir serveis públics i, en definitiva, menys estat del benestar. I en un moment en què la desigualtat és un dels grans problemes ètics i socials del nostre temps, però també hi ha un problema d'eficiència econòmica, afeblir la capacitat redistributiva és sinònim de desprotecció. (*Aplaudiments.*)

Un país desigual funciona pitjor, aprofita pitjor el talent, frena projectes de vida, redueix confiança i converteix la inseguretat material en un llast per al creixement. Per això, la redistribució no és una qüestió accessòria, és una infraestructura de país, és la prosperitat compartida que fa que la riquesa arribi a tothom i a tot arreu. I això cal portar-ho al terreny concret. Quan Junts presenta esmenes per incrementar freqüències d'autobús, per a habitatge assequible a Vic, per a l'Institut Escola Ter de Manlleu, per a setze habitatges públics a Òrrius, per a actuacions a Ripoll, Castellnou de Seana, Sant Jaume d'Enveja..., la pregunta és molt senzilla: a quin alcalde o alcaldessa li diran que allò que han demanat no es pot fer perquè alhora volen reduir els ingressos? A qui li diran «ho hem demanat, però com que preferim abaixar impostos, a qui més pot contribuir no es podrà fer perquè no hi ha recursos suficients»? No es pot anar municipi per municipi recollint demandes i després defensar una política fiscal que aprima la caixa comuna. No es pot dir a cada poble «això ho posarem» i al conjunt del país «això ho finançarem amb menys ingressos». El conjunt de les demandes que vostès han fet en les seves esmenes sumen un total, un cost de 2.400 milions d'euros, 2.397 per ser exactes. Es convertiria en el quart departament de la Generalitat de Catalunya. Però en cap cas, en cap moment i enlloc ens diuen d'on vostès treuen això, d'on redueixen aquests ingressos, sense tenir en compte l'impacte de les rebaixes fiscals.

I encara hi ha una qüestió més punyent. Moltes de les esmenes de Junts no són esmenes al pressupost del Govern; són esmenes a la seva pròpia història. Ara descobreixen l'emergència de l'habitatge? Però el parc públic no es construeix amb indignacions tardanes; es construeix durant anys amb sòl, Incasòl, amb promoció pública i constància. Ara descobreixen les infraestructures i les necessitats de les escoles? (*Aplaudiments.*) Però els mòduls prefabricats, les obres pendents, la climatització urgent i les inversions ajornades no han caigut del cel fa quinze dies ni dos anys. Són dèficits acumulats. És desinversió.

I també venen ara a donar lliçons de català. Però la caiguda de l'ús social també es va produir mentre vostès governaven i, quan calia fer del català un pacte de país com a eina compartida, com a eina de cohesió i no com a arma de partit, vostès han preferit l'ús partidista. Aquest pressupost fa el contrari: menys gesticulació i més política lingüística real; amb recursos per al català, els serveis públics, el món digital, a l'esport, a l'empresa, a l'acollida i a la intel·ligència artificial. I això no és posar el retrovisor; és, com els hi vaig dir, posar-los a vostès davant del mirall.

Respecte a la crítica sobre el model productiu, Catalunya no només està creixent més, sinó que està creixent millor. Es veu en la qualitat de l'ocupació creada. Les dades recents indiquen tres canvis molt clars. El setanta per cent del creixement de l'ocupació després de la pandèmia

correspon a persones amb educació superior. La temporalitat s'ha reduït, passant del 26,6 al 15,4. El resultat? La inversió estrangera es dobla enguany, amb nivells, respecte als nivells de l'any passat, d'un 154 per cent. El PIB per habitant augmenta un 1,6, i un 1,1 la productivitat per hora treballada. Avui hem sabut les dades que hem superat per primera vegada els 4 milions de persones treballant al nostre país i que l'atur té les xifres més baixes des del 2008. I estic segur que vostè, vostès s'alegren i celebren també aquestes dades, malgrat una part de la seva intervenció i malgrat que els hi espatlli una part del seu relat.

Més llocs de treball qualificats, més estables i més vinculats a sectors amb millor salari. El pressupost reforça aquesta coherència i aquesta tendència amb cinc palanques molt concretes. Recerca i universitats, amb 1.963 milions, un creixement gairebé del vint-i-cinc per cent. Formació professional, amb 27,5 milions per consolidar noves places i seixanta nous grups de formació professional. Indústria, amb el pacte nacional, amb més de 5.000 milions els propers anys. Suport amb Acció, arribant el 2025 a més de 39.000 empreses. L'ICF, superant els 1.000 milions de finançament a 1.700 empreses. I a infraestructures com energia, aigua i connectivitat, amb 4.146 milions d'inversió pública: 900 milions per al cicle de l'aigua, 30 milions per a l'energètica i 117 milions per millorar la connectivitat.

Això és créixer millor, és talent, és estabilitat, és indústria, és empresa i és base material per construir i per produir amb més valor. A vostès els incomoda; estan incòmodes amb la certesa. Venen d'una cultura política massa acostumada a les jugades mestres, a les astúcies i als canvis sobtats de guió; a l'obsessió permanent pel relat. I quan la política deixa de ser relat i es converteix en previsibilitat, gestió, seguiment i compliment, no la reconeixen. Continuen entossudits en el relat buit al racó de pensar, sense saber on són ni cap on volen anar.

Respecte a les esmenes del Partit Popular, dibuixen molt bé el seu model. No és només que vulguin retallar en cultura, llengua, acció exterior o cooperació; és que, quan baixem al detall, apareix una idea molt clara de país: menys cohesió, menys català, menys inclusió, menys instruments públics i menys presència de Catalunya. Sorprenent manera de voler passar pàgina i seduir Junts. No a l'Estatut, no al català a Europa, no a més recursos per a un nou finançament, no a la llei d'amnistia. Aquest passar pàgina sembla estrany, tot i que després de les paraules d'ahir del senyor Aznar, sembla que tot plegat ha quedat més en una mena de cobra a Junts que altra cosa. *(Aplaudiments.)* També proposen reduir l'aportació de la Bressola, retallar recursos vinculats a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, eliminar aportacions a entitats de promoció de la llengua catalana, tancar instruments d'acció exterior i fer més petita la projecció del país.

I no només això. Proposen, entre altres esmenes, tancar el Centre de Reducció de Danys de la Mina, suprimir el finançament dels *hubs* cívics de Balàfia i Josefines a Lleida o eliminar la línia de formació Acol de l'acollida del Servei d'Ocupació de Catalunya. És a dir, on hi ha cultura, llengua, acollida, reducció de danys, convivència o projecció exterior, el PP hi veu una diana pressupostària. I el que proposen les seves esmenes –senyor Fernández, aquestes se les ha deixat quan les ha explicat– són retallades socials.

Volen pagar menys, però tenir serveis millors. Pretenen no integrar, però tenir un país més cohesionat. Reclamen més centralisme, però més capacitat de decisió. La seva contradicció és permanent. Demanen una administració que resolgui més, però volen retallar precisament allò que permet gestionar millor una societat complexa. Perquè un país no es governa només amb hospitals, escoles i carreteres, que també; es governa també amb llengua, cultura, acollida, mitjans públics, acció exterior, prevenció, cohesió i institucions. I, per tant, el PP no presenta una alternativa de govern; presenta una poda ideològica. I això no és un pressupost, és la manera de fer més petit el país.

Permetin-me una nota sobre coherència. En el debat de totalitat, el senyor Fernández va fer befa de la línia orbital ferroviària. La va qualificar de projecte fantasmagòric. Sorprenentment, resulta que el Partit Popular havia votat a favor d'aquest projecte en el debat de política general del 2024 en dues ocasions, a propostes d'Esquerra Republicana i dels Comuns. No una, sinó dues vegades. Però el que encara és més sorprenent, en el debat monogràfic de rodalies del març de 2025, la proposta de resolució número u del Partit Popular diu literalment –i obro cometes–: «Executar els trams pendents de la línia orbital ferroviària que han de connectar Vilanova i la Geltrú i Mataró.» Clar, dius «curios!». Ja sabem del seu al·legat que això de reunir-se i dialogar no els hi agrada, amb la befa que va fer vostè sobre el que ens agrada reunir-nos als socialistes. Però, senyor Fernández, reuneixin-se una mica més vostès (*aplaudiments*), ni que sigui per comentar les seves propostes, no dir que després són fantasmagòriques i fer en aquest faristol el ridícul més estrepitós.

VOX, per la seva banda, no ha presentat una alternativa pressupostària. De fet, ni esmenes al pressupost ni a la llei de mesures. Representa tan sols un catàleg de pors. Els fa por tot. Els fa por el diferent. Els fa por l'avenç de la igualtat entre homes i dones gràcies al feminisme i responen amb la por expressada en forma de masclisme. Els fa por la immigració i responen amb racisme, que no és més que la trista i mesquina manifestació de la por atàvica al diferent. Els fa por la lluita contra el canvi climàtic i responen amb la por del negacionisme, que no és més que el que fa l'estruç posant el cap sota l'ala. I els fa por la ciència i responen amb cent

antivacunes. Els fa por qualsevol política pública que no encaixi en el seu món petit, tancat i ressentit.

Prediquen polítiques racistes, masclistes, negacionistes i, quan convé, antivacunes. I després pretenen donar-nos lliçons de sentit comú. Els fa por fins i tot el seu gran referent, Donald Trump. El defensen a capa i espasa, encara que de les seves polítiques se'n derivin aranzels que castiguen agricultors, indústria i exportadors catalans. Molt forts amb els febles, però molt febles i porucs i covards amb els poderosos. (*Aplaudiments.*) Quedin-se amb les seves pors. Catalunya necessita una altra cosa: ordre democràtic, serveis públics, convivència exigent, drets i deures, seguretat, esperança, futur i pressupost.

Respecte a la CUP, en les seves esmenes hi ha una exigència social i ecològica que mereix respecte: més sector públic, més fons finalistes, més gestió pública directa. El problema és que converteixen cada horitzó en una condició prèvia i cada insuficiència en un motiu per bloquejar. I un pressupost no és un manifest de màxims; és una eina de govern. Es pot voler anar més lluny, però tombar aquests comptes no acosta Catalunya a cap transformació, simplement la deixa amb menys recursos per començar-la.

Tot i això, volem quedar-nos amb aquells temes fonamentals en què en altres moments hem pogut arribar a acords, especialment en matèria d'habitatge. I n'estem satisfets, perquè l'habitatge és avui un dels principals problemes del país i perquè cal actuar en tots els fronts: més parc públic, més rehabilitació, més mobilització d'habitatge, més regulació davant pràctiques abusives, més instruments per evitar que l'habitatge sigui només un actiu financer.

La llei de mesures reforça aquest camí: tanca esclerxes, aborda arrendaments d'habitacions i rendes encobertes, reforça la inspecció i capacitat sancionadora i ajuda a fer efectiu allò que sovint queda només en declaració. Aquest és un terreny on val la pena reconèixer el treball, la pressió i l'exigència. Ara bé, compartir diagnòstics no vol dir compartir model. Nosaltres defensem un model que combina regulació i inversió, col·laboració institucional, execució i estabilitat pressupostària. La CUP en defensa un altre. I aquesta diferència és legítima; però, al nostre entendre, avui no justifica deixar el país sense una eina que permet avançar.

I, finalment, Aliança Catalana. M'ha semblat interessant veure com la senyora Soberana comentava les esmenes dels diferents grups parlamentaris, ja que estem davant d'un fet gairebé sense precedents: no han presentat esmenes ni a la llei de pressupostos ni a la llei de mesures. Algun precedent hi ha: VOX tampoc n'ha presentat. Arribem a la conclusió habitual: no han treballat, no han presentat cap esmena al pressupost –cap–, ni una. Davant de la llei més important que aprova aquest Parlament, davant de 49.162 milions d'euros i de

milers de partides que afecten escoles, hospitals, ajuntaments, seguretat, habitatge, llengua i món local, no han estat capaços de presentar ni una sola proposta.

I encara s'ofenen quan se'ls diu que no treballen. *Excusatio non petita, accusatio manifesta.* Quan, al darrer Ple, Aliança Catalana va sortir al Ple presumint de les seves més de 480 intervencions, ens estava ensenyant el truc: molta presència al faristol i cap altra feina al Parlament. En dos anys només set intervencions en comissió, cap aportació en ponències de llei, cap feina legislativa al Parlament. I tot i que vostè es pensi, es pensin, com van dir, que aquí es ve a escalfar la cadira, li descobriré un misteri: aquí es fan lleis. En portem vint-i-quatre, de fet, aprovades al llarg d'aquesta legislatura –aprovades. Aliança, cap assistència a les ponències, cap proposta, cap idea –cap idea– en temes com l'estatut de municipis rurals, la llei de l'amiant, la llei de mesures de suport al sector agrari i forestal i fins a les altres vint normes que hem aprovat. I, és clar, cap esmena, cap idea al pressupost.

Per cert, no sé si són «arrumacos» o carantoines o moixaines parlamentàries, però és bo que la gent sàpiga que, quan un grup no assisteix a una comissió, les seves propostes decauen. I ja que no han assistit, per variar, a tres de cada quatre comissions de les seccions pressupostàries, VOX li ha salvat a Aliança Catalana dues esmenes a la totalitat a les seccions pressupostàries d'Economia i d'Empresa de decaure per la seva no assistència. Això no és activitat parlamentària; és exhibicionisme polític. Han convertit el Parlament en un plató. Han desertat del taller on es fan les lleis. Faran discursos incendiàries, repartiran culpables, ensenyaran veïns o companyes i companys del Parlament, però quan tocava fer feina concreta, silenciosa i exigent, no hi eren. Zero esmenes, zero aportacions, zero feina parlamentària. *(Aplaudiments.)*

Avui el pressupost s'aprovarà. I amb aquesta aprovació comença una etapa més exigent. Executar, complir, fer seguiment, corregir, donar resposta; aquesta és la responsabilitat que assumim. I avui també és just fer reconeixement explícit a Esquerra Republicana i als Comuns. No un reconeixement protocol·lari, sinó polític. Perquè en un Parlament plural, on ningú té tota la força ni tota la raó, arribar a acords no és un gest menor; és una manera d'entendre el país. És acceptar que Catalunya no es governa des de la comoditat de la posició pròpia, sinó des de la capacitat de posar les diferències al servei d'un resultat compartit. Esquerra i Comuns han defensat les seves prioritats, han estat exigents, han incorporat accents, han millorat el pressupost amb esmenes i han fet possible que avui aquest país tingui una eina més forta, més social, més territorial i més preparada per executar-se.

Això no vol dir que pensem igual en tot. Precisament per això té valor, perquè l'acord democràtic no consisteix a esborrar diferències, sinó a fer que les diferències produeixin

avenços; en habitatge, en drets socials, en salut mental, en llengua, en autogovern, en mobilitat, en barris, en món local i en cohesió territorial. Aquests acords han deixat petjada. I quan la política és capaç de deixar petjada en la vida concreta de la gent, la política compleix la seva funció més noble: convertir la pluralitat en govern útil.

Agrair, per tant, el compromís de tots els que han fet possible aquest acord. Als grups parlamentaris, als tècnics dels grups i als assessors dels grups, que han treballat intensament per fer-ho possible. I vull fer un esment especial de la tècnica del meu grup parlamentari, del Grup Socialistes i Units per Avançar, Claudia Flo, que ha treballat intensament en aquest projecte. *(Aplaudiments.)*

Avui no celebrem un pacte entre partits. Afirmem una majoria útil per al país, perquè el país no necessita bloqueig; necessita certesa, necessita feina, necessita eines, necessita que les coses passin. I això és el que avui posem en marxa. No són els pressupostos del Govern. No són els pressupostos del PSC. Són els pressupostos de Catalunya, a través dels quals els catalans i catalanes viuran a partir d'avui una mica millor; per a la majoria que sosté Catalunya, per a qui treballa, cuida, estudia, emprèn, paga impostos, aixeca la persiana, agafa el tren, fa funcionar una escola, un CAP, una residència, una empresa, una entitat o un ajuntament; per a aquesta majoria que no demana sermons, sinó respecte, protecció, futur i país. Avui votem «sí» perquè Catalunya comença a executar un pressupost necessari, que diu sí als serveis públics, sí a l'habitatge, sí a la inversió, sí al català, sí a l'autogovern material, sí a la certesa en temps d'incertesa, a l'esperança en temps de por, sí al país que treballa i a la Catalunya que avança.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, acabades les intervencions dels grups parlamentaris, atès que la consellera d'Economia i Finances ha demanat d'intervenir, té la paraula la consellera, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

Aquesta intervenció pot obrir torn i, per tant, els grups parlamentaris tindran un torn proporcional al temps que utilitzi la consellera en aquesta intervenció.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. President Illa, consellers, conselleres, diputats i diputades, avui Catalunya tindrà pressupostos. I aquesta és una gran notícia per al conjunt del país. És una bona notícia, perquè Catalunya necessita estabilitat, necessita certeses i necessita eines per continuar

transformant i per continuar avançant. I aquests pressupostos, la llei més important que aprova un parlament, són la gran eina per fer possible aquest camí.

Però també són una gran notícia pel contingut dels pressupostos, per quins pressupostos aprovem avui. Uns pressupostos que posen recursos per generar prosperitat, per posar les condicions perquè hi hagi activitat econòmica, perquè es generi riquesa, però també uns pressupostos que posen recursos per reforçar l'estat del benestar, perquè aquesta riquesa es pugui compartir, perquè aquesta prosperitat sigui compartida. Això és el que fan aquests pressupostos en cada una de les seves partides i en el conjunt de les seves xifres.

I avui cal dir-ho i cal reivindicar-ho: res d'això no hauria estat possible si no hagués estat per la capacitat de diàleg, de negociació i d'acord. En un moment en què massa sovint es posa el focus en allò que ens separa, en allò que ens divideix, nosaltres hem volgut posar el focus en allò que ens uneix. La voluntat ha estat l'objectiu compartit, la voluntat de servir Catalunya, de negociar per millorar, d'acordar per avançar i per convertir les diferències legítimes en respostes concretes als reptes i als problemes de la ciutadania.

Per això, vull expressar, molt i molt sincerament i honestament –i ho saben ells–, el meu agraïment molt especial a Esquerra Republicana de Catalunya, per l'esforç, pel treball, per les exigències, per la responsabilitat i el compromís. I també al Grup Parlamentari Comuns; també pel treball, per l'exigència, pel compromís que han desenvolupat aquests mesos. I, evidentment, al meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, perquè, com sempre, han acompanyat aquesta negociació, que no ha estat fàcil –i ho saben vostès–, de molts mesos de feina.

I aquí també és just recordar, si m'ho permeten, les complicitats que hem trobat també fora d'aquest Parlament; complicitats i suport en agents socials econòmics que estan avui a la tribuna, i els vull saludar especialment: Comissions Obreres, UGT, Pimec, Foment i la Taula del Tercer Sector. Ells van entendre que calia donar suport a uns pressupostos per, també, continuar avançant en la línia del que hem parlat aquests dies. I ho han fet amb el seu enfocament i amb les seves prioritats, i també amb esforços per intentar arribar a acords; acords que ens donen certeses, que ens donen eines per continuar transformant. La negociació amb tots ells no ha estat mai senzilla, però els resultats són bons; els trobem avui aquí, en aquesta llei de pressupostos. Moltes gràcies, de veritat, a tots i a totes.

Avui seré breu, perquè crec que hem explicat a bastament el pressupost, però m'agradaria recordar algunes xifres. El pressupost que aprovem per a aquest 2026 té una xifra rècord de 49.162 milions d'euros, un 22,8 per cent més que el darrer pressupost aprovat, que va ser el

de l'any 2023, 9.126 milions d'euros més per invertir i per dedicar a polítiques públiques. I un vuitanta-u per cent més que només fa deu anys. O sigui, els recursos han crescut també perquè l'economia està creixent i podem dedicar més recursos a la sanitat, a l'educació, a les infraestructures o a allò que hem considerat i que es veu concretat en aquests pressupostos. Mirin, això són els recursos que tenim, i els recursos –ho hem dit moltes vegades– no cauen del cel: els recursos venen dels impostos que paguen els ciutadans. És veritat, aquests 49.162 milions d'euros venen dels recursos que paguen els ciutadans, i els hi hem d'agrair, evidentment, l'esforç que fan. Ha augmentat l'activitat econòmica, ha augmentat la capacitat adquisitiva i també la recaptació. I volia dir-ho: molts dels impostos que en aquests moments recapten recursos venen d'acords tancats fa quatre o cinc anys, quan el Grup Socialistes..., quan aquest Govern no governava, no estava al capdavant de l'Administració de la Generalitat.

I també recursos que venen del model de finançament i, per tant, de l'Estat. Uns recursos que han anat augmentant també al llarg del temps. Que són insuficients? Sí, ho són, d'insuficients, ho hem dit moltíssimes vegades. Quan se'ns acusa de que nosaltres no ens posem davant del Govern d'Espanya a reivindicar, doncs li diré que això no és cert. Ho hem fet, ho hem reivindicat. Però, més enllà de la queixa, intentem posar solucions. És el que hem fet acordant un nou model de finançament amb Esquerra Republicana i el Govern d'Espanya, per aconseguir més recursos, per tenir més autonomia fiscal, més capacitat tributària.

Això és el que passarà: 4.700 milions d'euros de més que vindran a Catalunya, per poder fer moltes de les coses que vostès ens demanen en algunes de les esmenes. Per tant, recursos que espero que arribin, que tots estiguem a l'alçada. Perquè, més enllà de demanar, queixar-nos i fer diagnòstics, lo important és trobar respostes i solucions, que segur que podrien ser millors, però són realistes en la situació que tenim. I, per tant, estem satisfets d'aquest acord i esperem que es pugui aprovar ben properament al Congrés dels Diputats.

Però, com deia, són 49.162 milions d'euros; d'aquests, quasi 11.000 milions d'euros per posar les condicions per a activitat econòmica, per generar activitat, per generar riquesa. I s'ha comentat ja en alguna intervenció: quasi 2.000 milions d'euros per potenciar i generar el talent i el coneixement a les universitats o als centres de recerca. Més recursos per a la formació professional, per a la indústria. Més recursos per a un departament importantíssim per nosaltres com és Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el sector agroalimentari, que representa el dinou per cent del PIB del nostre país, de la nostra economia. Inversions importants en infraestructures, que ens han de permetre estar més ben connectats, també infraestructures de connectivitat, infraestructures intel·ligents. Per tant, recursos, 11.000

milions en aquest pressupost, per generar les condicions per tal que generem entre tots, sobretot les empreses, riquesa.

Però també uns pressupostos, uns recursos, que han d'ajudar a que aquesta riquesa es reparteixi reforçant els serveis públics. De cada quatre euros, tres..., és a dir, el setanta-cinc per cent del pressupost va a reforçar el nostre estat del benestar. I, en aquest sentit, 14.000 milions d'euros per a salut, 8.300 milions d'euros per a educació, 4.200 milions d'euros per a polítiques socials.

I també..., perquè s'ha dit... Miri, deia algun grup parlamentari que hi havia *una* proposta per a famílies. Miri, n'hi diré dos o tres o quatre que he pogut apuntar mentre intervenia. Beques menjador; suposo que les beques menjador deu entendre vostè que són una política per millorar l'alimentació dels nostres infants i joves i que ajuda les famílies. Si construïm residències per a la gent gran, també estem ajudant les famílies. Si reduïm les taxes universitàries per a les famílies monoparentals –suposo que deu entendre que les famílies monoparentals també són famílies–..., doncs, aquí, una altra política. O els ajuts al lloguer, també són per a les famílies. Moltíssimes polítiques (*aplaudiments*) per ajudar les famílies a millorar la seva situació.

Uns pressupostos que, a més a més, són ambiciosos pel que fa a la seva capacitat inversora. Veníem de molts anys on s'havien invertit menys de 1.000 milions. La proposta per a l'any 2026: de 4.200 milions d'euros, un quaranta-cinc per cent més del que hi havia l'any 2023. Per tant, una capacitat per poder desenvolupar infraestructures. Fa poc vam aprovar el PEA d'infraestructures: 4.300 milions d'euros per als propers anys. L'altre dia també se'ns presentava el pla d'inversió per a modernització de regadius: 3.000 milions d'euros fins l'any 2040. Per tant, inversions que ens han de permetre fer infraestructures per millorar el cicle de l'aigua, per millorar les nostres infraestructures energètiques i, al final, també la nostra activitat econòmica i el nostre país.

Però això no només són xifres. Darrere les xifres hi han persones, hi han col·lectius a qui afavorim, i ho deia: les famílies, els joves, les dones. Sí, perquè nosaltres volem igualtat entre homes i dones, no hem aconseguit encara aquesta igualtat. Però hi ha, quan parlem dels reforços públics, aquí, doncs, bombers, mossos, mestres, metges, tot el personal penitenciari, agents rurals, moltíssims professionals que reforcem perquè puguin fer millor els serveis públics, perquè puguin desenvolupar molt millor la seva feina. Però també hi ha emprenedors, també hi ha empreses, també hi ha creadors, també hi ha investigadors i investigadores, moltíssims col·lectius afavorits per aquestes xifres, per aquestes polítiques que desenvolupem.

I també institucions. I vull aquí saludar el president de la Federació de Municipis, el David Bote, alcalde de la meua ciutat, que avui ens acompanya. Perquè a aquest pressupost, darrere d'aquestes xifres, també hi han ajuntaments a qui donem suport amb el pla de xoc per a equipaments esportius, amb un PUOSC amb xifres rècords, amb el pla de pobles, amb el pla Regenera... Moltíssims programes, projectes, que han d'ajudar a millorar la situació dels municipis, dels barris, de les viles de tot el nostre país. Per tant, també aquí ajuntaments, també aquí entitats, associacions a qui donem suport amb aquest pressupost.

Mirin, aquests pressupostos, per això justament, perquè darrere de les xifres hi ha persones, hi ha entitats, hi ha col·lectius, hi ha ajuntaments, no són una mera declaració d'intencions. Aquests comptes són una declaració de confiança en el país, de confiança en Catalunya, en la nostra economia, en la seva gent, en les empreses, en els nostres treballadors, en els investigadors, com deia abans, en els creadors, en tots els serveis públics, en els servidors públics que dia a dia es posen al servei dels ciutadans. Perquè el principal actiu d'aquest país no són les seves xifres: són la seva gent, el talent, l'esforç i l'ambició que demostrem cada dia aixecant-nos al matí.

Tot i així, hem escoltat i seguirem escoltant xifres, anàlisis catastròfiques –ho sabem, i passa–, però Catalunya té avui una economia més forta, més diversificada i més sòlida del que havia tingut en els darrers anys. I no ho diu el Govern de la Generalitat; ho diu la cambra de comerç, que fa només una setmana presentava la memòria econòmica i feia un balanç dels darrers quaranta anys de l'economia del nostre país. Vam tancar l'any 2025 amb un 2,7 per cent del PIB; aquest any les previsions són d'un 2,2. A l'entorn europeu, en el que tant ens agrada fixar-nos, està creixent un 1,1; a Alemanya, un 0,8, i a França, un 0,9. I nosaltres hem crescut un 2,5 i la previsió és créixer un 2,2. Per tant, l'economia està creixent.

I no només això, estem captant inversions. Vam arribar a una xifra molt important l'any 2025, prop dels 5.000 milions d'euros, però és que aquest primer trimestre estem al 145 per cent d'aquella xifra, per tant, augmentant també la nostra capacitat d'atracció d'inversions i de generació de riquesa. Amb llocs de treball normalment d'alt valor afegit, perquè aquests llocs que creem són, malgrat el que diuen alguns, i analitzant les xifres, en els sectors de la indústria i de la tecnologia. Aquests són els sectors que estan creixent més i aquests són els llocs de treball que més estan augmentant al nostre país. I les exportacions, que també mostren la qualitat dels nostres productes, dels nostres serveis..., doncs hem superat els 100.000 milions d'euros en exportacions, la xifra més alta en els darrers anys, i crec que també cal destacar-ho. I avui el conseller Sàmpel presentava la xifra d'assalariats: hem

superat els 4 milions d'assalariats a Catalunya. És una gran notícia, sobretot si tenim en compte que creixen molt en el sector industrial i en el sector tecnològic.

I miri, més xifres positives: la renda agrària ha crescut un vuit per cent –els últims tres anys, creixent–, la xifra més alta en els últims vint anys, rècord en els últims vint anys. La renda agrària, tant que parlen vostès d'aquest sector.

I també la nota econòmica de Catalunya que fa el Col·legi d'Economistes explicava algunes dades que em semblen interessants en el sector empresarial, del que vostès a vegades tant parlen i de manera tan catastrofista. Miri, les empreses estan generant valor en els darrers quaranta anys. El marge brut de les vendes va passar del 50,9 al 62,5. I les despeses en personal amb relació a les vendes han passat del 21,4 al vint-i-sis per cent. Les empreses estan generant més beneficis, les empreses s'estan fent més grans, estan generant valor afegit. No ho diu el Govern, ho diuen les xifres d'institucions tan prestigiades com la cambra de comerç o el Col·legi d'Economistes. Per tant, poden fer vostès discursos catastrofistes, però la realitat és la de les dades que jo avui estic explicant.

Ara bé, som cofoistes, fem discursos autocomplaents? No. Sempre hem dit que hi han xifres que ens mostren que tenim encara molts reptes per endavant. Per exemple, el de la productivitat, que creix molt més lenta del que creix a la resta d'Europa: aquí, un 10,9; a la resta d'Europa, de mitjana un 28,8. Tenim reptes, reptes des del punt de vista empresarial, per guanyar en dimensió, òbviament, per injectar més finançament a les nostres empreses. Tenim reptes. Això és el que ens esperona a continuar treballant i a ambicionar aquest pressupost i d'altres.

I també, evidentment, reptes en l'àmbit social. Ho hem dit moltes vegades, tenim unes dades que no ens agraden en pobresa infantil, en exclusió social. Per tant, sí que hi ha dades que ens preocupen, i estem ocupant-nos d'aquestes dades per millorar-les, però el que no es pot fer davant d'això..., és evidenciar les que són bones, que és una economia vigorosa, rica i diversificada que està creixent. Per tant, a nosaltres ens agrada parlar més de reptes que de decadència, suposo que ho poden entendre.

I vaig acabant. Catalunya ha demostrat moltes vegades al llarg de la seva història que sap avançar quan treballa unida, quan treballa per un objectiu, quan és capaç de transformar les dificultats en oportunitats, en reptes, quan sap passar de la queixa a les solucions, quan sap deixar enrere les excuses, la inèrcia, el «qui dia passa, anys empeny» i decideix afrontar el futur amb ganes i ambició. Perquè el futur no s'espera, el futur es construeix, i és el que fem

nosaltres amb aquest pressupost com una eina ferma i decidida de país per continuar avançant.

Catalunya és un gran país i ho és, sobretot, per la seva gent. Aquests pressupostos neixen d'aquesta convicció, de la fortalesa de la nostra gent; de la certesa que els recursos, el talent i la determinació per afrontar els reptes que tenim al davant són importants; la certesa de que hem de mirar el futur amb confiança, amb esperança i amb ambició. Mirin, som gent treballadora, creativa, oberta i inconformista. Això diuen de nosaltres, això diuen dels catalans. Doncs bé, nosaltres som els que hem de saber convertir les dificultats en oportunitats i generant aquest nou impuls que necessita de progrés el nostre país.

Quan Catalunya creu en ella mateixa, quan Catalunya està unida, no hi ha objectiu massa gran ni horitzó massa llunyà. I aquests pressupostos són una declaració de confiança en el país i una aposta decidida per aquest futur, un futur de prosperitat, d'ambició compartida i de confiança plena en el talent i la capacitat del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Els grups parlamentaris que ho sol·licitin poden intervenir. Proporcionalment, correspondrien dos minuts per cada grup parlamentari. Per tant, si els sembla, donem per generalitzada la petició d'intervenció. Els suggereixo que ho facin des de l'escó; en qualsevol cas, vostès són lliures de fer-ho des d'on considerin pertinent. I, en primer terme, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé. *(Toni Castellà i Clavé baixa al faristol per intervenir.)* Suggestiment fallit. *(Rialles.)* Sort que són els meus, eh? *(Rialles.)*

Toni Castellà i Clavé

I president, jo li soc molt disciplinat sempre, però crec que el moment s'ho val. No estem en un debat menor, eh?, per tant... Gràcies, president. És veritat, tenim poc temps. Jo he començat la meva intervenció parlant de que no són bons l'arrogància ni el triomfalisme, i segueixo veient arrogància i triomfalisme, consellera, i els fets els contradueixen. No són uns bons pressupostos. I, de fet, les seves paraules són molt interessants però no lliguen amb la realitat, perquè vostès tenen el rècord de protestes al carrer. O què passa? Que els mestres no se n'assabenten? *(Alguns aplaudiments.)* Que els metges no saben de què van? Que els bombers...? Que els policies...? Què viuen, en una altra realitat? Em sembla que vostès viuen en una altra realitat, perquè aquests pressupostos no cobreixen les necessitats del país.

I llavors vostès, sempre, reiteradament, executen aquell debat de «les propostes de Junts, les 1.300, estan molt bé», però és que vostès, d'on trauran els diners? Vostès rebaixen els diners. (*Remor de veus.*) No, nosaltres els volem tots. Perquè vostè diu: «Fem polítiques públiques recaptant.» Sí, però és que a Catalunya es recaptin 75.000 milions, 22.000 els regalem.

I jo li pregunto al senyor Riba... –home, prou cinisme–: com mirarà a la cara a un alcalde dels seus que li han transferit competències que no li corresponen i no finançades i li dirà «abaixi el cap»? «Podria tenir 22.000 milions, però hi renuncio.» Com li dirà que abaixi el cap? Com li dirà que no pot disposar d'aquest pressupost? És això el que plantegem. I com li dirà: «Governo Catalunya, governo Espanya. Hi ha una majoria suficient per fer un finançament just, però hi renuncio (*alguns aplaudiments*) –però hi renuncio.»

Per tant, només constatar avui una cosa. No ens parlin més de centralitat o d'unitat o de capacitat de diàleg. No hi han precedents a la història de la Generalitat que un govern, al principal partit de l'oposició que presenta una alternativa amb 1.300 esmenes..., no n'acceptin ni una –ni una. Això no és unitat, això no és transversalitat. I, de fet, ni tan sols..., ni tan sols hagin fet la ronda per presentar els seus pressupostos. Són un govern atrinxerat. Resistiran, sí, avui es votarà...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Toni Castellà i Clavé

...i resistiran, però no governaran, consellera –no governaran. I nosaltres no renunciarem a liderar aquest país, perquè Catalunya mereix molt més que resistència, Catalunya mereix un bon govern.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

President, no pateixi, que seré disciplinada. Perquè faré agraïments, agraïments a les diputades i als diputats del meu grup parlamentari i sobretot a la figura del president del grup parlamentari, en Josep Maria Jové; al conjunt de treballadors i treballadores d'Esquerra Republicana, des de les secretaries, passant pels assessors i les persones de premsa –no dic noms per no deixar-me'n cap–; a Esquerra Republicana, el meu partit, com no pot ser

d'una altra manera, i, sobretot, a la capacitat que hem tingut tots plegats, doncs, de posar lletra i música a les aspiracions que tenim com a país.

I mirin –i acabo amb el que diré ara–, Esquerra Republicana hi és, hi ha estat sempre, hi som i hi serem, al servei d'aquest país, al servei de Catalunya, al servei del conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, per fer possibles drets i llibertats individuals, perquè sense drets i llibertats individuals no hi ha ni drets ni llibertats col·lectius.

Gràcies.

El president

M'agrada la seva disciplina. (*El president riu.*) En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Señora Albiach, ¡qué difícil tiene que ser defender estos presupuestos, que ha dedicado su intervención a hablar del Partido Popular! (*Alguns aplaudiments.*) Señora Albiach, ustedes se sientan en el Consejo de Ministros con Pedro Sánchez más..., casi diez años gobernando y la gente no puede comprarse ni un piso. Su obra de gobierno más reseñable es liberar a violadores (*remor de veus i aplaudiments*) y su hoja de servicios al país y a sus ciudadanos es tan pobre como su representación aquí y en el resto de España. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor Riba, debería repasar la lógica de lo que viene aquí a decir, porque usted se ha puesto en evidencia. Ha puesto en evidencia la de veces que podrían haber puesto dinero en la línea orbital y las veces que no han querido ponerlo. (*Alguns aplaudiments.*) Por eso es un proyecto fantasmagórico, señor Riba. Por eso lo es.

Estos no son los presupuestos que necesita Cataluña. Estos son los presupuestos que necesitan Illa y Pedro Sánchez. Son unos presupuestos soviéticos. Sí (*remor de veus*), porque consolidan un infierno fiscal que abrasa a los ciudadanos, porque hacen crecer un politburó burocrático que pone zancadillas a los que quieren prosperar y porque son la herramienta más eficaz para liquidar la clase media catalana.

Pero no todo está perdido. Hay una alternativa, una alternativa para garantizar la seguridad en las calles, para luchar contra la ocupación ilegal y defender a la propiedad privada, para una mejor política de vivienda donde la inseguridad jurídica no sea la norma, para una educación en libertad y sin barracones, para una sanidad pública y de calidad. Una alternativa para refundar la Generalitat y ponerla al servicio de los ciudadanos. Una alternativa a la

decadencia de hace unos años y a la decadencia del socialismo, que quiere seguir en esta decadencia. Una alternativa que se llama «Partido Popular».

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) Sí, deia que jo soc disciplinat. Des de l'escó. Dic que Catalunya no va bé i que això no és *Alicia en el país de las maravillas*. Hi ha molta inseguretat creixent. Hi han carrers que semblen Ciudad Juárez. Hi ha infern fiscal. Cada cop hi ha més problemes per arribar a fi de mes, per accedir a l'habitatge i, per descomptat, per mantenir els nostres treballs i les nostres empreses. Conseqüència de què? De les seves polítiques des de fa cinquanta anys, per culpa del front que hi ha al Congrés de Junts, ERC, Comuns i el PSC, i conseqüència dels últims pressupostos de 2023.

I aquests pressupostos, que són continuistes amb les polítiques nefastes, són d'expansió en els errors: més despesa supèrflua, més castigar les nòmines, les despeses a través de l'IVA de la cistella de la compra i més misèria compartida. Temes concrets. Ajudes a les famílies. S'incrementa l'ajut a l'exterior per dos i hi han 200.000 nens catalans que es quedaran sense beca menjador aquest estiu. Aquestes són les seves prioritats. Ajudes al lloguer..., amb els límits, les dotacions i tot plegat, no arriben ni per al rebedor d'un pis normal de vuitanta metres quadrats per a una parella amb dos fills.

Uns bons pressupostos són els que condiciona VOX, per exemple, a Extremadura o a altres regions, que..., és reduir l'ajuda a l'exterior d'11 milions a 2 milions. Es notarà més quan governem amb majoria absoluta. És reduir l'ajuda, la subvenció als sindicats en un cinquanta per cent, perquè primer van els de casa.

I, per descomptat, per acabar..., lo que Catalunya necessita es que los socialistas se vayan del Gobierno, el tripartito, los comunistas y los separatistas, y que la UCO..., a ver si va a entrar en las sedes del PSC y también va a encontrar joyas.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Senyor Fernández, jo crec que avui ha tornat a quedar clar per què el Partit Popular no ha governat a Catalunya en quaranta-cinc anys. *(Alguns aplaudiments.)*

Només dir que nosaltres serem exigents amb el compliment dels acords. Hem demostrat que tenim paraula i, per tant, demanem el mateix.

I també aprofitar aquest moment per donar les gràcies, donar les gràcies als equips negociadors, a l'equip d'Economia, liderat per la consellera Alícia Romero. Donar les gràcies també a Esquerra Republicana. Nosaltres donem suport a les vostres propostes i vosaltres a les nostres. Per tant, jo crec que és la manera també de construir una majoria progressista al nostre país que hauria d'estendre's a tot arreu. I, evidentment, a l'equip negociador dels Comuns, als diputats i les diputades, a l'equip tècnic i en especial al portaveu d'Economia, el David Cid.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, consellera, a mi em sembla que, si donem xifres, també les hem de poder donar totes, perquè lo que no pot ser és titllar de catastrofisme una anàlisi també concreta de la realitat concreta. Els productes essencials..., carn, llet, mantega han pujat en els últims anys entre un trenta i un cinquanta per cent; cafè o oli, vuitanta per cent o més; la gamma més baixa de l'alimentació, només en tres anys, trenta-set més per cent. Però cinc multinacionals que dominen la cadena són els que han tingut beneficis rècords, setanta-cinc i tres-cents per cent de beneficis.

Posar-se content per l'exportació és una mala notícia en general, o com a mínim hauríem de poder discutir amb alguna cosa més que no dir que ha crescut l'exportació. Que quatre de cada cinc porcs produïts en aquest país, amb l'impacte mediambiental que tenen i amb les condicions laborals que suposen, s'exportin no és necessàriament una bona notícia. L'economia ja ho té, això, i vostè és molt llesta i ho sap. Per tant, les dades sense res no

volen dir gaire cosa. Per això jo m'esforço també en traduir les dades. Per això no li he parlat de dades abans, li he parlat de què passa quan anem a fer la compra.

Perquè, si parlem de sanitat, tenim quasi vint mil persones esperant residència pública, cosa que vol dir que hi han moltíssimes dones que s'han de fer càrrec d'aquesta feina que no està assumint l'Estat. I quan ens diuen, com ha dit el diputat del PSC, que bé, la CUP, però que convertim cada horitzó en condició prèvia..., quina condició prèvia? Vostès saben les nostres condicions prèvies, si no han parlat amb nosaltres? El president Illa és el president des de 1980 que governa amb menys diputats, però vostès fingeixen que no és així. Crec que seria interessant que discutissin amb nosaltres, tractant-nos com els adults que som, els diputats que som, i la proposta política que aportem. Perquè si lo que esperaven era que votéssim que sí a uns pressupostos quan no hi havia cap proposta de la CUP s'han equivocat, la servitud no és nostra.

Que, per cert, com aquí cadascú utilitza les intervencions per al que li dona la gana, Aliança Catalana sembla que no té gaire a discutir-li al PSC que ha de discutir amb la CUP. Em sembla flagrant que estiguin en contra dels inspectors de treball. Tampoc és que em sorprengui, tenint en compte els tipus de reunions amb segons quins empresaris que tenen, però, vaja, cinquanta-cinc morts en cinc mesos..., voldria dir que si defensés Catalunya defensaria els catalans i defensaria els treballadors.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El pressupost que avui aprovaran de bracet amb l'extrema esquerra i amb el processisme rendit no només no defensa els drets, interessos i llibertats dels catalans, sinó que atempta contra la Catalunya lliure, pròspera, segura i occidental que ens mereixem.

Aquest pressupost no és una eina pensada per beneficiar el país ni dotar-lo dels serveis essencials i de qualitat que necessita. És el vehicle que vostès han trobat per poder continuar conduint a mig gas i sense punts al carnet ja, però amb les mans ben aferrades al volant. Que no els passi res, eh?, amb els copilots que han triat, i sobretot que no passi res al país, que com més ens el destrossin, més trigarem a poder reconstruir-lo.

Han comprat la complicitat dels Comuns i d'Esquerra Rendicionista, aconseguint oxigen, ajornant les eleccions i salvant la legislatura. Aliança Catalana no és aquí per salvar

legislatures. Hi som per salvar Catalunya, per salvar-la d'irresponsables com vostès, per a qui governar equival a robar als catalans i regalar-ho al primer que arriba.

Continuarem batallant per recuperar el domini polític, cultural, ètic i demogràfic de la nostra terra amb el cap alt i amb fermesa fins a la victòria.

Visca Catalunya lliure!

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Molt ràpid, per contestar algunes qüestions. La realitat a vegades s'imposa, i quan tu ingresses menys, fas retallades. I vostès, de la mateixa manera que ara proposen reduir o eliminar successions, transmissions..., és que ja ho van fer el 2010. I la conseqüència directa, per molts sopars de duro que ens expliquin, és, entre altres, el que van fer: reduir, eliminar les transferències a l'escola bressol, a l'educació zero-tres. És a dir, no cal que inventin, no cal que ens intentin vendre sopars de duro. La conseqüència la podem veure en la història: l'eliminació de les transferències a l'escola bressol, els més febles, els infants de zero a tres anys. *(Alguns aplaudiments.)* Aquest és el resultat del que vostès proposen. Menys no pot ser més, i això la història ens ho demostra i ens ho contrasta.

Respecte al Partit Popular, repassaré el pressupost, perquè no he trobat els plans quinquennals del pressupost soviètic que el senyor Fernández ens deia. Me l'he mirat bé, profundament, però el tornaré a mirar a veure si hi aconsegueixo trobar els plans quinquennals. Respecte al tema de l'alternativa, doncs, ànims, senyor Fernández!, *jánimo, Juan!*, perquè vostès arribin *(rialles i aplaudiments)*, diguem-ne, a ser alternativa. Poca cosa li puc dir més.

En qualsevol cas, avui Catalunya fa un pas endavant, un pas de govern, de responsabilitat i de confiança en el país. Aquest pressupost posa recursos al servei de la vida real, de les escoles, dels hospitals, dels barris, dels municipis, de l'habitatge, de la llengua, de la seguretat, de la indústria, de la recerca i del futur dels nostres joves. Afirmem una manera d'entendre la política, la política que suma, que acorda i que executa.

Aquest és el sentit profund del vot d'avui, fer que Catalunya avanci amb més cohesió, més ambició, més autogovern material i més prosperitat compartida, amb serenitat, amb exigència i determinació. Per al qui treballa, per al que cuida, per al que emprèn, per al que estudia, per

al que construeix cada dia i mereix institucions que estiguin a la seva altura. Avui Catalunya aprovarà el pressupost, avui Catalunya activa el seu futur.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026. En primer lloc, votarem les esmenes a l'estat de despeses d'acord amb els blocs de votació que s'han establert i seguint els guions de votació que tenen a la seva disposició. A continuació, votarem les esmenes reservades al text articulat. Finalment, votarem les parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

El Grup Parlamentari Mixt..., la senyora Orriols demanava la paraula.

Sílvia Orriols Serra

President, em consta que ja ho han traslladat a la Mesa, però voldríem votació separada de les esmenes 311 i 449 a l'estat de despeses.

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs, fetes aquestes precisions i acollida aquesta petició, passem tot seguit a la votació de les esmenes presentades a l'estat de despeses i al text articulat seguint els blocs que s'indiquen en el guió de votacions. Procedim a votar les esmenes reservades a l'estat de despeses, doncs, seguint aquest guió que se'ls ha distribuït.

Comencem votant –votació 1– les esmenes números 1 a 12, 15 a 23, 25 a 29, 79 a 89, 91 a 95, 130 a 162, 177 i 178, 181 a 187, 702 a 813, 936 a 1.008, 1.177 a 1.297, 1.368 i 1.369, 1.371 a 1.397, 1.402 a 1.424, 1.448 a 1.456, 1.458 a 1.465, 1.467 a 1.481, 1.509 a 1.517, 1.538 a 1.552, 1.629 a 1.634 i 1.758 a 1.779.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

La segona votació fa referència a les esmenes amb números 13 i 14, 24 a 30, 97 a 99, 101 a 105, 163 a 169, 188 i 189, 191, 814 a 825, 1.009 a 1.015, 1.298 a 1.305, 1.425 a 1.434, 1.482 a 1.485, 1.487, 1.491, 1.493, 1.496 i 1.497, 1.519, 1.553 a 1.557, 1.780 i 1.782.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 131 vots en contra, 4 vots a favor i cap abstenció.

Votem de manera separada, tal com ha demanat el Grup Parlamentari Mixt, les esmenes 311 i 449.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 94 vots en contra, 36 vots a favor i 5 abstencions.

La següent votació... (*Veus de fons.*) Sí, demana la paraula? Hem fet una votació de la 311 i la 449 de manera segregada respecte a la votació que ara farem. Molt bé. (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Sí? Sí, té la paraula.

Lorena Roldán Suárez

Sí, president. És que nosaltres ens hem assabentat d'aquest incís..., que pensàvem que era separat de la votació 2 i no pas del bloc de la 3. Perquè en quedés constància, simplement.

Gràcies.

El president

Molt bé, perfecte. Molt bé, senyora Roldán, en quedarà constància.

Ara passem al bloc que constava inicialment com a bloc 3, que són les esmenes 33 a 50, 52 a 78, 106 a 129, 171, 173 a 176, 192 a 701 –excloses la 311 i la 449–, 826 a 935, 1.016 a 1.176, 1.306 a 1.367, 1.435 a 1.447, 1.498 a 1.508, 1.520 a 1.528, 1.530 a 1.537, 1.560 a 1.628, 1.635 a 1.647, 1.649 a 1.671 i 1.673 a 1.757.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 79 vots en contra, 50 vots a favor i 6 abstencions.

Passem a allò que consta en el guió com a «votació número 4», que fa referència a les esmenes números 51, 170, 172, 1.648 i 1.672.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 94 vots en contra, 35 vots a favor i 6 abstencions.

Votació cinquena, que fa referència a les esmenes números 90, 100, 179, 180, 1.370 i de la 1.398 a la 1.401.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 15 vots a favor i 13 abstencions.

Votem ara, en el bloc sisè, les esmenes 96, 1.486, 1.492, 1.518, 1.558 i 1.781.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 114 vots en contra, 4 vots a favor i 17 abstencions.

Passem al bloc setè, que fa referència a les esmenes números 190 i 1.559.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 114 vots en contra, 19 vots a favor i 2 abstencions.

Bloc vuitè, referit a les esmenes números 1.457, 1.466, 1.488 a 1.490.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 118 vots en contra, 15 vots a favor i 2 abstencions.

Passem al bloc 9, que fa referència a l'esmena número 1.529.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 79 vots en contra, 35 vots a favor i 21 abstencions.

A continuació votarem les esmenes reservades al text articulat.

Comencem amb la votació del bloc 1, que fa referència a les esmenes número 22 i 23, referides al text articulat.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 103 vots en contra, 26 vots a favor i 6 abstencions.

Bloc segon, que fa referència a les esmenes números..., de la 24 a la 44.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Passem al bloc 3, que fa referència al bloc d'esmenes compreses entre els números 45 i 47.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 79 vots en contra, 54 vots a favor i 2 abstencions.

Votació número 4, esmena número 48.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 79 vots en contra, 50 vots a favor i 6 abstencions.

Votació cinquena, que fa referència a les esmenes..., de la 49 a la 73, de la 75 a la 109 i de la 111 a la 117.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 131 vots en contra, 4 vots a favor i cap abstenció.

Votació sisena, que comprèn les esmenes números 74 i de la 118 a la 120.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 114 vots en contra, 19 vots a favor i 2 abstencions.

I votem el bloc setè, que comprèn l'esmena número 110.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 114 vots en contra, 4 vots a favor i 17 abstencions.

I, per acabar, votem les parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

El projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 66 vots en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Acabada la votació, el president de la Generalitat demana la paraula. Hi ha precedents d'una intervenció de caràcter institucional per part del president de la Generalitat després que s'hagi aprovat la llei de pressupostos. Té la paraula.

El president de la Generalitat

Demano la paraula breument per agrair el vot favorable dels grups que han donat suport al pressupost, per estendre la mà a la resta de grups que vulguin treballar en benefici del país i per comprometre l'acció de govern per desplegar aquest pressupost.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància

302-00273/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància. (*Remor de veus.*) Prego als diputats i al públic que vulgui sortir que ho facin en silenci, si us plau. Aquesta moció és presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, sabem la realitat, l'objectivitat: catorze casos al dia de *bullying*. No parlem d'estadístiques fredes, parlem de catorze infants que cada dia lectiu pateixen un calvari, ja sigui a escoles, ja sigui a instituts, ja sigui al menjador, a les activitats extraescolars, als equips esportius, a l'esbarjo... Prop de vuit mil possibles casos en els darrers tres anys, 3.700 l'any passat, i enguany ja freguem els dos mil.

Davant d'aquest drama, la posició del Partit Popular és ferma. S'ha acabat minimitzar, s'ha acabat banalitzar, s'ha acabat mirar cap a una altra banda i..., acabar amb allò de «típic, coses de nens». Estem arribant tard, i arribar tard en tot això significa també vides destrossades, perquè en la violència entre iguals el que és més cruel és que no s'acaba quan sona el timbre, es perllonga vint-i-quatre hores al dia, ja sigui per ciberassetjament, i també amb aquests reptes virals horrorosos. Hem vist conductes violentes enregistrades com aquell qui veu una pel·lícula assegut al sofà. Vídeos difosos, alhora compartits, actituds aplaudides a les xarxes socials i passivitat de l'Administració i també de part de la societat.

Des d'aquesta tribuna ho diem amb total contundència: ni un cas més i tolerància zero. I exigim també que el Departament de Drets Socials, consellera..., té l'obligació de liderar aquesta prevenció, aquesta protecció de la infància. Tampoc no pot ficar més excuses en delegar competències, posar retrovisors... I assumir d'una vegada per totes aquest rol actiu,

perquè d'això va aquesta moció, de la prevenció, però més enllà d'aquest àmbit estrictament educatiu i, per tant, la prevenció també d'aquest assetjament fora de les aules.

Els protocols han de deixar de ser paper mullat, declaracions de bones intencions que no agafen el problema d'arrel. Prevenir no és fer un fulletó, és capgirar aquest sistema que està fallant i emprendre accions urgents. I això no pot esperar ja a finals d'aquesta legislatura; cada dia d'inacció d'aquest Govern és un dia que ens quedem enrere, deixem els nostres infants i adolescents indefensos.

I fem un advertiment molt clar al Govern, al PSC. No hem acceptat aquelles esmenes –que n'hi havia bastantes, per cert– que rebaixaven el contingut, sí que hem acceptat aquelles que ens sumen, perquè entenem que amb el patiment dels infants no es mercedeja.

I em paro també en un dels punts de la moció, aquella difusió imprescindible del telèfon de la Infància Respon, del canal digital Tot OK? Demanem que sigui a través de la Corporació de Mitjans Audiovisuals, per tots els mitjans i canals, però especialment aquells d'ús i consum majoritari de públic infantil i juvenil. Bé, no ens diran que no hi ha programes de consum infantil i juvenil que tenen milers de seguidors, tant a televisió..., *Eufòria*, líder d'audiència cada setmana durant mesos; el concert del Palau Sant Jordi, ple de gom a gom. Per tant, allí exigim també aquesta difusió d'aquestes eines, i de manera immediata. Per tant, la qüestió és clara: menys rebaixar el llistó i més posar-se a treballar.

L'altre bloc d'aquesta moció, la línia vermella, l'alumnat amb necessitats educatives especials. Inversió real, immediata: vetlladors, auxiliars d'educació especial... Ells també són agents de prevenció, especialment per a aquest alumnat més fràgil, més vulnerable i susceptible també de patir assetjament escolar i d'altres.

I aquestes figures professionals també ja les volem actives des del primer cicle d'educació infantil, dels zero als tres anys. No ens cansarem de repetir-ho. Hi ha una correlació demostrada i tràgica entre assetjament, violència i l'esclat de problemes de salut mental, autolesions i casos més greus, ideació suïcida. Així que és una emergència social, i exigim l'actualització urgent d'aquesta guia per a l'abordatge de la conducta suïcida i que s'apliqui de forma transversal, també a l'educació no formal i del lleure.

En el moment que es detecti un presumpte cas d'assetjament, la víctima haurà de rebre aquesta atenció psicològica especialitzada –termini màxim, fiquem quinze dies naturals. La salut mental d'un infant en perill no pot dependre en cap cas d'una llista d'espera burocràtica.

I parlem de responsabilitat sense complexos. A la interpel·lació ja ho vam dir, hi ha edats que un ja és conscient del que està fent bé i del que no és... Per tant, som conscients, des del

Partit Popular, que això implica i requereix una reforma a nivell d'estat per modificar la responsabilitat penal. Però estarem molt a sobre, senyora consellera, de fiscalitzar aquesta unitat que em va respondre a la rèplica, la unitat de menors de catorze anys inimputables, però que tampoc la inimputabilitat es converteixi en impunitat.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bon dia, consellera Martínez Bravo, diputats, diputades i persones que ens acompanyen avui en aquest hemicicle. En primer lloc, vull agrair al Grup Parlamentari del Partit Popular la presentació d'aquesta moció subsegüent a una qüestió tan sensible, important i rellevant com és la protecció a la infància i a l'adolescència. Perquè quan parlem de prevenir l'assetjament escolar i qualsevol forma de violència contra els infants i els adolescents parlem d'una qüestió que ens interpel·la a tots i totes. I per això des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar sempre ens trobaran amb aquesta voluntat de diàleg, d'acord i de consens. I també diem..., a la tolerància zero, com vostès diuen.

També vull agrair que hagin acceptat les esmenes 7, 8 i 9 presentades pel nostre grup parlamentari. Creiem sincerament que aquestes esmenes enriqueixen la moció i contribueixen a reforçar les actuacions que ja s'estan desenvolupant. I també des del respecte que li tinc, diputada Berenguer, també m'hagués pogut agradar parlar personalment amb vostè abans del debat, perquè amb el diàleg i la confiança que ens tenim i amb l'objectiu que tenim en comú estic convençuda que hauríem pogut ampliar aquestos consensos per al benefici no del Partit Popular ni del PSC ni d'Units per Avançar, sinó per al benefici dels infants i adolescents del nostre país, que és, al cap i a la fi, el veritable sentit de la nostra tasca com a diputats i diputades.

Perquè esmenes que finalment vostès no han incorporat no alteraven tampoc en cap moment l'esperit i l'objectiu d'aquesta moció. Simplement ampliaven alguns conceptes per adaptar-los millor a la realitat actual, també, i reforçaven les polítiques públiques que el Govern ja està impulsant. Són esmenes elaborades de manera coordinada amb diferents departaments competents, així com amb experts, amb tècnics especialistes també en la matèria. I no pretenem en cap moment substituir cap proposta, sinó complementar perquè els objectius

que avui debatem no quedin en una declaració d'intencions, com vostè diu –ni molt menys, no serà així–, sinó que es puguin materialitzar amb actuacions concretes, coordinades i eficaces.

I els hi posaré alguns exemples. Vostè parlava de sensibilització continuada. Nosaltres hi afegíem el concepte de la prevenció, de l'acompanyament, de la capacitació i de la corresponsabilitat. No estem canviant el fons de la proposta, simplement estem ampliant el concepte perquè reculli totes les dimensions que avui sabem que són imprescindibles per protegir la infància.

Quan vostès proposen plans de formació per al personal docent i orientació, nosaltres també plantejàvem continuar reforçant aquesta formació incorporant-hi també prevenció, detecció precoç i protocols d'actuació que ja existeixen als centres educatius. I quan proposem integrar determinades actuacions dins de l'espai de coordinació interdepartamental que ja estan funcionant, tampoc no estem modificant la moció; el que fem és aprofitar estructures que ja existeixen perquè les mesures siguin més eficaces i tinguin una aplicació real. Per això les nostres esmenes no introduïen idees noves, sinó que simplement reforçaven actuacions que el Govern ja està desplegant i les incorporaven al text de la moció.

Però crec també que és important valorar la feina que està fent el Govern i que està fent el departament, perquè Catalunya tampoc no parteix de zero. El Govern està revisant i actualitzant els protocols d'actuació davant l'assetjament i violències..., contra la violència. Impulsa el pla de les escoles lliures de violències, el programa «Aquí prou *bullying*»... Reforça també la coordinació entre educació, salut, serveis socials i també els cossos de seguretat, i aplica des de l'any 2020 –que no és només d'aquesta legislatura– el protocol de prevenció d'abusos sexuals i altres maltractaments en l'àmbit de lleure educatiu. Ha impulsat també la Comissió Interdepartamental per al Benestar Digital de la Infància i l'Adolescència i posa a disposició dels infants canals específics com el telèfon de la Infància Respon, Tot OK?, la USAV i la Usapps, perquè qualsevol infant o adolescent pugui demanar ajuda de manera segura i confidencial.

Nosaltres en aquest punt també compartim plenament la necessitat de donar més visibilitat al telèfon Infància o al programa Tot OK? Precisament per això vam presentar l'esmena, perquè aquesta campanya arribi a infants i adolescents a través de canals més efectius, d'acord? Perquè els hàbits de consum audiovisuals, diputada, han canviat, i les polítiques públiques també s'han d'adaptar a aquesta realitat. I si volem ser útils i arribar a la gent que ho necessita, també hem de donar el caire que estan donant la infància i l'adolescència a la modernització.

I referent als infants i adolescents amb necessitats educatives especials (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), tenim nous pressupostos, que hi havia una important partida en aquest àmbit, tant de vetlladors com de recursos humans i materials, i vostès hi han votat en contra. Per tant, poden exigir, però, si demanen exigència, també donin suport depèn de a quins pressupostos, perquè protegir la infància no és una qüestió ideològica per nosaltres, ni molt menys, sinó que és una responsabilitat col·lectiva.

I acabo, president. Els infants no necessiten en cap moment confrontació política, sinó que necessiten administracions que cooperin, professionals formats –que ho estan–, recursos suficients –que el departament ho fa– i institucions capaces de treballar conjuntament.

Per això des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar continuarem treballant en aquesta manera de fer, treballarem escoltant els professionals, que és important...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'acabar.

Judit Alcalá González

...–sí, acabo, vicepresidenta, perdó, pensava que era el president; vicepresidenta, acabo– reforçant les polítiques públiques –que funcionen–, millorant el que calgui també i buscant sempre el màxim consens possible. Perquè protegir la infància no consisteix només en aprovar bones mocions, sinó que consisteix en transformar-les en bones polítiques públiques, que és lo que està fent el Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. No tenen ulls al clatell; per tant, és normal. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i és el torn de la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Avui parlem d'una realitat que no entén de colors polítics. L'assetjament escolar és una de les expressions més cruels de la violència que poden patir els infants i adolescents. Una violència que sovint és invisible, que deixa ferides emocionals profundes i que condiciona el desenvolupament personal, educatiu i social de qui la pateix.

Darrere de cada cas hi ha un infant que deixa d'anar tranquil a l'escola, una família que conviu amb la impotència i uns professionals que massa sovint han d'afrontar situacions molt complexes. I per això el primer que volem dir és que la lluita contra l'assetjament escolar ha de ser també una prioritat d'aquest Parlament. Compartim la preocupació expressada en aquesta moció i coincidim que encara hi ha molt de recorregut per continuar treballant per millorar la prevenció, la detecció precoç i l'atenció a les víctimes.

Però també creiem que aquest debat mereix rigor i honestedat, perquè Catalunya no parteix de zero. Durant anys s'han desplegat protocols específics contra l'assetjament escolar, s'han reforçat els programes de convivència, s'ha impulsat la figura de coordinador i coordinadora de coeducació, convivència i benestar, han avançat en la posada en marxa i el desplegament del model de Barnahus per poder protegir infants i víctimes de violència sexual. S'han reforçat els serveis de salut mental infantil i juvenil i s'han desenvolupat eines per abordar el ciberassetjament. És suficient? No. Hi han coses que encara han de millorar? Evidentment. Però les polítiques públiques no es construeixen a partir de titulars, es construeixen a partir de la continuïtat, amb recursos, amb coordinació entre administracions i escolta a les professionals que hi treballen cada dia, i també escoltant els infants.

Des d'Esquerra Republicana hem presentat quatre esmenes perquè volem que aquesta moció sigui més útil i més efectiva. La primera incorpora una qüestió fonamental, l'avaluació. Els protocols no poden quedar en un calaix. Cal saber si funcionen, si arriben a tots els centres i si realment protegeixen els infants. Per això proposem un sistema estable d'avaluació, amb indicadors comuns, dades homogènies i revisions periòdiques que permetin millorar allò que no funciona, perquè les polítiques públiques també s'han d'avaluar.

La segona esmena parla d'equitat, i els drets dels infants no poden dependre del municipi on viuen. No podem acceptar que un infant d'un poble petit tingui menys recursos que un altre d'un municipi més gran. Garantir la igualtat territorial també és protegir els infants. I en aquesta mateixa esmena incorporem una realitat que massa vegades és oblidada: l'assetjament no només passa dintre de les aules, passa a l'estona de menjador, passa a les activitats extraescolars, al lleure educatiu, als clubs esportius i també durant el transport escolar.

La tercera esmena posa en valor la figura que avui és imprescindible, la Cocobe, i lamentem, diputada Berenguer, que no ens hagi acceptat aquesta esmena, perquè que existeixi la figura no vol dir que no es continuï dotant de recursos i, evidentment, d'eines.

I, finalment, també plantegem avançar en la incorporació progressiva de professionals de psicologia en els centres educatius. No perquè substitueixin els equips docents, sinó perquè els complementin –perquè els complementin–, perquè el benestar emocional forma part també del procés educatiu. Perquè sabem que molts conflictes no es poden detectar abans que es converteixin en assetjament i perquè invertir abans sempre és millor que reparar després.

I, diputats i diputades, quan parlem d'assetjament escolar, també hem de parlar de l'escola inclusiva. Els infants amb necessitats educatives específiques tenen probabilitats molt superiors de patir situacions d'aïllament i assetjament, i això ens ha d'obligar també a reforçar aquests suports, els recursos humans i l'acompanyament al centre.

També cal parlar del ciberassetjament, la violència digital i la difusió de les imatges sense consentiment, perquè aquestes, a vegades... Les respostes no poden ser només sancions, hem d'anar més enllà. I hem d'afrontar també el debat des d'una educació digital, una prevenció i un treball amb les famílies i la corresponsabilitat també amb els actors implicats.

I, per acabar, des d'Esquerra Republicana continuarem treballant perquè cada infant a Catalunya pugui anar a l'escola amb una única preocupació: aprendre, créixer i ser feliç.

Moltíssimes gràcies.

El president

Obrim el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

Bé, en primer lloc, senyors del PSC, enhorabona pels pressupostos. El miracle que van anunciar fa dos anys per Nadal arriba una mica amb retard, ja que s'han venut línies vermelles a preu de saldo, però gràcies i enhorabona.

Bon dia a tothom. Avui el PP ens fa a mans una altra macromoció, de vint-i-dos punts. Hi ha illes de l'Eixample, senyora Berenguer, que tenen menys edificis, però anem progressant adequadament. La seua anterior era de trenta-tres punts, aquesta és de vint-i-dos. Quan vaig mirar el temps que tenia, quatre minuts i escaig –perquè n'hem de traure l'estona que jo sempre saludo, per educació–, dividit entre vint-i-dos punts, me sortia a uns deu segons per cada punt, i em vaig veure incapaç de fer una anàlisi punt per punt en deu segons. Mirin, jo

no tinc els dots d'oratória àgil de la diputada Laure Vega, així que vaig optar per analitzar dos coses: el fons i la forma, que aquí sí que m'hi veia capaç.

Tenim una moció que parla d'evitar l'assetjament, l'abús sexual, establir la resolució de conflictes, demanar auxiliars d'educació especial, vetlladores també a l'etapa de zero-tres, programes d'educació psicoafectiva, fer una guia per evitar el suïcidi, fer un pla de xoc contra els reptes virals a les xarxes socials i reforçar els serveis d'inspecció educativa, ni més ni menys. En la forma en que ho presenten, mirin, jo voldria felicitar-los, senyors del PP: han inventat vostès les mocions òmnibus. Estàvem acostumats a lleis òmnibus, que és allò que fan a Madrid a final d'any, eh?, que hi fiquen una mica de tot; però no, el PP de Catalunya presenta mocions òmnibus. Perquè diguin que després vostès no innoven, eh?

Creiem que, al tenir l'oportunitat, senyora Berenguer, de fer una moció sense a vegades saber quan hi podrien tornar, van pensar, com diem a Lleida, «ja que hi som, fot-li pel broc gros», i hi han volgut entrar moltes coses, algunes potser amb calçador. Però, tinguin la forma que tinguin –perquè ara n'analitzàvem la forma–, m'és igual la forma, vint-i-dos, trenta-tres punts, amb calçador sempre, totes les mocions que es presentin en aquest hemicicle per millorar aspectes de la infància sempre tindran el recolzament de Junts. Ho hem demostrat amb mocions presentades tant pels Comuns com per Esquerra, ara amb vostès; no importa el color de qui ho presenti, si la infància en surt beneficiada.

Però, de què servirà? I ara anem al fons. A mi m'agradaria dirigir-me a la bancada d'aquest cantó. He dit moltes vegades, eh?, que aquesta és la bancada on venen els somnis a morir. Però aquest cementiri de les il·lusions que és el PSC no defrauda mai, i totes les esmenes que hi han presentat sempre rebaixen les aspiracions de millora; sembla que, en lloc de progressar, volen que tot quedi el més igual possible –i després, no ho sé, es diuen «progressistes».

Jo crec que actualment anem cap a un model polític en que, més enllà de les dretes i les esquerres, eh?, hi ha partits proactius –aquells que proposen progrés i avançament en un tema–, partits regressius –aquells que no volen que s'avanci en un tema– i adversatius –els que es queixen de tot sense aportar res, que també en tenim.

Avui veurem on estan amb les votacions, perquè el senyor Riba s'ha omplert la boca fa uns minuts dient que si millora l'educació als pressupostos, que si zero-tres... Bé, doncs ja veurem com comencen votant el dia. Potser diran: «És que hi votem en contra perquè nosaltres ho fariem millor.» Bé, els hi accepto. Clar que és millorable, tot és millorable, però votin-hi a favor i presentin després mocions de millora. Però el que faran segurament és votar-hi a algunes

en contra o s'hi abstindran, i m'hi jugo un pèsol que d'aquí a final de la legislatura no presentaran cap millora. La infància hi perdrà i els catalans també.

Bé, vistes les esmenes que s'hi han presentat i vist per on van els pressupostos, des de Junts ja fa temps que hem vist que, perquè el país avanci, perquè el país millori i el país pugui sobreviure, companys, hem de treballar per una Catalunya lliure.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Gràcies, president. Señora *consellera*, señores diputados, buenos días. Las medidas adoptadas por los sucesivos gobiernos de la Generalitat para, supuestamente, luchar contra el acoso escolar han fracasado estrepitosamente. En la última *enquesta de convivència escolar i seguretat a Catalunya*, elaborada por la Generalitat de Catalunya, el 64,4 por ciento de los alumnos catalanes afirman haber experimentado alguna forma de acoso escolar. Bien, ante esta realidad, urgen medidas eficaces para frenar el crecimiento exponencial del acoso escolar, que es una lacra terrible que atenta contra lo más preciado que tenemos todos nosotros, que son nuestros hijos.

Por lo tanto, el acoso y el ciberacoso son factores de riesgo social y emocional asociados a problemas psicológicos que van más allá del terreno de lo estrictamente escolar. El año 2021, que es el año en que se pone en marcha la USAV..., desde entonces se han registrado más de 5.500 denuncias de acoso. Además, hay que tener en cuenta que la primera causa de muerte externa entre los menores es el suicidio, y el suicidio tiene como causa principal precisamente el acoso escolar.

Ante la pasividad de los grupos parlamentarios que estuvieron presentes en la pasada legislatura, cuando irrumpió con fuerza VOX en la pasada legislatura, lo primero que hizo fue registrar una serie de solicitudes de comparecencia de expertos en la materia –psiquiatras, psicólogos, por ejemplo, de la unidad de prevención del suicidio, expertos de la USAV–, directivos también del Departament d'Educació, altos cargos, familias, víctimas de acoso escolar, para abordar con determinación y para extirpar de raíz el fenómeno o la lacra del acoso escolar. Pero ¿qué pasó? Pues que todos aquellos grupos que estaban presentes entonces –Esquerra Republicana, el Partido Socialistas, Junts, *els Comuns* i la CUP– votaron en contra de esas comparecencias. Por lo tanto, señora Jové, lamento desdecir lo que usted

acaba de proclamar solemnemente aquí, que votarán a favor de todo lo que afecte para la mejora de las condiciones de vida de los niños (*alguns aplaudiments*), porque es mentira.

A pesar de todo, claro, ustedes se dieron cuenta..., la evidencia fue una realidad: la opinión pública y miles de familias les leyeron la cartilla y tuvieron que crear de prisa y corriendo, para disimular, una especie de grupo de trabajo, que así se denominó, para abordar el acoso escolar –algunas diputadas aquí presentes estuvieron entonces, yo también. Y en esas sesiones, que se tuvieron que convocar a partir del año 22 –perdimos un año–, al final las conclusiones se expusieron públicamente tres años después. Por lo tanto, la conclusión es que perdimos tres años para luchar eficientemente contra el acoso escolar, y eso supone, pues, unas graves consecuencias, que todos conocen, de haber negligido en haber tomado el toro por los cuernos.

Bien, ¿por qué la Generalitat y todos los partidos que más o menos han tenido representación en el Gobierno de la Generalitat han tenido esta manía de ocultar una realidad, ocultarla públicamente, que es la triste realidad del acoso escolar? Porque, claro, si se reconoce públicamente, tienen que reconocer el fracaso del *model d'escola* catalana, y eso no lo pueden consentir, aunque las evidencias nos indican que la escuela catalana es un absoluto desastre: ahí tenemos los resultados nefastos de las pruebas PISA, nos encontramos en unos niveles de abandono escolar que son muy superiores al resto de España y muy muy muy superiores al resto de Europa, y, por otro lado, lideramos el acoso escolar de toda España –bien, nos supera Canarias.

Ante esta triste realidad, ahora la Generalitat sigue sacando pecho diciendo que es su prioridad, la de la salvaguarda de los niños. Pero, vamos a ver, ¿qué legitimidad moral puede tener la Generalitat, cuando resulta que recientemente el Tribunal Europeo de Derechos Humanos les ha llamado la atención porque han sido conniventes con el acoso miserable (*alguns aplaudiments*) y vil que han perpetrado contra el niño de Canet? *Facta, non verba*.

Gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, diputades... Parlar de l'assetjament infantil, de la violència entre iguals, del ciberassetjament o de l'impacte de la intel·ligència artificial en els nostres menors exigeix alçada política de primer ordre. I darrere d'aquesta moció, darrere de cada

línia del text, no hi ha conceptes abstractes; de fet, hi ha infants que tenen por d'anar a l'escola, adolescents atrapats en dinàmiques de pressió digital i famílies trencades per la impotència davant de les múltiples formes de violència envers els seus fills i filles. Per tant, en el fons de la qüestió, en aquesta urgència per protegir la infància, el nostre grup no farà partidisme, com no en fa mai. Per tant, ens hi trobaran.

Però, precisament perquè ens ho prenem seriosament, sí que mirem alguns elements d'aquesta moció amb ulls crítics. La protecció de la infància no consisteix només en una enumeració de qüestions, sinó que va associada, i molt directament, amb els recursos econòmics necessaris per garantir-la. Vostès demanen al punt 4 que es garanteixi una atenció psicològica pública i un diagnòstic en un termini màxim de quinze dies per a les víctimes. Qui pot estar-hi en contra? Doncs absolutament ningú. Però fixar terminis per llei sense posar ni un sol euro sobre la taula per contractar psicòlegs públics..., això és molt i molt complex, perquè posar fi a les llistes d'espera en matèria de salut mental necessita recursos.

El més curiós és que en aquest mateix Ple hem votat uns pressupostos on el nostre grup ha treballat de valent per incloure partides molt necessàries en qüestions com aquestes, i vostès hi han votat en contra. I la protecció de la infància no té preu però sí que té un cost, i el Partit Popular demana miracles sobre el paper mentre vota «no» als diners que la fan possible.

Si fes referència al punt setè, on parlen de l'escola inclusiva i demanen estendre els vetlladors a l'etapa de zero a tres anys i a les extraescolars..., ens sembla una proposta magnífica, i ho diem sincerament; tan magnífica que és exactament el tipus de model públic i universal que el seu partit combat i retalla sistemàticament allà on té responsabilitats de govern. Els vetlladors i vetlladores d'aquest país necessiten dignitat laboral i estabilitat, i no simplement aparèixer en el redactat d'una moció sense recursos al darrere.

I la contradicció que nosaltres considerem més rellevant la trobem al punt novè. Vostès demanen programes d'educació, de la violència sexual i relacions basades en el respecte mutu i el consentiment per frenar xacres com el *grooming* o l'accés a la pornografia, i hi estem molt d'acord. I estem contents que per fi s'hagin posat al sentit comú, perquè aquest mateix any vostès van presentar una proposta de resolució a la Comissió d'Educació que qüestionava precisament l'educació emocional, i hi vam assistir diverses de les diputades que avui participem d'aquest debat. Ens alegra profundament que el seu grup demani ara educació afectiva a les aules catalanes, perquè protegir la infància no és silenciar-la, sinó que és donar-li eines, donar-li el coneixement i donar-li espais segurs. La clau, especialment a l'assetjament entre iguals, no és l'element tecnològic, tot i que té importància, sinó l'afectivoemocional. Siguin valents i mantinguin el discurs. No es pot aprovar l'educació en el

consentiment en una moció al Parlament per després perseguir-la com a adoctrinament quan surten al carrer.

Estem d'acord en la utilitat d'un funcionament al cent per cent de la xarxa Barnahus i en que la inspecció educativa tingui recursos per actuar en lloc de mirar cap a una altra banda, i així ho exigirem al Govern des de la coherència i des de la utilitat.

Entrant en el terreny de les discrepàncies, cal deixar enrere la idea que les grans plataformes digitals són simples espais neutrals on passen coses que no podem controlar. Quan una xarxa social, una aplicació de missatgeria o una plataforma de continguts esdevenen l'espai on infants, adolescents –també dones, no ho oblidem– pateixen ciberassetjament, sextorsió, difusió no consentida d'imatges íntimes o captació amb finalitats sexuals, aquestes empreses també hi tenen una responsabilitat directa. Per això no acabem de compartir el plantejament contingut als punts 9.a i 9.c, perquè quan es parla de delictes sexuals digitals és molt exigent amb les famílies i gens exigent amb les grans tecnològiques que fan negoci amb l'odi i el ciberassetjament. Vostès només proposen control parental i formació per a pares i mestres, a qui deixen tota la responsabilitat.

Però no n'hi ha prou. Cal ser més exigent amb aquestes empreses en prevenció real, moderació eficaç, recursos suficients, retirada immediata de continguts il·lícits –que sí que la situen–, cooperació amb les autoritats, transparència algorítmica, protecció reforçada de menors i reparació a les persones afectades.

I vaig acabant. Si les grans tecnològiques obtenen beneficis milionaris amb la nostra vida digital (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), també han d'assumir el cost i la responsabilitat de garantir que això no esdevingui un territori d'impunitat per a les violències.

Per tot plegat, el nostre vot serà un vot de responsabilitat: farem suport als punts de consens, farem una abstenció en aquests dos punts a que feia referència anteriorment. Però sí que els demanem –i amb això acabo– que aparquin aquesta gesticulació buida d'exigir sense treballar per fer possibles els recursos necessaris. Cal més que paraules boniques. Cal arremangar-se, deixar de bloquejar el sector públic i començar a votar a favor dels recursos que salven vides.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, diputats, diputades. Debatem una moció que parteix d'aquest assetjament entre iguals, però que al final ens acaba interpel·lant també sobre una qüestió que és també com més àmplia, que és com protegim la infància davant de les diferents formes de violència que poden aparèixer a tots aquells espais on els infants creixen o es relacionen entre ells.

I és cert que l'assetjament és una de les expressions més visibles i també la que condiciona després el creixement d'aquesta infància i tota la seva trajectòria vital. I per això és cert que per abordar tota aquesta qüestió és necessari que deixem de pensar només que s'ha d'actuar una vegada esclata, sinó que s'han de fer polítiques públiques capaces d'arribar abans.

I compartim una part molt important del plantejament d'aquesta moció, no? És positiu reforçar la prevenció, revisar protocols, millorar la coordinació entre serveis, dotar de professionals, reforçar l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials, abordar de manera específica el ciberassetjament. Clar, no podem estar en contra de tot això. Evidentment, són punts que hem d'acabar votant a favor, tot i la vaguetat de la majoria dels punts que es proposen.

Sovint parlem de prevenció com si consistís només en explicar als infants quins són els riscos o què han de fer quan es troben davant d'una situació de violència, però el que és important també és entendre que la prevenció comença molt abans, i comença quan es poden construir entorns protectors, espais segurs on aquesta violència no hi tingui espai. I, entre tots aquests espais, l'escola ocupa aquest lloc especialment rellevant, perquè és un dels principals espais on es construeixen relacions de confiança entre infants i adults.

Però els centres educatius no poden assumir aquesta responsabilitat mentre continuen treballant amb plantilles insuficients, amb orientadors que estan desbordats, amb recursos d'inclusió que són limitats i amb una sobrecàrrega permanent. L'escola ha de ser un espai protector, i per això cal dotar-la de les condicions materials que li permetin exercir aquesta funció.

I és veritat que, certament, no són les polítiques que el PP exerceix allà on governa, però igualment valorem positivament que el text final incorpori reforç de professionals de la psicologia als centres educatius, la garantia que aquestes mesures arribin a municipis petits i a les zones rurals, i aquest punt també el votàriem a favor.

Sí que és cert..., hi havia un parell de temes sobre els que volíem fer una reflexió una mica més acurada. Un és sobre l'educació sexual integral, que és un procés que es basa en un currículum científic que s'adapta a l'edat de l'infant, que aborda el coneixement des del punt

de vista cognitiu, emocional, físic i social..., des de tots aquests àmbits aborda la sexualitat. I hi ha uns estàndards europeus compartits, no?, compartits i elaborats a través de la UNESCO, que parlen de que aquesta educació ha de garantir drets, ha de promoure la igualtat de gènere i ha d'incloure, dintre dels blocs temàtics assumits, com deia, internacionalment, també, com s'estableixen les relacions. S'ha de poder parlar del cos i del seu desenvolupament, de salut sexual i reproductiva, de gènere i, sí, naturalment, de violència i seguretat, també de valors i de drets. Llavors, tot això queda fora de la seva moció quan parla de com s'ha d'educar. No només en queda fora, sinó que hi fan polítiques clarament en contra fora d'aquest Parlament.

També volíem fer una reflexió sobre els entorns digitals. I és evident que les xarxes socials han modificat les formes d'assetjament, s'han ampliat els espais on es produeix aquesta violència. I és necessari, doncs, veure de quina manera es pot aprendre més, però aquesta moció posa el pes fonamentalment en el control parental. Cal, a més a més, una educació digital crítica, una educació sexual integral, com he dit abans, eines perquè els infants entenguin els riscos i aprenguin a relacionar-se d'una manera responsable, però cal també legislar en matèria de ciberseguretat. Això no va només de controlar els joves, cal més regulació sobre les xarxes socials. Cal imposar sancions a les empreses milionàries que no respecten cap tipus de denúncia. Cal transparència i control públic dels algoritmes i de les normes, no? Cal un cert control social, perquè les xarxes no poden ser unes caixes negres on no sabem el que hi passa.

I per això hi ha punts que votarem a favor, perquè no s'hi pot votar d'una altra forma, i alguns en què ens abstindrem perquè entenem que esteu proposant una cosa en aquest Parlament quan després el que defenseu al carrer és una de molt diferent.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

De debò que m'agradaria que ara la càmera fes un pla general d'aquest hemicicle i es veiessin, des de les llars catalanes, les vuitanta cadires buides que hi ha ara mateix dins la sala de la màxima institució del país. Ho dic perquè soc l'única diputada a qui se li retreu que no compleix amb les seves funcions (*remor de veus*) quan jo no assisteixo a les comissions perquè estic desenvolupant una altra tasca pública, en aquest cas com a batllessa de Ripoll (*persisteix la remor de veus*)...

El president

Silenci, si us plau... Senyories, si us plau...

Sílvia Orriols Serra

...justificació que no tenen la majoria dels absents ara mateix en aquest hemicicle. I, per tant, trobo que, abans de fer determinats retrets, potser haurien de mirar-se al mirall, perquè quedaran ben retratats.

Mil tres-cents trenta-tres casos d'assetjament escolar en el curs 2024-2025. No som davant una percepció ciutadana o un cas aïllat d'aquells que agraden tant al Govern. En els darrers tres anys s'han notificat prop de vuit mil casos d'assetjament escolar, catorze per dia lectiu. Si hi afegim els casos no detectats ni comunicats –per vergonya, per por o per desconfiança en el sistema–, la xifra podria ser encara molt més sorprenent i preocupant.

I no, no parlem de «coses de canalla», fórmula amb què es tendeix a minimitzar el fenomen. Parlem de violència, violència verbal, física i psicològica, i de l'anomenat «ciberassetjament», amb exposició pública d'imatges manipulades via intel·ligència artificial que es fan virals en qüestió de segons. Violència i assetjament dins un àmbit, l'educatiu, que pretesament hauria de protegir els infants i prevenir aquest tipus de comportaments. L'escola catalana no només ha perdut l'autoritat; també la capacitat de garantir la seguretat i benestar dels alumnes que custodia.

Els professors estan desarmats, desarmats pel relat *woke* que ho impregna i ho intoxica tot. Les direccions dels centres no apliquen sancions clares per no ser qualificades d'autoritàries o de poc inclusives amb la multiculturalitat imposada. Han deixat entrar cultures que tenen interioritzats la violència i el masclisme, que es regeixen per preceptes religiosos de l'edat mitjana, que contradiuen els valors fundacionals d'Occident i que han convertit les aules d'aquest país en un camp de mines on els robatoris, les agressions, l'assetjament sexual o l'espionatge i control extrem de les famílies i membres de la contracomunitat de torn són a l'ordre del dia.

Avui la barbàrie campa impune dins les aules aixoplugades sota la narrativa de la no-discriminació. És el resultat de les seves sinistres polítiques immigratòries. Protegir els infants i adolescents i garantir el seu benestar i la seva seguretat dins els centres, als patis i al camí de tornada cap a casa hauria de ser objectiu i prioritat d'aquest Govern, però clarament no és així.

Ara el PP proposa una revisió dels protocols existents. I, sí, cal que tothom tingui clars els marcs d'actuació, però massa sovint ens centrem en la redacció de procediments sense

arribar a garantir-ne l'aplicació efectiva. De què ens serveix tenir protocols d'actuació si llavors no s'apliquen amb fermesa, si als centres els hi tremola el pols a l'hora d'estipular sancions disciplinàries clares contra els agressors o a l'hora d'expulsar sense miraments qui convingui per restaurar el principi d'autoritat?

Sobta que una formació com la seva hagi comprat el marc teòric del bonisme *woke*. Aquesta mirada sensible continuada de no-discriminació o els programes d'educació psicoafectiva que ens proposen no deixen de ser un vehicle d'adoctrinament ideològic que, en comptes de contribuir a restituir l'ordre, ajuda a difuminar-lo. Cal formar el professorat perquè pugui prevenir o, en el seu defecte, identificar a temps i tallar de soca-rel actituds, comportaments i violències inadmissibles.

I el paper de les famílies no pot ser secundari o inexistent, com ara. Som els responsables de la protecció i benestar dels nostres fills, i això ens obliga a formar part de qualsevol estratègia de prevenció i intervenció. No és de rebut que es plantegin mesures sense tenir en compte la corresponsabilitat familiar.

Aliança Catalana defensa un model de protecció dels menors catalans restaurant sense complexos ni correccions polítiques l'autoritat del professor, aplicant sancions disciplinàries clares, ràpides i exemplars contra els agressors, prioritzant la seguretat de les víctimes per damunt de qualsevol ideologia inclusiva o proimmigracionista, endurant el control del ciberassetjament, exigint responsabilitat a les famílies i prohibint l'entrada a escoles i instituts d'elements vexatoris, discriminatoris i misògins com el vel islàmic.

L'Administració ha de tenir el valor de defensar els drets dels infants davant les pressions dels cercles familiars o de les contracomunitats religioses, sense importar el què diran. O els preocupa més el què diran que els drets de les nenes?

Seny i ordre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Primer de tot, agrair el to de la majoria dels grups d'aquesta cambra. El Partit Popular ha vingut aquí a buscar solucions, política social útil. Respecte a les esmenes, hem arribat a acords amb la diputada Najat Driouech, d'Esquerra Republicana. Reforcen l'esperit d'aquesta

moció i sumen: reforçar de manera immediata els serveis d'inspecció educativa, avançar en la incorporació progressiva de professionals de psicologia.

Amb el PSC..., com he dit, també agraeixo les esmenes aportades per la diputada Alcalá. Les que rebaixaven contingut, evidentment, no les hem acceptat. I sí que hem acceptat tres esmenes i un nou punt addicional interessant, com l'articulació de circuits de coordinació amb l'autoritat judicial i les plataformes tecnològiques –que aquí també ha sortit, doncs, a tema– que permetessin aquesta ràpida retirada dels continguts per evitar la revictimització.

Però, saben per què hem votat en contra del pressupost, diputada Alcalá, també diputada Lozano? Perquè mentre hi hagi un euro que es dediqui a falses ambaixades, 400 milions a TV3, 500 milions a agència tributària pròpia, quan això podria haver estat inversió directa en la protecció a la infància... *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, no, i amb el cap ben alt. I..., és més, ens han tombat les esmenes que hem fet per a alumnat amb necessitats educatives especials, també vulnerables i també per a persones amb discapacitat. Ens han tombat les esmenes.

Diputada Jové, vaig acabant. La psicologia vostè ja ho sap, que és molt àmplia, i que les psicòlogues poden fer més i tot. Soc deixeble de la seva psicologia evolutiva, de la seva psicologia jurídica forense. Abans era més generosa que allò de «progressa adequadament». No m'agradaria pas pensar que té un biaix ideològic, però bé. Amb tot, agràida també per les seves aportacions.

I, respecte a l'educació psicoafectivosexual, on governa el Partit Popular s'està implementant. El que no acceptem són nyaps tipus la llei «només sí és sí». *(Alguns aplaudiments.)* És a dir, que... *(Remor de veus.)* Sí, la psicoafectivosexual, sí, per prevenció i detecció d'abús sexual infantil. Sempre en aquesta línia.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics

302-00274/15

I el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i dels serveis públics. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Hoy les traigo una moción para defender, proteger y garantizar la viabilidad de nuestros servicios públicos y del estado de bienestar que tanto les costó construir a nuestros abuelos y a nuestros padres. Una moción que, en definitiva, habla de sentido común, y por eso sé que me la votarán en contra, porque el sentido común intenta alcanzarles, pero ustedes son más rápidos.

Lo que les pedimos es que revisen de arriba abajo los criterios de acceso a las tarifas sociales, a los transportes bonificados, a las becas comedor y a las ayudas familiares. Queremos que el dinero de nuestros contribuyentes vaya a las personas con necesidades reales, con residencia real y acreditada en nuestros municipios. Y queremos acabar con la impunidad del fraude masivo: evitar el empadronamiento ilegal que sirva como pasaporte para conseguir una tarjeta sanitaria, ayudas económicas, plazas escolares y viviendas sociales. Queremos evitar que la ilegalidad genere ventajas indebidas y que los caraduras que incumplen la ley pongan la mano y desplacen las ayudas a los residentes reales que llevan toda la vida cotizando y cumpliendo las normas. Porque lo que el Partido Popular propone es que se acabó el coladero para los jetas a costa del bolsillo de los ciudadanos honrados.

Jamás lo reconocerán, pero haber abierto de par en par las puertas de nuestro país con políticas de efecto llamada ha puesto en jaque a nuestros barrios, a nuestros servicios y a nuestra gente. Pero eso a ustedes les da igual. Son ustedes la definición más clara de vendepatrias: les preocupa más silenciar a los que denunciemos la realidad que lo que les importa..., lo que sufren los vecinos en nuestros barrios. Para los de fuera, todo; para los que llevan toda la vida contribuyendo, migajas.

Tienen a los ciudadanos honrados y trabajadores como los pagafantas de sus políticas fracasadas. Unos ciudadanos que madrugan, que cumplen, que pagan sus impuestos y que ven cómo los servicios públicos están al borde del colapso. Y eso es injusto. No es justo que la gente pague cada vez más y más y más impuestos pero que los servicios públicos sean cada vez peores. No es justo que aumenten las listas de espera. No es justo que se tarde una eternidad en cobrar ayudas a la dependencia. No es justo que nuestros mayores tarden meses en encontrar una plaza pública de residencia y que nuestras familias vivan cada vez

en barrios más degradados e inseguros. Nada de esto es justo. No es justo que paguen unos siempre y que los otros solo tengan que poner la mano –aunque, bien pensado, esta es la definición más clara de «socialismo».

Y por eso la gente está harta, harta de su multiculturalidad de machete y mataleón. ¿Qué clase de multiculturalidad es esa? Dice..., el propio Pedro Sánchez tuvo un lapsus de sinceridad hace unos días. Dijo textualmente que Extremadura es la región más segura de nuestro país y que tiene también el menor porcentaje de inmigración. Por fin ha dicho una verdad, y es que Extremadura tiene ese 3,3 por ciento de población extranjera y la menor tasa de criminalidad de toda España, mientras que en Cataluña tenemos ese diecinueve por ciento de población extranjera, pero ese diecinueve por ciento representa el cincuenta y tres por ciento de los presos que hay en nuestras cárceles, el setenta por ciento de los robos con violencia y el sesenta por ciento de las agresiones sexuales; agresiones sexuales que han aumentado más de un 125 por ciento en la última década en Cataluña.

Pero es que es evidente, ¿qué podría salir mal para la seguridad de las mujeres en Cataluña al importar masivamente culturas fundamentalistas donde el valor de la mujer se calcula literalmente en camellos? Y, en vez de exigirles integración a nuestros valores y a nuestras leyes, nos dicen que son sus costumbres y hay que respetarlas. Pues no –pues no. Si yo voy a su país, no puedo leer una biblia por la calle, una mujer no puede ir en bikini y un homosexual se puede jugar hasta cinco años de cárcel; pues lo mínimo que exigimos nosotros es que cuando vienen aquí lo hagan de forma legal y que no atraquen a nuestras abuelas (*alguns aplaudiments*), no macheteen por nuestras calles y que no agredan ni denigren a nuestras mujeres. Creo que no es mucho pedir.

Pero han encontrado ustedes ya un nuevo comodín. Hace unos días un inmigrante en Tiana provocó un devastador incendio i la *consellera* dijo que es por problemas de salud mental. Hace unas semanas, otro inmigrante atacó en plena calle con puñaladas y mató a una joven en Esplugues, y también resulta que era por problemas mentales. Parece que han pasado de importar jóvenes de Jovenlandia a importar a gente procedente de un país llamado Delinquentor-problemas-de-salud-mentalandia. Esa es para ustedes la receta siempre. Tienen un comodín preparado para todo.

Pero yo se lo repetiré las veces que haga falta, porque no es difícil de entender: quien venga de forma legal a este país a integrarse y a contribuir es bienvenido, y quien venga a delinquir, puerta. Es muy sencillo.

Su modelo de país es un país donde es más fácil encontrar piso okupándolo que comprándolo, un país donde es más fácil entrar de forma ilegal que hacerlo de manera legal y ordenada, donde es más fácil recibir una ayuda nada más llegar que conseguir una beca comedor para tu hijo después de haber estado cotizando toda tu vida. Es más fácil que el delincuente con treinta antecedentes salga por la puerta del juzgado antes de que el policía acabe el atestado judicial que que el propietario honrado recupere su vivienda. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Y esto es una vergüenza.

La paciencia de los ciudadanos –y ya acabo, *president*– tiene un límite y ustedes lo han pulverizado. No sigan estirando de la cuerda. Protejan a los que pagan, a los que cumplen, garanticen la seguridad de nuestros barrios y defiendan de verdad el estado del bienestar de nuestros padres y nuestros abuelos. Voten a favor de esta moción por puro sentido común, si es que consiguen alcanzarlo.

Muchas gracias.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya hi ha presentat esmenes, i per defensar-les té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. El padró és el registre administratiu que acredita la residència habitual d'una persona en un municipi. La seva funció és molt simple, no?, és senzillament això, reflectir la realitat. Ser empadronat és un dret, sí, evidentment que sí, però, com massa sovint passa amb aquesta esquerra, s'obliden que els drets comporten obligacions. L'accés a l'habitatge és un dret, sí; ocupar el pis del teu veí, no. Empadronar-te és un dret, sí, però s'ha d'acreditar una residència real i efectiva.

I això sembla evident, no?, però en aquesta Catalunya «progrechachi», inclusiva, acollidora i de coloraines, el sentit comú fa molt de temps que ha abandonat els seus governs, l'autonòmic i també els locals. El padró ha deixat de ser un registre administratiu i s'ha convertit en un motor per a la immigració, en la gallina dels ous d'or. Només s'han de dirigir a l'ajuntament, somicar una miqueta de vulnerabilitat i l'agent social de torn, segurament afiliada a Open Arms, doncs, ja està, l'empadronarà, cap a dins. I, un cop empadronat, s'obre la porta a totes les ajudes públiques, a l'habitatge protegit, a les prestacions i a tota mena de serveis que paguen els catalans, els contribuents reals, amb molt de treball i amb molt d'esforç. (*Alguns aplaudiments.*) I tot això..., és que no cal ni que aprenguin l'idioma, no se'ls hi demana absolutament re.

Quan converteixes el padró en la clau d'accés al sistema, el frau es converteix en una indústria, en la indústria dels pisos pastera, en la indústria de l'ocupació, en la indústria de la immigració massiva i l'efecte crida, en la indústria del saqueig i del col·lapse dels serveis públics, en la indústria de les màfies que venen empadronaments. I els *capos* d'aquesta màfia, igual que d'alguna altra, doncs, ja sabem molt bé qui són.

Però, senyors del PSC, Esquerra, Junts, la CUP –la veritat és que aquí tots actuen absolutament igual–, fem una miqueta de *Barrio Sésamo* –ho dic perquè, si no, després les polítiques d'habitatge surten com surten. Un banc no és un habitatge, un local comercial no és un habitatge, una nau industrial tampoc és un habitatge i una propietat ocupada tampoc és un habitatge, senyors socialistes i independentistes. Sembla mentida que ho haguem de repetir tantes vegades. A l'ocupa no se l'empadrona; a l'ocupa se l'expulsa. A l'immigrant il·legal no se l'empadrona; a l'immigrant il·legal se'l retorna al seu país. Al que ve a cometre delictes tampoc se l'empadrona; se'l deporta al seu país. I al que ve a viure del nostre esforç se'l reemigra immediatament. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè prou jugar amb els recursos dels treballadors, prou d'entregar-ho tot a qui acaba d'arribar. La nostra llar, senyors diputats, no és una ONG i l'hem de protegir.

Però el més greu de tot és que vostès realment són molt conscients de tot el que estan fent, perquè això no és una qüestió d'incompetència, això és una estratègia política: empadronen, regularitzen, reparteixen ajudes i després posen la mà per recollir els vots. I això no és justícia social, això no és solidaritat; això és clientelisme. I això és exactament el que està fent el Partit Socialistes, el que està fent Pedro Sánchez amb aquesta regularització massiva d'immigrants que estem veient. Mig milió de persones, deien. Doncs ja en va 1 milió i mig, dels que han fet la sol·licitud. I, de tots aquests, més de deu mil persones que volen beneficiar-se del nostre sistema a Girona, a la meva província.

Per això des de VOX votarem en contra..., votarem –perdonin– a favor de la moció que avui ens presenten, però també hem de dir que se'ns queda curta, per això hem presentat una sèrie d'esmenes –que agraïm al diputat Escribano, doncs, que haguem pogut transaccionar–, perquè creiem que no n'hi ha prou amb perseguir aquest frau. Cal revisar els empadronaments municipals, donar eines als ajuntaments per eliminar aquestes inscripcions fraudulentas, acabar amb les màfies polítiques i amb les ONGs, que viuen totes molt contentes d'aquest negoci de la immigració. Però sobretot cal afrontar el problema de fons: cal recuperar els nostres barris, cal recuperar les nostres ciutats, cal recuperar Catalunya.

I per això hi ha la reemigració, les deportacions i les expulsions. Per això hi ha la prioritat nacional, posar primer els de casa. Perquè els serveis públics existeixen per servir els d'aquí,

per servir els espanyols, i no per comprar vots amb els diners dels espanyols, com han fet uns i altres.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; molt bon dia. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Miri, senyora Orriols, els alcaldes de Junts van a totes les comissions que tenen assignades. Per tant, no s'excusi amb això. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, ara entro a la moció. Figueres, Olot, Vic, Sant Cugat o Martorell són només alguns dels exemples dels municipis que han hagut d'actuar davant dels repetits casos de frau en el padró municipal. Els alcaldes de Junts han impulsat eines de control, perquè aquesta realitat té conseqüències concretes: desequilibra els recursos públics i perjudica els veïns que sostenen els serveis municipals. El padró el que ha de ser, doncs, és un instrument per ordenar la convivència, no una porta d'entrada al frau.

Miri, hi ha dades que són molt eloqüents: Olot, que va sortir en els mitjans de comunicació, baixa 1.300 persones del padró per frau; Figueres, 804 el 2024, 872 el 2025; Vic, centenars de moviments d'altres i baixes en un mes. Que això el que provoca és unes constants fluctuacions, i també col·lapsa els ajuntaments i els seus serveis. A Sant Cugat també han hagut d'implantar nous mecanismes de control.

Mirin, quan tants municipis alerten del mateix problema, el problema no és local, és de país, i per això no podem continuar deixant sols els nostres ajuntaments. Són l'Administració més propera, la que dona la cara davant dels ciutadans, però avui treballen amb una normativa que genera una inseguretat jurídica enorme. I també ha quedat desfasada: estem parlant d'una normativa de l'any 1985 i que massa sovint acaba instrumentant el padró per legitimar situacions irregulars.

Nosaltres, des de Junts, ho tenim claríssim: ens oposem a l'empadronament d'habitatges ocupats que puguin acabar generant aquests drets administratius a través del padró. Un acte il·legal el que no pot esdevenir és una porta d'entrada a uns drets i una llei reservada als residents efectius. Això no és incompatible amb protegir els menors ni tampoc les persones

en situació de vulnerabilitat, que han de continuar rebent l'atenció dels serveis. La justícia social no ha de ser incompatible amb el rigor administratiu.

Però el que sí que necessita Catalunya –això sí que ho necessita– és una llei pròpia d'empadronament, però mentre el marc legal continuï depenent de l'Estat no podem quedar-nos amb els braços plegats. Per això nosaltres el que proposem és una reforma de la Llei 7 del 1985, també del decret del 1986, que exigeixi un títol habilitant, reforçar la veracitat efectiva de la residència, unificar criteris a tot Catalunya amb un protocol que doni seguretat jurídica als ajuntaments.

També proposem donar als municipis més eines, més capacitat d'inspecció, possibilitar l'intercanvi automàtic de dades entre les administracions, fer més àgils les baixes d'ofici, garantir un règim sancionador efectiu contra el frau, revisions periòdiques de padró i un informe anual que permeti conèixer la dimensió real del problema. Miri, tot això no es pot fer si no va acompanyat del més important, dels recursos econòmics perquè els municipis puguin exercir aquestes funcions.

A més a més, també creiem que és necessari que la Generalitat assumeixi la seva responsabilitat mitjançant un registre social específic per a aquelles persones que no compleixen els requisits per empadronar-se però sí que necessiten una resposta assistencial. No és acceptable que aquesta responsabilitat recaigui exclusivament en els ajuntaments.

I també volem obrir un nou debat que creiem que és molt necessari: desvincular parcialment el padró de l'accés automàtic a determinades prestacions. Determinades prestacions podrien requerir, a més del padró, un temps mínim de residència efectiva o altres requisits objectius establerts per la llei. El padró acredita on viu la persona, és evident, però en el que no pot convertir-se és automàticament en una clau d'accés a qualsevol prestació pública.

Crec que abordar aquest repte demogràfic amb rigor i amb valentia ja no és una opció, sinó que és una necessitat, una necessitat que tenim ara, i ràpida de poder fer. Però els ajuntaments realment això no ho poden fer sols; necessiten més recursos econòmics, més suport tècnic i un marc legal adaptat a la realitat actual. I si es mira cap a una altra banda es perpetua el problema, i això és el que està fent el Govern socialista.

Nosaltres el que pretenem és donar eines als ajuntaments per començar a resoldre'l. Aquest és el plantejament de Junts. Per tant, garantir drets, combatre el frau, protegir els més vulnerables i donar als ajuntaments la seguretat jurídica i els recursos que fa massa temps que es reclamen. La pitjor política és negar els problemes, i això és el que fa el Govern socialista.

Vaig acabant, president. La bona política és afrontar-ho amb valentia, reformant les lleis – com he dit, des del 1985..., realitats molt diferents en aquella època a ara– i donant eines als ajuntaments. Aquest és el compromís que tenim Junts.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Diputades i diputats, sincerament, d'una moció sota el títol de «la coordinació amb els ens locals per garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics», n'esperàvem bastant més. N'esperàvem una moció que parlés de municipalisme de veritat, que parlés de finançament local, que parlés dels ajuntaments que sostenen serveis bàsics per a la ciutadania amb recursos insuficients. Que parlés sobre la necessitat, per exemple, de derogar la llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, aquella llei que va impulsar el Govern Rajoy amb el ministre Montoro, aquell ministre que després hem sabut que feia normatives a la carta i que va retallar l'autonomia local i va convertir els ajuntaments en administracions intervingudes, vigilades i castigades fins i tot quan molt majoritàriament fan bé la feina, liquidant l'autonomia local i la suficiència econòmica dels ens locals, que, per cert, està recollida a la seva sacrosanta Constitució, a la que només li fan cas quan es tracta d'ofegar aquest país.

Perquè aquí hi ha la gran paradoxa: un estat que no gestiona els grans serveis bàsics per a la ciutadania –ni salut, ni educació, ni drets socials, etcètera, etcètera, etcètera– gestiona més de 22.000 milions que es produeixen cada any en aquest país que marxen de Catalunya, però també limita i condiona els estalvis dels ajuntaments. Diners aconseguits amb l'esforç de la ciutadania i amb la bona gestió municipal; diners que haurien pogut servir per arreglar carrers, fer escoles bressol, millorar equipaments, reforçar els serveis socials o adaptar pobles i ciutats als canvis climàtics. Però no, estan retinguts.

I això no és només una qüestió del passat. Encara avui l'LRSAL continua generant problemes malgrat la seva flexibilització. L'ACM xifra els romanents acumulats als ens locals catalans en 3.600 milions d'euros. És a dir, ajuntaments sanejats, ajuntaments que han fet els deures, estan atrapats per unes normes estatals pensades des de la desconfiança cap al món local, i el que és pitjor, pensades retenint recursos que s'haurien de destinar a garantir el benestar dels veïns i les veïnes.

Erradicar això sí que seria, utilitzant la seva terminologia, una «bona utilització dels recursos i dels serveis públics», deixar que els ajuntaments puguin utilitzar els recursos per donar serveis a la ciutadania. Però no, vostès ens porten una moció sobre el padró que no busca millorar la gestió municipal, sinó instal·lar sospita, por i exclusió.

I aquí des d'Esquerra volem ser molt clars, lluny de la seva propaganda falsa: el padró no és un premi, el padró no és una concessió graciosa; el padró és un registre administratiu que ha de reflectir on viu realment la gent. I això no ho diu cap decàleg ideològic esquerranós, ho diuen la llei de bases de règim local, el reglament de població i les instruccions tècniques de l'Institut Nacional d'Estadística i la Direcció General de Cooperació Autònoma i Local. El padró ha de recollir la residència real. Per això, quan vostès demanen garantir l'acreditació d'una residència efectiva, continuada, verificable o parlen d'habilitar els ajuntaments a fer comprovacions documentals administratives i presencials, el que demostren és un absolut desconeixement profund de com funciona el padró, perquè aquestes eines ja existeixen.

Els ajuntaments ja poden comprovar, poden requerir documentació, poden fer informes, poden actuar quan hi han indicis de frau, poden donar de baixa inscripcions indegudes, poden detectar empadronaments massius sobre ocupacions o domicilis instrumentals. I no els hi dic només de llegir-me la llei; he tingut l'honor de ser alcaldessa del meu poble durant quatre anys, un poble de vuit mil habitants no sobrat ni de tècnics ni d'administratius, i tot això ho fèiem, com la resta dels ajuntaments. Tot això es feia. Es deia que sí en el padró quan pertocava, es deia que no quan pertocava i es treia del padró quan es detectava qualsevol opció de frau. Totes aquestes eines existeixen.

Per tant, el problema no és que manqui un marc legal, és la manca de recursos, la manca de personal. I aquí, sí, ja els hi deia abans, dotar els ajuntaments de més suport econòmic, jurídic i tècnic seria positiu. Per tant, ajudin-nos a que tots aquests recursos es quedin al país, que els puguin gestionar i que, per tant, puguin fer la seva feina molt millor.

Perquè vostès el que fan és embolicar-ho en una moció que no parteix de la desconfiança en el món local, sinó en la voluntat d'utilitzar el padró com una frontera administrativa. Impedir l'empadronament quan no hi ha un títol habilitant no resol cap problema; al contrari, n'agreuja molts: expulsa persones de la legalitat administrativa, dificulta la planificació dels serveis públics i alimenta precisament allò que vostès diuen voler combatre: falsedats, màfies i circuits opacs.

Per tant, és evident que des d'Esquerra Republicana no donarem suport a una moció, senyors del PP, en què han copiat fil per randa la ideologia de VOX, el seu discurs. De fet, ja parlaven de «prioritat» en la seva moció i les esmenes de VOX els hi han fet posar «prioritat nacional».

Senyors de la dreta espanyola i catalana d'aquest Parlament, deixin de fer-li el discurs a l'extrema dreta, perquè al final la gent triarà l'original, no la còpia.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Bé, avui el Partit Popular ens porta una moció que diu una cosa però en realitat en fa una altra. És evident que és una moció que no va de serveis públics. No va tampoc de combatre el frau. El que és aquesta moció és un veritable frau, i és un frau de llei. I és molt greu, perquè intenta fer una cosa molt concreta: convertir el padró municipal, que ha de servir per reconèixer la realitat administrativa d'un municipi, precisament en una eina d'exclusió.

Volen transformar un registre administratiu, com deia la diputada Llop, en una frontera social. Volen decidir qui compta i qui no compta, qui existeix administrativament i qui en queda fora. I això té noms, cognoms i conseqüències materials. El PP no construeix una resposta precisa contra el frau; precisament el contrari, construeix un marc de sospita contra les persones que viuen en situació de més vulnerabilitat.

I aquí cal ser molt clars. Aquesta moció no és només políticament indecent, també és contrària a la legislació. Dit de manera directa, el PP proposa una il·legalitat. L'article 15 de la llei de bases de règim local –l'hi dic en castellà, com ha fet vostè el discurs–: «Toda persona que viva en España está obligada a inscribirse en el padrón del municipio en el que resida habitualmente.» Hi està obligada, és una obligació legal. No és un dret, com deia el diputat de VOX. És una obligació legal. Per tant, el que proposa el PP és que els ajuntaments facin una cosa que no poden fer: negar el padró a persones que viuen al seu municipi. I això no és només rigor administratiu, és posar la institució al servei del discurs de VOX.

La legislació estatal és molt clara, l'hi han dit abans, també. El padró no és un premi, no és una autorització de residència, no és un certificat de res, no és un filtre ideològic. El padró és un registre administratiu d'un fet concret: qui viu efectivament en un municipi. Simple y llano. Perquè si una persona viu efectivament en un municipi l'ajuntament l'ha d'empadronar. Punto. Aquesta és la norma. Encara que no tingui contracte, encara que visqui rellogada, encara que visqui en un infrahabitatge, encara que visqui en una tenda de campanya, encara que visqui

al carrer, encara que la seva situació li molesti a vostè i li molesti a l'extrema dreta. El que no pot fer un ajuntament és allò, precisament, que vostès proposen: convertir el padró en un filtre de propietat, de classe social o de situació habitacional. Això seria contrari a la normativa estatal vigent. I, per tant, sí, en els seus punts centrals aquesta moció planteja una actuació il·legal, denunciable, impugnable, a més que, com li he dit, políticament indecent.

El que proposa l'extrema dreta no és ordenar el padró, és falsejar-lo. És demanar als ajuntaments que incompleixin la legalitat, que els ajuntaments amaguin una part de la realitat social del seu municipi. I un padró que amaga persones no protegeix els serveis públics, el que fa és desplanificar-los. Si no sabem quanta gent realment viu en un municipi, com planifiquem escoles?, com planifiquem la salut comunitària?, com planifiquem serveis socials?, com planifiquem el transport, la neteja, la mediació, l'habitatge, etcètera?

Miri, jo he estat alcalde, com altres diputats i diputades d'aquest Parlament, i el que volia en tot moment, el que vol un alcalde o alcaldessa en tot moment és conèixer quina és la realitat del seu municipi per poder dimensionar els serveis, ni més ni menys. I això és un acte administratiu que es diu «padró». Sense padró no hi ha bona administració. Sense padró no hi ha bon govern. Sense padró no hi ha drets efectius dels seus conveïns. Per això el decàleg i el pacte del padró no emparen irregularitats, com diu el PP. El que fan és recordar als ajuntaments que han de complir la llei, que han d'empadronar d'acord amb la residència efectiva i que no poden inventar-se requisits que excloguin les persones vulnerables.

I, a més de ser indecent i contrària a la legislació, aquesta moció és irreal, viu en els seus mons de Yupi de l'extrema dreta. Perquè quan una persona no es pot empadronar, què passa? Desapareix? Ja no hi és? ¿Ya no la vemos? ¿Me tapo la cara? No, miri, continua vivint al municipi. Continua tenint criatures que han d'anar a l'escola. Continua emmalaltint. Continua necessitant atenció social. Continua existint. El que passa, que vostès la volen invisible.

Nosaltres no neguem que hi pugui haver frau padronal. És clar que hi pot haver frau, és clar que n'hi ha i és clar que s'ha de perseguir. La falsedat documental s'ha de perseguir. La suplantació d'identitat s'ha de perseguir. Les xarxes que venen empadronaments fraudulents s'han de perseguir. Però això ja es pot fer amb la normativa actual. El que cal és actuar, no fer titulars.

I després arriba, per últim, el segon bloc, encara més ideològic: la prioritat nacional del PP i VOX en l'accés als recursos públics. Aquí ja els hi cau del tot la màscara. Ja no parlen només de padró. Prioridad nacional. Dividir la gent treballadora entre veïns de primera i veïns de

segona, entre pobres mereixedors i pobres sospitoses. Fomenten la xenofòbia i la competència entre pobres, fomenten *los juegos del hambre*.

Resulta evident, doncs, que votarem en contra d'aquesta moció –i acabo–, però també votarem en contra del frau, sí, però també de la xenofòbia administrativa. I votarem en contra de fer política municipal amb el manual de l'extrema dreta.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies, president. Aquesta moció del Partit Popular voldria fer pensar que fa un debat sobre com hem d'actuar els ajuntaments davant de determinades situacions, però només és la porta d'entrada a una proposta política que pretén redefinir qui pot participar plenament en els drets socials i sota quines condicions.

El PP proposa vincular el padró i la idea d'arrelament –que aquesta idea la introdueix el PP– a accés a prestacions a habitatge, a tarifació social, a beques, a transport bonificat, bla-bla-bla, bla-bla-bla. Per tant, el que introdueix el PP és qui pertany a la comunitat. No només qui hi entra, sinó qui hi pertany, i sobretot qui hi pertany prou. Una persona pot viure aquí, pot treballar, pot tenir fills escolaritzats, pot formar part de la vida quotidiana d'un barri o d'un municipi, però continua sent presentada com algú que encara no ha accedit a prou dret i, llavors, no pot participar prou en la comunitat. És la mateixa prioritat nacional de VOX, la seva mateixa lògica: establir una jerarquia entre persones que viuen en un mateix territori; algunes són més legítimes i altres ho serien menys.

Què volen l'extrema dreta i la dreta extrema amb tot això? Reorganitzar el conflicte, evidentment. Quan tenim problemes d'habitatge, de llistes d'espera sanitàries, de serveis socials desbordats, d'escoles amb manca de recursos o d'ajuts insuficients, perquè són problemes que realment tenim, la pregunta correcta és: per què els serveis públics no disposen dels recursos suficients? Perquè si el problema és que no hi ha prou recursos, aleshores hem de discutir de pressupostos, de fiscalitat, de model econòmic, de privatitzacions, d'especulació immobiliària, d'infrafinançament dels serveis públics o de prioritats polítiques. Però la dreta el que pretén és convertir aquest conflicte social en una competència entre persones que necessiten els mateixos serveis, en lloc d'assenyalar les decisions polítiques que han fet que aquests serveis siguin insuficients.

Aquesta insuficiència no és un fenomen natural, és conseqüència de decisions acumulades: de no construir prou habitatge públic, de no intervenir el mercat immobiliari, de no finançar adequadament els serveis socials, de mantenir models de gestió que desvien recursos públics cap als serveis socials, cap als serveis privats, de prioritzar unes inversions i no unes altres, de renunciar a una fiscalitat justa i suficient. L'escassetat de serveis públics és una escassetat políticament produïda.

Però la moció del PP necessita amagar aquest fet. Necessita presentar aquesta escassetat com una dada inevitable, perquè si els recursos són els que són i no es pot discutir d'on surten ni per què no n'hi han més, aleshores l'única política possible és decidir qui en queda fora, oi? Quan les condicions materials empitjoren, la dreta intenta evitar que el malestar es dirigeixi cap amunt. No vol que llegim el conflicte com una disputa entre majories socials i interessos econòmics, entre els serveis públics i la privatització, entre drets i acumulació de riquesa; vol que el llegim com una disputa horitzontal entre persones que compartim precarietat.

La persona que espera un pis públic no ha de mirar cap al mercat immobiliari, el fons d'inversió o la manca de parc públic; ha de mirar cap a una altra persona que també necessita aquest habitatge. La família que pateix una llista d'espera no ha de preguntar per què les retallades o per què la falta de personal; el que ha de sospitar és que algú altre està utilitzant indegudament el sistema. Busqueu fragmentar aquestes majories socials i convertir la demanda de drets en una competència entre sectors populars.

No parlaré del padró, perquè crec que se n'ha parlat prou, però sí que vull aprofundir en el tema de l'arrelament que introduïu en aquesta moció per contraposar-vos a VOX, i no ho feu en absolut. Utilitzeu aquesta paraula de l'«arrelament» com si fos una evidència, però l'arrelament és un procés, és una relació. Una persona s'arrela perquè pot treballar amb drets, perquè pot escolaritzar els fills, perquè pot aprendre la llengua, perquè té un habitatge o pot aspirar a tenir-lo, perquè participa en espais col·lectius o perquè es relaciona amb institucions que la reconeixen i no només la controlen. I el PP ens proposa que primer cal estar arrelat i després es pot accedir plenament als drets. L'arrelament és el resultat de poder exercir aquests drets. Els drets no són el premi final d'un procés d'integració ja completat, són les condicions que fan possible aquest procés. Sense escola, sense llengua, sense sanitat o sense padró, l'arrelament queda reduït a una exigència abstracta. L'arrelament no és un requisit previ per tenir drets, és el resultat de poder exercir-los.

En aquesta moció no discutim només si cal més o menys verificació padronal. Discutim si els drets han de ser filtres de pertinença o eines de construcció comunitària. Discutim si el país es construeix des de la sospita o des del reconeixement. Discutim si la nació és una propietat

dels que ja hi eren o un projecte que hem de poder construir totes les persones que hi vivim i hi treballem i en formem part. Aquesta és la discussió real, i nosaltres tenim claríssim el bàndol on ens posem.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, la senyora Maria Àngels Planas..., trenta-sis comissions. Junts té trenta-cinc diputats; toca una comissió per persona (*remor de veus*) –toca una comissió per persona. Aliança Catalana, dues diputades; ens en toquen *divuit* per cap. Em sembla que l'esforç que se'ns exigeix no és equiparable (*remor de veus*). Però, en qualsevol cas, no hi pateixin gens...

La vicepresidenta primera

Silenci, diputats... Silenci.

Sílvia Orriols Serra

...que després de les properes eleccions ja ho equilibrarem. (*Alguns aplaudiments.*)

El padró és l'única eina de la que disposem els ajuntaments per poder dimensionar de manera realista els serveis públics i prestacions socials que oferim. Per això, qualsevol distorsió o frau atempta no només contra la bona gestió de l'Administració local, sinó contra els drets i benestar dels nostres veïns.

La incontinença immigratòria dels governs espanyol i català, la seva incapacitat de fer complir la llei d'estrangeria i la debilitat amb la que s'agenollen a les pretensions de la Comisió Islàmica o de les ONGs que trafiquen amb humans provoquen efectes devastadors a les viles i ciutats d'arreu del país. Usen les administracions superiors, que es pleguen a la voluntat del globalisme, que generen col·lapse i baixades estrepitoses del PIB *per capita* als nostres barris i que, en comptes de fer transferències quantioses i urgents per combatre la sotragada, abandonen a la seva sort els ajuntaments després d'ocasionar-los el problema.

I l'ajuntament que fum un cop de puny damunt la taula i diu «fins aquí hem arribat» i comença a fiscalitzar el padró, a desestimar empadronaments, a denunciar sobreocupacions, a donar de baixa immigrants irregulars i a posar seny i ordre per protegir els veïns, és assetjat pel Síndic de Greuges, per la Generalitat i pel subdelegat del Govern espanyol. Sé de què parlo.

Se'ns fan consultes populars i processos participatius per saber si volem una paret de color crema o de color blau cel, però ningú té el valor de preguntar-nos en referèndum si volem

continuar sent residualitzats i envaïts. I parlo d'un referèndum vinculant, no de tripijocs per anar fent la viu-viu.

Per què no se'ns consulta sobre una qüestió que impacta negativament i brutalment en tots els àmbits –sanitari, educatiu, social–, que té conseqüències a nivell d'identitat, seguretat i convivència i que comporta una regressió de drets i d'oportunitats? Per quins set sous vostès decideixen unilateralment que hem de pagar la sanitat, l'educació, el pis, el llum, l'aigua i el cuscús a centenars de milers d'immigrants? Com és que no fan una crida a la participació ciutadana? Vostès no eren tant de demanar l'opinió popular? O en aquest cas concret no els interessa?

El padró no és un tràmit i prou, és la porta d'accés al nostre estat del benestar. Cada cop que un ajuntament és obligat a empadronar immigrants il·legals, que no aporten ni contribueixen, s'està empobrint el municipi i causant un greuge inadmissible als vilatans de bé. Cada empadronament fraudulent és un robatori als contribuents catalans, i l'Administració no només ho permet, sinó que ho fomenta i ho aplaudeix.

Fins ara el padró servia per fer la planificació als centres escolars i als centres de salut, però els governs d'esquerres han obert la porta a que es pugui escolaritzar i anar al metge de franc sense ni tan sols empadronar-se, arrabassant competències als ajuntaments i dificultant-los la programació i dotació de serveis essencials, potenciant el fracàs escolar i l'augment de les llistes d'espera.

De qui és responsabilitat tot aquest desori? D'Espanya, sí, per incompliment de la llei d'estrangeria, però també, i sobretot, del Departament d'Igualtat i Feminisme de la Generalitat, que mitjançant un decàleg vergonyós pretén que empadronem sense sol·licitar el títol de propietat ni el contracte de lloguer. Un decàleg subscrit per ajuntaments d'arreu del país governats per inconscients i mesells de totes les formacions polítiques, inclosa Junts. No veuen que van en contra dels drets i interessos del nostre poble?

Tant és quants cops m'acusin de racisme institucional, continuaré demanant el títol de propietat o el contracte de lloguer i desestimant el padró a qui no pugui acreditar-los. Continuaré enviant la policia a fer comprovacions i continuaré donant de baixa del padró qui cometi frau o intenti enriure's dels ripollesos.

Perquè aquí el problema ja no és el marc legal, és la voluntat política. Mentre ens governi qui no té consideració pels contribuents catalans, tenim les de perdre. Mentre el cordó sanitari el patim els qui fiscalitzem el padró i no els qui s'empadronen cinc-cents immigrants il·legals en pavellons o biblioteques, no ens en sortirem.

No hem de demanar a Madrid que reformi el padró. Hem de forjar un estat que controli les seves pròpies fronteres i que, en comptes de regalar drets als estrangers com qui regala caramels, els hi imposi condicions, requisits i deures. Per a les futures generacions, l'estat del benestar té un nom: «Estat català».

La vicepresidenta primera

Només a mode de recordatori, el funcionament de les comissions al Parlament..., s'hi integren els membres en funció de la proporció dels resultats electorals. Per tant, en el cas de Junts per Catalunya corresponen quatre diputats a cadascuna de les comissions.

I ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I és el torn de la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé; gràcies, vicepresidenta. Només una petita prèvia. Senyora Orriols, de veritat vostè es veu en condicions de donar-nos lliçons d'assistència en aquest Parlament o en aquest hemicicle, com ha fet abans, dient que els diputats no som permanentment en aquest hemicicle? Jo només li faré un recordatori: on era vostè quan en aquest hemicicle estaven tots i totes votant les esmenes a la totalitat, entre aquestes les seves, a la llei de mesures? Jo l'hi diré: vostè era a la Patum de Berga. *(Alguns aplaudiments.)* Mentre en aquest hemicicle votàvem esmenes a la totalitat, entre elles les seves, vostè estava de festa major. Així que, si us plau, ni una lliçó més sobre l'assistència dels diputats i diputades en aquest hemicicle ni en aquest Parlament.

Bé, sobre la moció, senyor Escribano, avui el que vostè ens porta aquí és la versió 2.0 d'una moció que ja fa un any ens va portar el Grup Parlamentari de VOX sobre el padró. Jo em pregunto: no es cansen, vostès, d'anar a remolc de l'extrema dreta? Perquè no només s'han doblat al seu relat, és que, a més, ara els hi demanen assessorament, perquè fins a tres transaccions han acceptat del Grup de VOX. I entre aquestes transaccions hi ha una expressió que resumeix perfectament el sentit d'aquesta iniciativa i que, a més, no apareixia en el text original, que és aquesta de la «prioritat nacional».

I aquesta, doncs, evidentment, no és una expressió qualsevol, no és una expressió neutra; té història, té ideologia, no és un concepte administratiu, té autors i és un eslògan polític de l'extrema dreta europea. I avui figura, malauradament, literalment en una moció del Partit Popular, a banda dels acords a que vostès han arribat, els pactes que han signat a Aragó, a Extremadura i a Castella i Lleó i que segurament ben aviat veurem també a Andalusia.

En lloc de mantenir perfil propi, vostès han decidit competir amb VOX per veure qui endureix més el discurs sobre la immigració. I el problema principal d'aquesta moció és que no parteix de cap dada objectiva, sinó que parteix només de prejudicis. Ningú nega, ja ho hem dit, crec que la majoria o la totalitat dels grups que m'han precedit..., ningú ha dit que no hi hagin casos de frau i que aquests no s'han de perseguir, però el que vostès fan és convertir alguns casos puntuals en un relat generalitzat que posa sota sospita milers de ciutadans i ciutadanes.

Perquè el padró no és un privilegi ni una recompensa –ja ho han dit, també–, és una obligació legal i un registre imprescindible perquè els ajuntaments puguin planificar correctament els serveis públics. Dificultar l'empadronament no fa desaparèixer les persones, només fa que les administracions municipals..., puguin planificar millor.

I després també hi ha una altra qüestió que ens preocupa especialment. Vostès en aquesta moció parlen constantment d'aquest arrelament, d'antiguitat de residència i de prioritat nacional. Però això de l'arrelament, què és exactament? A què es refereixen amb això de l'arrelament? Perquè què passa si...? Perquè estem parlant del padró municipal, no? Llavors, què passa si una família catalana es trasllada de Girona a Tarragona? Ja perd l'arrelament municipal amb aquest canvi o no? És que això només passa quan de qui estem parlant té un origen diferent.

Perquè el que vostès avui presenten com una proposta tècnica és en realitat una manera d'establir categories entre les persones. I això no és una política pública, no; això és una determinada manera d'entendre la societat. Els serveis públics no es garanteixen segons qui ens agrada més o menys; es garanteixen d'acord amb la llei, amb criteris objectius i amb els principis d'igualtat.

I també hi ha una qüestió que demostra fins a quin punt aquesta moció està allunyada de la realitat municipal. Quan nosaltres parlem amb els alcaldes i alcaldesses, saben què ens demanen? No ens demanen convertir els funcionaris municipals en inspectors permanents del padró. Ens demanen més recursos per poder prestar millors serveis, ens demanen més capacitat d'inversió, ens demanen més finançament local. Potser és per això que els hi costa tan poc parlar dels ajuntaments i tant escoltar-los. I probablement això també ajuda a explicar per què, dels més de nou-cents municipis que té Catalunya, avui el Partit Popular només té quatre alcaldies. Perquè les necessitats reals dels municipis en realitat és que són unes altres.

Fa una estona, fa uns moments, acabem d'aprovar el pressupost de la Generalitat, un pressupost que destina 600 milions al PUOSC, 400 al pla de barris i viles, 400 al pla de pobles,

reforça el Fons de Cooperació Local i impulsa el manteniment a les escoles amb 100 milions d'euros. Això és escoltar el municipalisme.

La diferència és molt senzilla: mentre el Govern reforça els municipis amb més recursos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), vostès ofereixen més burocràcia, més sospita i més confrontació. Jo ho deixo aquí.

President, li demano només un segon. Nosaltres votarem en contra del conjunt de la moció per causes més que evidents, sobretot perquè buscar culpables sempre és més fàcil que governar. Nosaltres preferim reforçar els serveis públics, no pas alimentar la por.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, efectivamente, hemos transaccionado tres enmiendas con VOX. Agradecemos la presentación de las enmiendas. Y aquí para el punto de agradecimientos, porque entiendo que todos los demás van a votar en contra.

Señora portavoz del PSC, evidentemente, acabo de contrastarlo, ¿eh?, ustedes son más rápidos que el sentido común, no han sido capaces de pillarlo. Usted, ahora que ha dicho que nuestra versión es la 2.0..., ya que usted sabe lo que es 2.0, ¿«P. S.» sabe usted lo que es (*alguns aplaudiments*) o eso se le escapa?

Han vuelto a hablar ustedes aquí de *casos aislados* en el fraude en el padrón –casos aislados. Señora Díaz Torrevejano, ¡miles de casos! En el Ayuntamiento de Olot, mil trescientos. ¿Eso para usted es «casos aislados»? Bueno, casos aislados, como las ocupaciones, como los tiroteos, como la delincuencia en general, como la corrupción en el PSOE..., ah, no, eso no es «caso aislado»; la corrupción en el PSOE no es ya un caso aislado, es la generalización hecha partido. Bien.

Señor Mijoler, le tengo que decir una cosa, y es que pague el prémium del ChatGPT si tiene que analizar con él mis mociones (*alguns aplaudiments*), porque, de verdad, no se ha enterado de absolutamente nada. Mire, esta mañana la presidenta de su partido ha dicho aquí que tenemos nuestras ciudades infestadas de *expats*. Imagínese qué hubiera pasado si yo digo que estábamos con nuestras ciudades infestadas de inmigrantes ilegales. Evidentemente, aquí la vicepresidenta me corta, y, evidentemente, aquí se acaba el debate.

Pero tiene usted un problema, y es que ustedes, por negar una realidad que ideológicamente no les conviene, están dejando abandonados a miles y miles de ciudadanos y a los municipios, porque por mucho que usted venga decir aquí... (*Remor de veus.*) Mire, ¿sabe qué pasa cuando hay fraude...

El president

Silenci...

Cristian Escribano Ramírez

...en el padrón? Que hay muchísima más gente empadronada en un ayuntamiento disfrutando de unos servicios públicos por los que no paga, y la otra parte de la población, la que sí paga y sí contribuye, es la que tiene que sostener los servicios públicos por todos ellos.

Así que, diputada de Esquerra Republicana, evidentemente que esto va de municipalismo. Va de municipalismo desde el mismo momento en el que quiero que la realidad del padrón refleje la realidad de todos aquellos que pagan y también de todos aquellos que disfrutan, no que nuestro país se convierta en un coladero y seamos la ONG del mundo. Eso no, al menos para mí.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 22 i 23 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest dijous al matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància (continuació)

302-00273/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància.

Votem conjuntament els punts 1.b, 1.c i 7.c.

Comença la votació.

Aquests punts s'han aprovat per unanimitat. (*Remor de veus de fons.*) Ah, no, no. No home, no. (*Rialles.*) Gràcies per la rapidesa de reflexos. Aquests punts s'han aprovat per 133 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem ara conjuntament els punts 9.a i 9.c.

Comença la votació.

Aquests punts s'han aprovat per 105 vots a favor, cap vot en contra i 30 abstencions.

I, finalment, votarem la resta dels punts de la moció.

Comença la votació.

Ara sí, aquests punts s'han aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics (continuació)

302-00274/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt 2, el punt 8 –incloses totes les lletres– i els punts 10, 11 i 13 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

I votem, finalment, la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i vuit minuts.